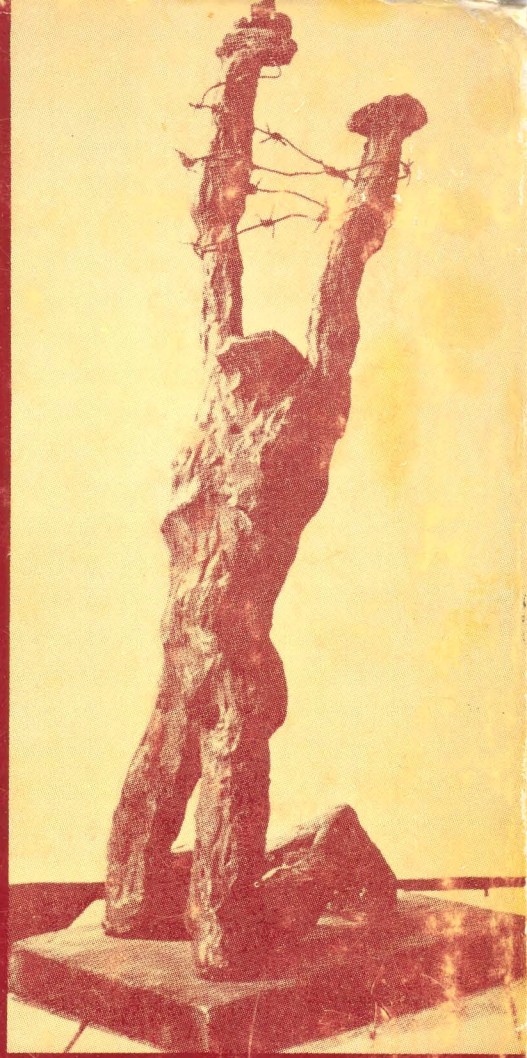

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК ♦ ВИПУСК IV

ЗАХАР ЯВНИЦЬКИЙ ЖУРНАЛ З УКРАЇНИ • ВИПУСК IV

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

Алла Горська буде випромінювати світло, буде вселяти присутність духу самим своїм ім'ям. То була рідкісна людина, що навіки залишається з нами, як рідна душа. В образі цілого десятиріччя вона височить білим привидом Доброго Духа, що втілює в собі сумління, гідність, поривання молодості і сяйво вільного людського обличчя, освітленого талантом і відданістю людини.

Євген Сверстюк

Неймовірно тяжко працювати для українського народу. Та він завжди давав із себе людей таких, як Алла Горська, — готових іти до кінця своєю дорогою.

Олександр Сергієнко

Поки житиме хоч хтось із нас, тих, хто знав Аллу, доти буде жити розумна й чарівна Аллина усмішка, її велика людська теплота, сердечність і щирість. Будуть жити її твори на полотнах, на стінах будинків, шкіл і музеїв. Буде пам'ятатися її несхитна принциповість, велика працелюбність і благородна ненависть, породжена любов'ю.

Хай перед лицем цієї трагедії відмететься із наших учинків і стосунків усе боягузливе, пристосовницьке, дрібне і суетне. Адже таке нетривке й незагарантоване людське життя — і так багато треба встигнути кожному із нас за ті ніким не пораховані завчасно роки чи дні, які вимірала нам Доля.

Іван Гель

ВИПУСК IV

УКРАЇНСЬКИЙ
ВІСНИК
ЗАХАЛЯВНИЙ
ЖУРНАЛ
З УКРАЇНИ

UKRAINIAN HERALD

Underground Magazine From Ukraine

Issue IV

January 1971

(In Ukrainian)

diasporiana.org.ua

Published by P.I.U.F. and SMOLOSKYP

Paris

1971

Baltimore

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

Випуск IV

Січень 1971

ДОКУМЕНТИ VI

Перша Українська Друкарня у Франції
Українське Видавництво СМОЛОСКИП ім. В. Симоненка

Париж

1971

Балтимор

БІБЛІОТЕКА СМОЛОСКИПА Ч. 12

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Мистецька композиція М. Михалевича
Мистецьке оформлення Д. Тугана
На обгортці скульптура Юліяна Сінкевича
« В'язень »

Дасмо читачеві черговий — IV-ий випуск самвидавського журналу з України — «Український Вісник».

Цей журнал є продовженням попередніх випусків. В ньому поширено тематичний засяг статей, наведено багато нових фактів про національну дискримінацію на Україні, переслідування, русифікацію, українофобію, порушення конституційних прав українського народу.

В цьому IV-ому випуску публікуються матеріали Василя Симоненка, які в більшості відомі читачеві на чужині, хоч і приносять вони багато дечого нового.

Видаючи окремою черговою книжкою IV-ий випуск «Українського Вісника», ми нічого в цьому передруку не міняємо, нічого не скорочуємо, ані не змінюємо, респектуючи й шануючи авторів окремих документів і впорядників журналу на Україні.

З технічних причин ми пропустили (як і у попередньому випуску) лише продовження статті Е. Райса до книги «La Nouvelle Vague Littéraire en Ukraine» з огляду на те, що ця стаття відома на чужині.

У нашому передруку ми затримуємо мову оригіналу, справляючи лише очевидні помилки, помічені нашим Видавництвом.

В деяких місцях подано примітки, позначаючи їх

Copyright by P.I.U.F. and SMOLOSKYP 1971

P.I.U.F.
3, rue du Sabot
Paris (6-e)
France

Smoloskyp
P. O. Box 6066, Patterson Sta.
Baltimore, Md. 21231
USA

«Прим. Ред.» — це позначення, зроблені авторами чи упорядниками «Українського Вісника» на Україні.

На останніх сторінках цього видання ми додаємо поіменний покажчик, зладжений нашим Видавництвом, який буде дуже допоміжним для читача й дослідника.

Передрукуючи і перевидуючи на чужині попередні I-ий, II-ий, III-ий, як і цей випуск «Українського Вісника», Українське Видавництво «Смолоскип» ім. В. Симоненка має до деяких публікованих матеріалів принципове застереження, а з деякими думками й висновками, зробленими окремими авторами, не завжди погоджується. Не зважаючи на це, ми висловлюємо наш подив і признання всім авторам самвидавівських матеріалів і упорядникам «Українського Вісника» на Україні.

Появу «Українського Вісника» на Україні вважаємо подією колосальної ваги у розвитку української політичної думки і в боротьбі українського народу за свободу й за свої національні й політичні права.

«Український Вісник» публікується у Видавництві «Смолоскип» без відома і згоди авторів окремих статей чи матеріалів, які в ньому були первісно надруковані.

Одержавши попередні й цей випуск «Українського Вісника» з України, ми вважаємо за свій обов'язок довести ці видання до відома українського читача на чужині та до відома чужинців, роблячи різні старання, щоб «Український Вісник» появився теж у перекладі на чужі мови.

Українське Видавництво «Смолоскип»
ім. В. Симоненка

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСНИК

Випуск IV

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ АЛЛИ ГОРСЬКОЇ
— ГРОМАДЯНКИ, МИТЦЯ, ЛЮДИНИ —
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Січень 1971 року

ЗАВДАННЯ «УКРАЇНСЬКОГО ВІСНИКА»

Необхідність такого позацензурного видання на Україні давно назріла. Є багато проблем, які викликають загальний інтерес і турбують широкі кола української громадськості, але зовсім не висвітлюються офіційною пресою. Якщо ж зрідка під тиском обставин преса і згадує ці проблеми, то вдається до свідомої фальсифікації.

«Вісник» міститиме без узагальнень інформацію про порушення свободи слова й інших демократичних свобод, гарантованих Конституцією, про судові й позасудові репресії на Україні, про порушення національної суверенності (факти шовінізму й українофобії), про спроби дезінформувати громадськість, про становище українських політичних в'язнів по тюрмах і таборах, про різні акції протесту тощо. «Вісник» дає огляд або повністю наводить публіцистичні статті, документи, художні твори та інші матеріали, які вже набули поширення у Самвидаві.

«Український Вісник» — видання в жодному разі не антирадянське і не антикомуністичне. За своїм змістом і завданням воно цілком легальне і конституційне. Критику окремих осіб, органів, установ, аж до найвищих включно, за допущені помилки у вирішенні внутріполітичних проблем, зокрема за порушення демократичних прав особи і нації «Вісник» не розцінює як антирадянську діяльність, а вважає гарантованим

принципами соціалістичної демократії і Конституцією правом і почесним обов'язком кожного повноцінного громадянина. Ненормальні умови випуску «Вісника» пояснюються виключно тим, що у нас є частими порушення конституційних гарантій і незаконні переслідування громадськи активних людей.

«Вісник» не є органом якоїсь організації чи групи, об'єднаної програмою або організаційною єдністю, і тому допускає друкування самвидавівських матеріалів, написаних з різних позицій. Завдання «Вісника» — лише об'єктивна інформація про приховувані процеси і явища в українському громадському житті. «Вісник» тому не містить ніяких матеріалів, які написані спеціально для нього і не були в обігу. «Вісник» не друкує таких документів (як правило, анонімних), які є антирадянськими, тобто заперечують демократичним шляхом обрані Ради як форму участі громадян в керівництві державою, і антикомуністичними, тобто відкидають в цілому комуністичну ідеологію як таку.

«Український Вісник» зможе функціонувати лише при активній підтримці громадськості, яка не тільки розповсюджуватиме його, а й не лишатиме без розголосу чи належної реакції жодного антидемократичного чи українофобського вчинку, жодного випадку незаконного переслідування людей за переконання.

«Вісник» гарантує безсторонній підхід до інформаційного матеріалу. Про виявлені помилки чи неточності, які у зв'язку з умовами видання неминучі, повідомляється у дальших випусках.

ТРАГІЧНА СМЕРТЬ АЛЛИ ГОРСЬКОЇ

28 листопада 1970 року була забита при нез'ясованих обставинах українська художниця і громадська діячка Алла Горська.

Алла Олександрівна Горська народилася 18 вересня 1929 року. Виховувалася в зросійщеній київській родині. Закінчила Київський художній інститут. Активно включилася в процес національного відродження, який охопив молодше покоління творчої інтелігенції Києва на початку 1960-х років. Перейшла на українську мову спілкування. 1962 року стала одним із організаторів відомого Клубу творчої молоді (розігнаний 1964 року). Брала участь в організації літературно-мистецьких вечорів, розповсюдженні творів Самвидаву, зборі коштів на взаємодопомогу тощо.

1964 року, разом із художниками Людмилою Семікіною, Панасом Заливахою та Галиною Севрук, Алла Горська виготовила Шевченківський вітраж у вестибюлі Київського університету. На вітражі зображувався гнівний Шевченко, що однією рукою пригортає покривджену жінку-Україну, а у високо піднятій другій тримає книгу. На вітражі стояли слова: «Возвеличу малих отих рабів німих, я на сторожі коло їх поставлю слово» (фото вітражу надруковане в «Українському календарі» на 1965 рік, виданому Українським суспільно-культурним товариством у Польщі). Вітраж був брутально знищений, а Алла Горська і

Людмила Семикіна виключені із Спілки художників України. При розгляді їхньої «справи» тримали себе з гідністю.

Подаємо тут уривок із короткого запису «обговорення» уже знищеного вітражу в Спілці художників України.

ІЗ ЗАПISУ «ОБГОВОРЕННЯ» СПРАВИ
ПРО ШЕВЧЕНКІВСЬКИЙ ВІТРАЖ
У КИЇВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ
ім. Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Квітень 1964 року, секція декоративно-монументального мистецтва Спілки художників України.

Головує — голова бюро по Київській області при правлінні Спілки художників УРСР заслужений діяч мистецтв В. Шаталін.

В. Шаталін. Здесь много посторонних людей. У нас закрытое заседание. Имеют право присутствовать только члены Союза. Остальным предлагаем покинуть зал. (Шум і колотнеча в зв'язку з виведенням за двері «посторонніх», яким пощастило пробратись до залі).

В. Шаталін продовжує. Художники А. Горская, Л. Семькина, П. Зальваха исполнили в вестибюле Киевского университета витраж к 150-летию со дня рождения Т. Г. Шевченко. Витраж вызвал возмущение общественности и был демонтирован по распоряжению парторганизации университета и Министерства высшего образования. Секретарь обкома партии т. Войченко предложил оргбюро Союза осмотреть витраж. Выводы комиссии оргбюро (в составе Хаталин, Фридман, Панфилов): витраж — идейно порочное произведение. Шевченко за решеткой. Трактовка сугубо формалистическая. Не совместимо с образом Кобзаря. Мы должны сурово осудить недостойное отношение членов Союза

Горской и Семькиной к ответственному делу и строго спросить с них.

Л. Семикіна. Інформує про роботу художників над образом Шевченка. Термін був короткий, робота напружена. Доводилось працювати день і ніч, навіть ночувати на риштуванні. Вкладали всю душу. Хотілося показати велич, незламність і революційне бунтарство Шевченка. Його синівський зв'язок з матір'ю-Україною, яку він обороняв. Хотілося вирішити його образ сучасними засобами. Варварське знищення вітражу, який навіть не захотіли показати громадськості і студентам, брутально вигнавши з університету комісію в складі художників і письменників, — викликає глибоке обурення. Вимагаємо осудження цього вандалізму і покарання тих, хто його допустив. (Під час виступу Л. Семикіної, художник Синиця реплікою підтримує її. *В. Шаталін:* Тов. Синица! Вы пьяны! Немедленно оставьте заседание! — Синицю випроводжують із залі).

М. Чепік. Вітраж — халтура. Нема малюнку, задуму; за кольором — базарні квіти на срібному папері. Спотворений Шевченко, жінка. Це — ганьба, а не мистецтво. Робота ця не може прикрашувати КДУ.

Вайдеков. Это страшная клетка. Вы могли тянуть по вертикали и избежать всего этого. Вы могли придумать еще разные вещи. Вы пошли по пути современного абстрактного обобщения. Вы хотели сделать эффект, но получился очень жалкий эффект. Нужно глубже смотреть на вещи.

С. Отрощенко. Руки и кое-какие мелочи мне тоже не нравятся. Но в целом мне тоже не нравятся такие нападки и такая атмосфера. Мне кажется, что по содержанию все правильно. Мне кажется, что в принципе, это очень хорошая вещь. (Оплески. Головуючий: «Аплодисменты здесь излишние»).

Ворона. Спор не в решетке, а в принципе. Не чувствуется, что это делали советские художники в 60-е годы. Кроме того, нужно, чтобы было видно наше

отношение к Шевченко. Я даже замысел беру под сомнение. Если бы была серия, еще бы было оправдано, а в таком случае вызывает сомнение.

Дзюбан (голова оформительної ради). Вы знаете, что слово всегда было оружием в борьбе трудового народа. А здесь слово поворачивается с другой стороны. (Сміх. Голоси: « Не понятно », « Конкретно »). Вам не понятно, что враги брали как оружие Шевченко. Звідкіля ви взяли оці слова: «...малих рабів німих»? В українському братстві за панської Польщі, якщо б ви таке зробили, то воно б звучало. Там у Шевченка « повставайте і кайдани порвіте » і ще там. Це тільки ворог може так поставити. (Голос з залі: « Чому ви не сказали цього раніше? »).

П. Говдя. Сама форма псалму дуже складна. Використовуючи форму релігійного псалму, Шевченко вкладав у нього революційний зміст. Дзюбан трохи плутано, але правильно сказав, що Шевченка використовують « там ». Ми не повинні цього забувати. Не хочеться підозрівати, але в тому, що художники хотіли так швидко зробити, — у цьому щось є. Якби вони підійшли по суті, вони б показали, що мрія Шевченка здійснилася.

(Запис уривається)

**

Наприкінці 1965 року, після арешту великої групи української інтелігенції, Аллу Горську допитували як свідка в обох київських справах — Я. Геврича та Є. Кузнецової, О. Мартиненка, І. Русина. Ніяких свідчень не давала, заперечувала й те, що визнавали заарештовані. Була однією з небагатьох серед заскочених несподіваними арештами, хто тримав себе тоді до кінця принципово. Відома її заява того часу про порушення органами КДБ законності при веденні слідства.

ПРОКУРОРОВІ УКРАЇНСЬКОЇ РАДЯНСЬКОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ

від гр. Горської А. О., що проживає за адресою : м. Київ, вул. Репіна, 25, кв. 6.

СКАРГА

Прошу вжити заходів до працівників КДБ при Раді Міністрів УРСР, які надуживають даними їм повноваженнями.

Як відомо, наприкінці серпня та на початку вересня 1965 року, на Україні було заарештовано велику групу інтелігенції. Серед тих, хто зараз сидить у в'язниці, декілька моїх знайомих.

10 грудня мене викликали в комітет держбезпеки, де слідчий тов. Коваль зачитав мені показання заарештованого Геврича Ярослава, буцімто я давала йому читати якусь видану за кордоном українську книжку « Україна і націоналізм » (?). Оскільки нічого такого не було, я категорично заперечила правдивість такого показання. Після цього мені була влаштована очна ставка з Гевричем. Явно вимушено, борючись із собою, Геврич повторив це твердження, але я знову заперечила. Нам була надана можливість задати одне одному питання. Бачачи, що вигляд у Геврича дуже поганий, я запитала про його стан здоров'я, але слідчий заборонив відповідати на це запитання, залишив його « на потім ». Після цього я запитала Ярослава Геврича, що змусило його дати брехливе на мене показання. Він відповів дослівно так: « За 105 днів навчать брехати ». Двох тлумачень цієї фрази бути не може. Я. Геврич визнав, що на нього був зроблений якийсь натиск психологічного або й фізичного порядку, який примусив його дати неправдиві показання.

Незважаючи на мої наполягання, ця фраза не була внесена до протоколу очної ставки, а Геврича приму-

сили повторити вигадане показання. На очній ставці були присутні слідчі тт. Коваль, Шеко, Рибак. Під час допиту і під час очної ставки слідчі коректно і чемно мене ображали і погрожували ув'язненням.

В понеділок 13 грудня мене знову викликали в КДБ, де слідчі тт. Рибак і Шеко пред'явили мені ще більш необгрунтоване звинувачення: нібито заарештований Мартиненко Олександр стверджує, що виписку з якоїсь книжки, знайдену у нього, він зробив з книжки, яку взяв нібито на полиці в моїй майстерні, а потім поклав її назад.

Знаючи з попереднього досвіду, як об'єктивно ці слідчі проводять очні ставки, я навідріз відмовилась будь-що говорити, коли на очній ставці не буде представника прокурорського нагляду. Я знов вимагала, щоб до протоколу очної ставки було внесено фразу Геврича, яка свідчила про вимушеність його зізнань. У відповідь я почула, що нічого подібного Геврич не говорив!!!

Така поведінка слідчих КДБ свідчить про те, що вони ведуть дізнання не об'єктивно, а підганяють свідчення заарештованих і допитуваних під потрібні їм наперед задумані звинувачення. Тому необхідно встановити прокурорський нагляд за їх дією. Крім того, з цих допитів та допитів у Івано-Франківську по справі П. Заливахи, а також із розповідей інших товаришів, яких викликали на допити (а таких десятки) я склала враження, що єдина вина ув'язнених полягає в тому, що вони самі читали або давали комусь почитати українську книжку, видану за рубежем.

Але чи можна в нашій Радянській Країні, Країні, де основним законом — Конституцією — громадянам гарантується свобода совісті, слова, друку, зборів тощо, кидати людей за ґрати лише за читання книжки, нехай навіть і чужої нам ідеологічно? Я не припускаю думки про можливість існування у нас законів, на підставі яких це було б можливо, бо це означало б зазіхання

на головні завоювання Жовтневої Революції. В. І. Ленін справедливо вважав, що правда не потребує захисту цензури: так, Леніним було дозволено до друку антирадянську книжку Шульгіна «20-й год» та інші ворожі нам писання. Нарешті, непостійність нашої цензури, коли твори, вчора ще не дозволені, сьогодні видаються, а також відсутність індексу заборонених книжок, дезорієнтують читача і вже з однієї цієї причини не можуть бути підставою для покарання.

З огляду на вказане вище, прошу дати вказівку про втручання прокуратури в дії КДБ з тим, щоб припинити незаконні способи ведення дізнання за допомогою необ'єктивних протоколів, погроз, а також про виправлення допущених фальсифікацій, а саме: внесення в протокол зазначеної вище фрази Я. Геврича.

Я особисто відтепер відмовляюсь давати будь-які показання працівникам КДБ без присутності представників прокурорського нагляду.

16. XII. 1965 р.

А. Горська

Підписувала Алла Горська також колективні заяви: вимогу допустити на політичні процеси, протест проти заборони засудженому художникові Панасові Заливасі малювати та ін.

Після виключення зі Спілки змушена була шукати роботу на виїзді, створивши разом з іншими художниками ряд монументально-декоративних комплексів у Донбасі. Відновлена у Спілці художників.

Від громадської діяльності Алла Горська не відходила і в ці роки. 1967 року їздила до Львова на суд Вячеслава Чорновола і написала потім разом із групою присутніх на суді киян протест проти незаконного ха-

рактору суду в республіканській інстанції. 1968 року вона підписала відомий протест великої групи киян проти порушень в СРСР принципів соціалістичної демократії і норм соціалістичної законності (див. випуск перший). Під час погрому за підписання цієї заяви, офіційно названої « антирадянською », із групи художників тільки А. Горська, Л. Семикіна, та Г. Севрук трималися до кінця безкомпромісно, за що знову були виключені зі Спілки художників.

У липні 1968 року, Алла Горська, разом із Ліною Костенко, І. Дзюбою, Є. Сверстюком та В. Некрасовим, звернулася із відкритим листом до газети « Літературна Україна » у зв'язку з появою там наклепницької статті О. Полторацького (див. випуск третій).

У 1969-70 роках, А. Горська підтримувала виступи Валентина Мороза, навіть статтю « Серед снігів », зустрінуту частиною української інтелігенції неприхильно. (У « справі » В. Мороза знаходиться вилучена під час обшуку поштівка від А. Горської, де вона називає В. Мороза, з огляду на його громадську активність, « квіткою серед снігів »). Викликана влітку 1970 року на допити в Івано-Франківське КДБ, відмовилася давати проти Мороза будь-які свідчення і глузувала із слідчого Баранова (називала його « товариш Баран » і т. п.). За кілька днів до смерті висловлювала щирий жаль, що не поїхала на суд Мороза в Івано-Франківськ і написала заяву-протест до Верховного суду УРСР про незаконність і жорстокість вироку (чи встигла надіслати — невідомо).

Характерний факт: коли Алла Горська лежала забита в льоху (але про це ніхто з її друзів ще не знав), в одному з київських науково-дослідних інститутів лектор (чи, навіть, працівник) обкому партії говорив перед колективом, що « націоналісти » змінили тактику, організують « зборища » по хатах і майстернях художників і називав при цьому помешкання скульптора І. Гончара та Алли Горської.

Забита Алла Горська 28 листопада 1970 року в будинку свекра, в місті Василькові біля Києва.

Серед українського громадянства, знайомого з обставинами цього трагічного випадку, існує на сьогодні не менше трьох версій убивства. Багато хто вважає, що зробив це свекор — людина похилого віку, у якого за рік перед тим померла дружина і в зв'язку з цим траплялися розлади психіки. Прийшовши до пам'яті, свекор буцімто покінчив з собою, зрозумівши, що скоїв: другого дня після вбивства Алли він був знайдений на залізничній колії біля Фастова із відрізаною головою.

Однак, чимало є й таких, хто вважає цю версію непереконливою. Покликаються на Аллину фізичну силу і немічність майже 70-літнього діда. Звертають увагу на те, як продумано й акуратно заховані в хаці сліди вбивства: тіло було відтягнене в льох, сліди крові ретельно вичищені і пристелені хідниками, віконниці в будинку загвинчені і т. п. Декого насторожує поведінка міліції, яка цілий тиждень не могла опізнати знайденого на колії тіла, хоч, як твердять, у кишені старого лежав паспорт. Коли стривожені кількадевною відсутністю Алли її друзі, Н. Світлична та Є. Сверстюк, приїхали у Васильків і почали вимагати у міліції відкрити будинок старого Зарецького, на це погодилися вкрай неохоче, оглянули будинок дуже побіжно і заявили, що нічого підозрілого не бачать. Льох у сінях, де було знайдено тіло, міліція відчинила тільки після наполягань Н. Світличної. Вважають, що слідчий міліції, який вів справу про вбивство Алли, без сумніву, мав контакти з КДБ, бо допитувався Сверстюка, про якого раніше нічого не чув, як це його статті потрапляють за кордон, кидав іронічні репліки типу: « Что ж это вы своей Горской не уберегли » і т. п. Слідство відразу набрало звинувального ухилу проти Н. Світличної, Є. Сверстюка та приголомшеного горем чоловіка Алли, художника Віктора

Зарецького, якого навіть кілька днів тримали під арештом в міліції.

Виходячи з таких фактів, згадуючи таємні політичні вбивства давніших часів, дехто допускає в даному випадку можливість політичного вбивства громадськи активної людини для залякування інших. Вони кажуть про загальний наступ реакції на Україні, згадують жорстоку розправу із В. Морозом якраз перед убивством Алли Горської і т. п.

Нарешті, треті відкидають можливість у сьогоднішніх умовах прямого політичного вбивства, але допускають існування намови психічно неврівноваженої старої людини, можливість спекуляції на родинних незгодах, які були колись раніше.

Похорон Алли Горської був намічений на 4 грудня. На цей день поприїжджали люди з інших міст, поприходили кияни. Несподівано, нібито в інтересах слідства, похорон відклали на 7 грудня, на понеділок. У день похорону в траурно прибраній Алліній майстерні друзі влаштували посмертну виставку її творів. Через майстерню пройшли сотні людей.

Виклопотаний внучкою І. Франка, З. Т. Франко, дозвіл на поховання Алли Горської на Байковому цвинтарі було анульовано — і Аллу ховали на новоствореному цвинтарі — на пустирі за містом. До тіла замордованої не допустили нікого із рідних чи близьких, відкрити труну не дозволили. Не дозволили занести на кілька хвилин навіть закриту труну ні в хату, ні в майстерню художниці.

Хоч труну дуже швидко перевезли від майстерні на замиський цвинтар, все ж там зібралося приблизно 150-200 осіб. Закінчивши складену із загальних фраз коротку промову, офіційний представник Спілки художників хотів на цьому зупинити виступи, однак йому цього не дали зробити. Кілька прощальних слів сказав учитель Олександр Сергієнко, зачитав некролог критик Євген Сверстюк, Василь Стус прочитав

присвячений Аллі вірш, за дорученням львів'ян виголосив прощальне слово Іван Гель (див. ці виступи далі).

8 грудня, в одній із львівських церков, була відправлена панахида по замордованій Аллі Горській, на 40-й день по смерті друзі Алли влаштували в Києві традиційні поминки.

Через деякий час після похорону, в Києві хтось став поширювати провокаційну чутку, що Аллу Горську вбили самі «націоналісти», так «як вона слишком много знала». Тоді ж до Львова приїхав заступник прокурора Київської області, викликав на допит І. Геля і загрожував йому суворим покаранням за «розповсюдження чуток», що Аллу вбили за її ідейні переконання. Насправді ж, у виступі І. Геля була тільки дуже загальна фраза про неясність обставин і причин смерті Алли Горської.

За участь в похороні Алли Горської і виступи на кладовищі незаконно звільнений з роботи вчитель О. Сергієнко, а І. Гель одержав на роботі догану (детальніше про ці репресії — в «Хроніці»).

Олександр Сергієнко

СЛОВО ВІД ДРУЗІВ

Розум уже збагнув весь жах, всю невідворотність втрати, — а серце не хоче, не може примиритись з думкою, що Аллочки вже немає серед нас. Що ми вже ніколи не зустрінемося з нею на вулиці, не відчуємо теплого потиску дружньої руки, надійності її мужнього плеча.

Вона вміла любити людей. Аби тільки в людини був корінь — любов до рідного народу, готовність вірно йому служити. Бувши сама навдивовижки сильною і цілною натурою, вона вибачала людям їхні слабості і вади, віддавала кожному належне. З нею було легко.

Незалежна і горда, Алла поважала людей і користувалася загальною любов'ю друзів і знайомих. Але, як і кожен, хто любить, вона вміла ненавидіти. Вона відверто зневажала ситих чиновників і ділків від мистецтва. Вони не виносили твердого глузливого погляду її сірих очей і платили їй за це чорною зневажністю. Вони ненавиділи її за те, за що ми любили.

Неймовірно тяжко працювати для українського народу. Та він завжди давав з себе людей таких, як Алла Горська, — готових іти до кінця своєю тернистою дорогою.

Прощай, наш любий друже, прощай, Алло! Поки нам суджено жити, ти будеш завжди з нами.

Ми не дамо згасити вогонь, який ти живила своїм серцем!

Євген Сверстюк

НА МОГИЛУ АЛЛИ ГОРСЬКОЇ *)

Нема Алли Горської. Німотно, темно і незрозуміло. І вривається до свідомості тоскним розпачем — не буде, ніколи вже не буде з нами Алли Горської. Наче темна завіса спадає на сонце.

Але я знаю — Алли не може не бути! Її духовної сили й енергії, Її соняшної усмішки і по-материнському уважного погляду глибокої спільності. Вона живе у всьому, людина якій особисто ніколи нічого не треба — вона не може відійти в небуття. Алла є — вона незмінно присутня завжди там, де комусь горе, нещастя, біля бездомних і бездольних, де можна підставити своє дуже плече. Вона завжди перша дізнається і найважчий тягар бере на себе — самовіддано і просто, наче вже сама доля поклала на неї місію бути опорою іншим людям.

З нею приходять спокій людини значної, сповненої гідності, з непідкупним спокійним сумлінням, людини, на яку можна покластися у всьому, як на самого себе, навіть більше, ніж на себе. Бо вона має щедрий художницький талант віддаватись безкорисно і цілком людям і справі, за яку візьметься. Рідкісне втілення обов'язку людської сили і значущості.

*) Текст дещо відрізняється від виголошеного Є. Сверстюком на похороні. Доповнення зроблені, мабуть, самим автором.

Виразне, радісне, світле обличчя Алли несе з собою свято. А її сміх підноситься над усім так само, як її велична вродлива постать височіє і біліє у будь-якій численній юрбі. І завжди знаєш, що в душі її світить-ся якась фанатично віддана любов до всього доброго, чесного і порядного. І завжди віриш, що погляд її невпинно шукає навколо щось значне і гідне поваги. А кожен її рух і жест сповнений погорди до положливої нищості, лукавої корисливості та всіх дешевих мідяків, на які люди розмінюють своє єдине життя та ще й втягують до цього нечестивого торгу ближнього.

Нині, перед її могилою, над прірвою вічності, осипаються всі хитро-убогі споруди, нагромаджені під її ногами, і ми, нарешті, стаємо перед неперехідною Правдою, до якої вона безоглядно йшла в житті і в мистецтві, гордо відкинувши гладенькі дороги напівправд, які допомогли б їй давно утвердитися на виставках мистецьких досягнень.

Стишено-тривожні, якісь дорослі на її картинах, діти, наче задумливо ростуть-визрівають під вітром і сонцем. Портрет матері, що тривожно вдивляється в простір очима душі. Ескіз портрету Довженка із захмарено-роздвоєним чолом, болісно затиснутим білою і чорною рукою. Скільки страждання і гідності в тих спечалених жіночих обличчях! Як нині, в її траурній майстерні, перетвореній на художню виставку, все стає зрозумілим у її картинах, і як підходить терновий вінок до печально-мудрої зосередженості її автопортретів, таких далеких від усміхнених фотографій, на яких веселість служить засобом відпорності і виразом незалежності.

Трагічний талант, вона йшла до трагічної правди, крізь жах якої, наче далекі зорі, просвічується сніжно-білий ідеал десь в материнській постаті, що дужими руками прагне захистити свою дитину і наче лебединами крилами відгортає віття калини.

В її інкрустації « Земля » — в тому дивовижному

сплетенні закопаних у землю сил, що випинаються глибокими борознами на жіночому чолі, сплітають грубим корінням мозолистих, жадібних, витягнутих рук, у тому покаліченому дереві життя, можна побачити притаманну їй глибину осягнення традиції, повноту осягнення болів і сил рідної землі, яку відкрила для себе художниця і якій служила з вірністю неофіта.

Якби ми уявили детально історію її життя — то була б повчальна повість про те, як художниця Алла Горська відкрила свою Україну, як шукала її жертovníка і як поступово вчилася бачити головне у невидимому, докопуючись джерел, та в глибинах закопаного коріння, як вона дужими руками і ногами розгортала рясні килими декоративних квіточок, покликаних до життя лише на один сезон.

В день останнього прощання, ми, нарешті, відчуваємо драматизм її таланту. Ескізи, ескізи і сама вона через незакінчені ескізи — вся в дорозі до своєї глибини. Треба було тільки чистої години, щоб повернутись до самої себе і засвітитись у своїй глибині. Але коли може бути чиста година у дискримінованого художника-монументаліста, що бере замовлення, аби працювати, і виконує виснажливу роботу просто за харч?

1962-1963 роки. Клуб творчої молоді, якому вона віддавала свої сили, кошти і притулок у власній хаті. То була пора пошуків себе, своїх джерел і цілей в тісному гурті молодих ентузіастів-художників, літераторів, режисерів, окрилених перспективою справжньої творчості, надіями культурного відродження.

Ескізи театральних костюмів і декорацій до п'єси М. Куліша « Так загинув Гуска » — вистави, що так і не побачила сцени... Така ж сама історія з « Правдою і кривдою » в Одесі.

1964 рік — Шевченківський вітраж до вестибюля університету ім. Т. Шевченка — дні і ночі самовідданої

праці, розтопаної після завершення роботи ректором Шевцем ще до огляду художньою радою, і єдина винагорода — виключення із Спілки художників.

1965-1969 роки — виїзди на монументально-декоративні роботи до Донецька, Жданова, Краснодару. Поновлення в Спілці художників і наступне виключення за громадську позицію в справі політичних процесів 1965-1967 років. Каламутні закулісні інсинуації каламутної сірості, зведення рахунків — і знову втеча в працю без просвіток у село на Черкащині.

Після смерті, перед похороном, кажуть зважили її працю і нібито знову поновили в Спілці. Але хто зважить і поновить спопелілі творчі спалахи за ті скупі роки життя, отруєного свідомістю того, що нічого, крім злої напасти, не викличуть крапці квіти твоєї душі, що хто зна, кому твій талант потрібен, і нічого від тебе твоя епоха не чекає, крім влучного потрапляння у вибиті сліди!

Скільки праці і сподівань минуло на тому шляху, занесеному снігом!

Всі світлі години — в світлому майбутньому... В минулому — горіння, що розвіялося димом у кризі байдужності, в хащах ненависті, і в душі якась душевна втома, що відбилась в останньому виразі її лиця.

Але як вона при цьому уміла гідно й незалежно йти своїм шляхом — і повно відчувати радість випробувань, праці і важкої борні за самоствердження! Її голос, її усмішка, її постать перекриває випадок сліпої трагедії, що обірвала її життя. Алла Горська буде випромінювати світло, буде вселяти присутність духа самим своїм ім'ям. То була рідкісна людина, що навіки залишається з нами, як рідна душа. В образі цілого десятиріччя вона височить білим привидом Доброго Духа, що втілює в собі сумління, гідність, поривання молодості і сяйво вільного людського обличчя, освітленого талантом і відданістю людям.

Вічна слава мужній і чесній Людині-художниці, що загубилась в холоді сліпої осінньої мжички, але залишила людям щедрості великої душі, свій шлях і свій бадьорий усміх.

Іван Гель

ВИСТУП НА ПОХОРОНІ АЛЛИ ГОРСЬКОЇ

Від львівської громади, від усіх тих, хто шанував і цінував Аллу, хто був натхненним прихильником її таланту, вчинків і думок, кого єднали з нею спільні ідеї, хто ще недавно приїжджав до неї живої — щирого соратника й друга, — хочу висловити наш безмежний біль і скорботу, глибокий жаль і розпуку втрати.

Доля Алли схожа на долю її народу, як доля її таланту на долю духовних потуг України.

Зараз біль від свіжої рани ще надто сильний, він пронизує кожен нерв, — і тому розумом ще важко оцінювати величину нашої втрати. Все у голову приходить думка, що наше покоління, покоління Алли Горської, як на порівняно мирні часи, забагато втрачає друзів, однодумців, будівничих нової української духовності. Якщо це втрати не фізичні, а породжені збайдужінням і відступництвом від тих ідеалів, які нас об'єднують, стає прикро і боляче. Але незмірно важче від таких трагедій, як втрата незабутнього Василя Симоненка, як оця свіжа могила, викопана не тільки в багатостраждальній українській землі, а й у серці кожного з нас.

Нам не видаються цілком ясними обставини і при-

чини цієї моторошної трагедії. Але, як би не було, Алли Горської, яку ми так любили і шанували, немає...

Не стало талановитого митця, що так багато вже встиг дати від свого щедрого таланту, а міг би створити ще незмірно більше. Не стало мужньої принципової громадянки — незрадливої дочки українського Відродження 60-х років. Не стало близької нам, дуже гарної Людини.

Але смерть таки не всесильна. Бо поки житиме хоч хтось із нас, тих, хто знав Аллу, доти буде жити розумна й чарівна Аллина усмішка, її велика людська теплота, сердечність і щирість. Будуть жити її твори на полотнах, на стінах будинків, шкіл і музеїв. Буде пам'ятатися її несхитна принциповість, велика працелюбність і благородна ненависть, породжена любов'ю...

Алла залишилася для нас взірцем Людини й Митця, що не знає схилень перед кон'юктурою і не зважає на « добрі » чи « лихі » часи, а наполегливо шукає тієї єдиної, для кожного своєї дороги, на якій найбільше прислужимось Україні.

Через умови життя, а найбільше через суспільні умови, Алла не відразу знайшла Україну і себе в Україні. Мабуть, саме тому таким активним і безкомпромісним було її життя протягом останнього десятиліття. Це були не тільки плідні мистецькі пошуки, що привели до зрілої усталеності принципів і прийомів. Жоден громадський здвиг, якими були багаті для нас 60-ті роки, не проходив без активної Аллиної участі, чим би це їй не грозило. На таке життя можна і треба рівнятися усім нам, особливо зараз, коли, притомившись на важкій дорозі, дехто намагається переоцінювати ідеали і знецінювати набутки.

Дуже хотілося б, щоб ця трагічна смерть не пригнітила і не пригнула нас. Цього, ми певні, хотіла б і сама Алла, якби могла озватися до нас. Хай перед лицем цієї трагедії відмететься із наших учинків і

стосунків усе боягузливе, пристосовницьке, дрібне і суєтне. Адже таке нетривке і незагарантоване людське життя — і так багато треба встигнути кожному із нас за ті ніким не пораховані завчасно роки чи дні, які відміряла нам Доля.

Велике спасибі Тобі, Алло, що ти жила, творила і боролася серед нас. Мало сказати зараз, що ми Тебе ніколи не забудемо. Ти заслужила на почесне і святе право, подолавши смерть, залишитися серед нас живою, вперто і твердо ступати по судженому нам важкому і тернистому шляху.

Вічна слава Тобі і вічна пам'ять від нас!

Василь Стус

ПАМ'ЯТІ АЛЛИ ГОРСЬКОЇ

Ярій, душе, Ярій, а не ридай.
У білій стужі сонце України.
А ти шукай — червону тіль каліни,
на чорних водах — тіль її шукай,

де горстка нас. Малесенька щопта.
Лише для молитов і сподівання.
Усім нам смерть судилася зарання.
Бо калинова кров — така ж крута,

вона така ж терпка, як в наших жилах.
У сивій завірюсі голосінь
ці грона болю, що падуть в глибінь,
безсмертною бідою окошились.

3. 12. 1970 р.

ГАНЕБНЕ СУДИЛИЩЕ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

(Валентина Мороза засуджено на 14 років)

Про другий арешт 1 червня 1970 року, в Івано-Франківську, історика й публіциста Валентина Мороза, про суть звинувачення і хід слідства детально розказано в попередньому випуску «Українського Вісника». Там наведені також протести громадськості у зв'язку з незаконністю арешту В. Мороза. Тому нижче — тільки про самий суд.

Судові передували раніше не практиковані «запобіжні» заходи щодо людей, які, на думку КДБ, могли поїхати на процес в Івано-Франківськ.

У Києві критика і перекладача І. Світличного на день суду викликали до міліції для розмов про «тунельство»; до хворого вчителя О. Сергієнка послали для контролю в лікарню учителів; у туберкульозному санаторію, де працює лікарем М. Плахтонюк, терміново скликали збори і під загрозою звільнення з роботи застерегли, щоб наступного тижня ніхто не смів нікуди відлучатися і навіть хворіти (!). У Одесі такі ж застереження зробили Н. Караванській.

У Львові незадовго до суду група осіб (відомо, що серед них були письменник і журналіст М. Осадчий, поети І. Калинець, І. Стасів та Г. Чубай, художниця С. Шабатура, педагог О. Горинь та ін.) звернулася до

Прокуратури УРСР та до Івано-Франківського облсуду з фототелеграмою, у якій вимагали допустити їх на процес В. Мороза і повідомити про день суду. Уже наступного дня їх почали викликати до керівників підприємств чи установ, де вони працювали, погрожувати і застерігати, що поїздка в Івано-Франківськ означатиме для них викинення з роботи. Художника Олега Мінька саме на 17 листопада викликали в автоінспекцію (він має власну машину), а звідти, всупереч його волі, відвезли в КДБ на допити.

У Івано-Франківську, за кілька днів до суду, викликали в КДБ для залякування Марію і Дарину Возняк. Художникові Панасові Заливасі, який перебуває в Івано-Франківську під гласним наглядом, офіційно, в порядку нагляду, заборонили протягом тижня з'являтися на вулиці, де знаходиться обласний суд.

Особливо брутально повелися в м. Долині (Івано-Франківська область) з медсестрою Марією Юкиш, яка, одержавши з Івано-Франківська вістку про день суду, мала повідомити також в Моршинському санаторії киянку О. Мешко. Щоб запобігти цьому, кагебісти негайно послали в квартиру Юкиш «лікаря», який встановив у цілком здорової двомісячної дитини вивих ноги і насильно відвів матір з дитиною в лікарню. М. Юкиш тримали з дитиною цілий тиждень серед інфекційних хворих у загальній (навіть не в дитячій) палаті і не давали можливості підійти до телефону. Непоінформовані лікарі і сестри спочатку дивувалися, чому в лікарні тримають здорову дитину, яка може заразитися від інших хворих. Потім дізналися, і хтось з них тихцем повідомив стривоженій матері, що її дитина здорова і що в сусідній прохідній палаті поклали «хворого» кагебіста, який пильнує кожен її крок.

Незважаючи на такі заходи, на суд приїхала група людей зі Львова та Львівщини, окремі особи з Москви і Києва. Приходили також мешканці з Івано-Франків-

ська *). Пересічно протягом двох днів біля дверей суду було 20-30 осіб.

Уранці 17 листопада, група осіб подала голові Івано-Франківського облсуду особисто і послала телеграфом вимогу допустити їх на процес В. Мороза, щоб вони могли переконатися, чи В. Мороз справді провинився перед радянськими законами. Якщо до залу суду заведуть спеціально підібраних осіб, а друзів і знайомих Мороза, що приїхали з різних міст, на суд не пустять, — писалося в заяві, — такий суд не матиме права називатися відкритим. Однак кагебісти і судді побоюлися пустити до залу суду навіть перевірених осіб. Всупереч Радянській Конституції і радянським законам, процес був закритим. Навіть для охорони підібрали інонаціональних солдатів, переважно з Кавказу, які погано розуміли не тільки українську, але й російську мову.

Для «охорони порядку», крім війська, було викликано багато кагебістів навіть з інших областей (кількох своїх «опікунів» впізнали львів'яни). Як кажуть, на кожного присутнього під судом припадало не менше десяти «охоронців». Далі парадних дверей суду не пустили нікого. На 2 дні був припинений доступ громадян не тільки в суд, а і в розміщені в цьому будинку колегію адвокатів та нотаріальну контору.

Судила Валентина Мороза судова колегія в кримінальних справах Івано-Франківського облсуду в складі судді Бачиленка Ів. Ів., засідателів Галкіна і Бажалук. Державним звинувачем виступав помічник прокурора області Городько**). Захищав підсудного

*) Для більшої вірогідності описуємо суд, зводячи до одного розповіді трьох присутніх там осіб.

**) Звертаємо увагу на те, що цей Городько вів від прокуратури «нагляд» за слідством по справі Мороза, був присутній

адвокат з Московської міської колегії адвокатів Коган (1966 року він захищав російського письменника Синявського).

Нагадуємо, що слідство у справі Мороза вело і підготувало звинувальний висновок Івано-Франківське управління КДБ. Начальник управління — полковник Голда, начальник слідчого відділу — полковник Долгіх, слідчий по справі — ст. слідчий майор Баранов, йому допомагав ст. слідчий капітан Пригорницький. Дав санкцію на арешт і затвердив звинувальний висновок КДБ прокурор області Параскевич (відомий безграмотним веденням звинувачення проти М. Озерного в лютому 1966 року).

Філологічну експертизу статей Мороза для підтвердження авторства проводили працівники Інституту мовознавства АН УРСР, кандидати філологічних наук Г. Іжакевич. (внучка відомого українського художника...) та А. Грищенко.

Свідками по справі були викликані письменник В. Антоненко-Давидович, літературний критик І. Дзюба, критик і журналіст В. Чорновіл та селянин із Космача на Гуцульщині В. Боб'юк, який нічого по суті справи не знав.

За розповідями вдалося відтворити таку картину суду.

Суд розпочався приблизно о 10 год. ранку 17 листопада 1970 р. До залу суду, де були тільки підсудний, судді, прокурор, адвокат, секретар і кілька солдатів при зброї, завели свідків для перевірки явки учасників. При свідках встановлювали особу підсудного. На запитання про підданство В. Мороз відповів, що є громадянином Української Радянської Соціаліс-

на допитах, якоюсь мірою спрямовував хід слідства, в той час як адвокат був допущений до матеріалів справи тільки після закінчення слідства.

тичної Республіки (як відомо, в СРСР є однак тільки всесоюзне громадянство). На запитання, чи був суджений раніше, сказав, що у 1966 році був незаконно засуджений на 4 роки за дозволену Конституцією СРСР пропаганду відокремлення УРСР від СРСР. На запитання про місце праці дружини сказав, що не певен, що вона взагалі працює, бо у нас заведено мститися на рідні заарештованих за політичними мотивами. На запитання, чи не має підсудний заперечення проти складу суду і прокурора, відповів, що для відводу має досить підстав, але цього не робитиме, бо його доля вирішена без цього «суду» і процедура, яка тут відбувається, не має ніякого значення.

Після того, як свідків вивели і судові засідання було продовжене, Валентин Мороз заявив протест проти незаконного закритого суду і вимагав відкритого слухання справи. Адвокат підтримав вимогу підсудного. Однак суд відхилив клопотання без будь-яких серйозних обґрунтувань.

Потім було зачитано звинувальний висновок і запропоновано підсудному дати пояснення по суті звинувачення. На це Мороз зробив заяву такого змісту: закритий судовий розгляд є незаконним, тому він відмовляється давати на такому суді будь-які пояснення і відповідати на будь-які запитання суддів чи прокурора як таких, що санкціонували беззаконня. Однак він лишив за собою право вносити протести чи клопотання, а також відповідати на запитання адвоката. Щоб це рішення не було витлумачене як неприципове намагання болягузливо заперечити авторство інкримінованих йому публіцистичних статей, сказав Валентин Мороз, він водночас заявляє, що є автором статей «Репортаж із заповідника імені Берії», «Мойсей і Датан», «Хроніка опору», «Серед снігів», але йому не належить приписувана слідчими органами гумореска «Я бачив Магомета». Більше ніяких свідчень на такому «суді» давати не буде. Однак підсудному

все ж поставили декілька запитань, на які він не відповів.

Першим до залу суду покликали свідка І. Дзюбу. Замість відповідати на поставлені прокурором запитання, він оголосив заяву, що ні на які запитання відповідати не буде з двох причин. По-перше, одна із статей, за які судять В. Мороза, полемічно спрямована проти нього, І. Дзюби, а тому ставити його в ролі свідка неетично. По-друге, він не може брати участі в незаконному суді, бо на основі ст. 111 Конституції СРСР, статті 91 Конституції УРСР, статті 20 Кримінально-процесуального кодексу УРСР суд над В. Морозом не може бути закритим.

Закликаний потім свідок Б. Антоненко-Давидович також заявив, що з огляду на цілковиту незаконність закритого суду ніяких показів давати не буде. Адже у своєму житті він пройшов через два закриті суди, які жорстоко судили його (один раз навіть до смертної кари) за вигаданими найсміхотворнішими звинуваченнями. Тому він вважає недопустимим для себе участь в такому «суді», бо не бажає нести відповідальність перед нащадками разом з суддями і прокурором за участь у відвертій сваволі.

Після тривалої перерви, викликаній, очевидно, замішанням суду через поведінку свідків, запрошено до залу суду свідка Василя Боб'юка. Він відповідав на цілком сторонні запитання: наскільки шкіль у Космачі тепер більше, ніж було при Польщі; чи справді заважає космачанам вежа геологорозвідки в центрі села тощо.

Свідок В. Чорновіл, викликаний останнім, відмовився давати будь-які покази з двох причин. Перш за все, всякий суд за відкрито висловлювані переконання є таким, що підриває основи соціалістичної демократії і радянського ладу. По-друге, закритий суд є наругою над радянською Конституцією і процесуальними законами.

Залишившись без свідків, суд після наради вирішив, всупереч протестові адвоката, зачитати покази свідків на попередньому слідстві. Зачитали покази В. Чорновола, в яких свідок заперечував знайомство із трьома останніми статтями В. Мороза і заявляв, що він з власної ініціативи розіслав депутатам Верховної Ради УРСР, одержавши з Мордовії, твір «Репортаж із заповідника імені Берії», що було однією з причин його засудження в 1967 році. На запитання судді, чи підтверджує Чорновіл тепер ці покази, свідок відповідати відмовився з огляду на закритий суд.

Вдруге викликаний свідок І. Дзюба, вислухавши свої раніше дані свідчення, заявив, що, якби не його ставлення до незаконного закритого суду, він міг би внести суттєві уточнення. Однак він може зробити це і зараз, якщо йому дозволять підсудний та адвокат. Одержавши такий дозвіл, свідок сказав, що він обурений шантажем, якого допустився на попередньому слідстві слідчий Баранов. Він обманом витягав із І. Дзюби покази, які не зовсім відповідають дійсності. Насправді І. Дзюба ніколи не одержував від Мороза писаного тексту статті «Серед снігів», а тільки мав з Морозом усну розмову на цю тему. І. Дзюба вже після суду підкреслював, що ця його заява зовсім не означає відміни бойкоту закритого суду, бо зроблена вона на прохання підсудного, а на жодне запитання суддів чи прокурора Дзюба не відповідав.

Були зачитані також в присутності свідка попередні покази Б. Антоненка-Давидовича, який на слідстві стверджував, що В. Мороз показував йому незавершені варіанти статей «Мойсей і Датан» і «Серед снігів», бажаючи одержати літературну консультацію. Вислухавши зачитане, Антоненко-Давидович сказав, що він міг би на суді внести суттєві зміни в свої покази, бо слідчий записував його свідчення перекручено. Але зробити цього він собі не дозволить, бо це означало б визнати законність закритого суду.

Таким чином, суд фактично був зірваний бойкотом підсудного і свідків. Суд не мав можливості фігурувати ніякими доказами. Однак судове засідання було продовжено.

Наступного дня суд заслухав експертів, які ретельно обгрунтували те, що Мороз насправді є автором чотирьох виставлених у звинуваченні статей*). Були зачитані нібито також висновки якоїсь ідеологічної експертизи, яка кваліфікувала зміст статей В. Мороза. Хто проводив цю «експертизу», визначивши як антирадянську навіть статтю «Хроніка опору», ще невідомо.

Повний зміст останньої промови державного звинувача Городька невідомий. Однак відомо, що прокурор кваліфікував всю діяльність В. Мороза і всі його статті як антирадянські. Акцентував прокурор на тому, що статті «Репортаж із заповідника імені Берії» і «Хроніка опору» надруковані на Заході, вбачаючи в цьому обставину, що збільшує провину. Такою ж обставиною прокурор називав те, що Мороза вдруге суджено за «антирадянську пропаганду і агітацію». Звинувач вимагав максимального 15-річного покарання, яке допускає частина 2-га статті 62-ї — 10 років ув'язнення і 5 років заслання. Прокурор вимагав найсуворіших умов ув'язнення — спецтюрми, щоб перешкодити Морозові будь-що писати і передавати на волю.

Адвокат Коган у заключному слові доводив відсутність у діях В. Мороза складу злочину, передбаченого ст. 62 ч. 2 КК УРСР, тобто «агітації чи пропаганди з метою підризу чи ослаблення радянської влади». Адвокат вважав безпідставною кваліфікацію статей Мороза як антирадянських, а розповсюдження їх са-

*) Свідчення експертів не є такими безневинними, як спочатку здається. На попередньому слідстві В. Мороз не давав ніяких показів, і тому без висновків експертизи неможливо було звинуватити Мороза і віддати його до суду.

ним автором недоведеним. Він нібито називав юридично неграмотними аргументи прокурора про обставини, які посилюють вину. Поява статей за кордоном, коли підсудний до передачі їх не причетний, не має ні побільшувати, ні зменшувати вини. Так само частина 2-га ст. 62 КК УРСР тільки й застосовується до тих, кого судять вдруге — і тому повторність засудження сама по собі ніяк не може впливати на вибраний судом термін. Адвокат вимагав виправдання підсудного або хоча б перекваліфікацію звинувачення на ст. 187-1 КК УРСР з максимальним терміном покарання три роки.

Валентин Мороз виголосив коротке останнє слово, зміст якого невідомий. Відомо тільки, що він не просив ніякого полегшення собі і не займався спростуванням звинувачення. Його останнє слово було політичною промовою програмного характеру.

Згідно статті 20 КПК УРСР, вироки судів у всіх випадках проголошуються відкрито. Присутні під судом одноступі В. Мороза в письмових заявах і усно домагалися бути присутніми у залі суду при зачитанні вироку. Однак суд пішов ще на одне грубе порушення закону. Незважаючи на велику кількість війська і кагебістів, до судового залу побоялися пустити хоч когонебудь із присутніх під судом. Натомість телефоном викликали спеціально підібрану публіку — деканів та викладачів суспільних наук медичного та педагогічного інститутів міста. Декого з них навіть не попередили, для чого їх викликають до суду. Інших кагебісти попереджали, щоб біля дверей вони казали, що йдуть не в суд, а в нотаріальну контору або в колегію адвокатів. Проте обман швидко виявився, і дорогу для «спецзапрошених» прочищали кагебісти та солдати, грубо відштовхуючи від дверей людей, які два дні чекали, щоб потрапити бодай на зачитання вироку. До залу суду завели також кагебістів, яких розмістили у проході.

У вироку повторювалися усі положення звинувального висновку, з Мороза тільки знімалося як недоведене авторство гуморески «Я бачив Магомета». Та обставина, що всі свідки по справі, у знак протесту проти закритого суду, відмовилися свідчити, у вироку не згадана, а їхні покази на попередньому слідстві перекручені. Мабуть, саме через цю брехню свідків і не пустили до залу суду на зачитання вироку. Юридично безграмотні твердження прокурора про обставини, які посилюють вину, повторені у вироку. Термін, визначений Валентині Морозові судом, — 6 років спецтюрми, 3 роки таборів особливого режиму і 5 років заслання — загалом 14 років покарання.

Валентин Мороз зустрів вирок іронічним сміхом, а запрошені «науковці» — розгубленим мовчанням. Тоді кагебіст з проходу дав «сигнал» — заплодував. Всі мовчали — і він сильніше заляпав долонями. Там і сям його недружно підтримали...

На запитання судді, чи зрозумілий йому вирок, Мороз відповів: не зовсім, бо у вироку сказано, що суд закритий, а ось він бачить у залі багато людей. Голова суду пояснив йому, що згідно закону, вирок у всіх випадках виголошується відкрито і до залу можуть прийти на зачитання вироку усі бажаючі. Мороз, що, очевидно, тільки і чекав на таке пояснення, запитав: «Чому ж у такому разі в залі немає моїх друзів, які два дні стоять під судом, а є люди, яких ви притягнули сюди на мотузці?». Суддя замість відповіді наказав солдатам негайно вивести Мороза і оголосив суд закритим.

На час виголошення вироку, біля суду несподівано зібрався великий натовп мешканців Івано-Франківська, які протягом двох днів не наважувалися прийти до суду. Можливо, побоюючись демонстрації, кагебісти поставили для обману перед головним входом «воронок», а В. Мороза вивезли з чорного ходу звичайною машиною.

Звертають увагу на цинічну поведінку протягом процесу кагебістів та інаконаціональних солдатів, відповідно перед тим настроєних. Людей грубо відштовхували від дверей, солдати штовхали в живіт вагітну львів'янку С. Гулик, яка намагалася пройти із колективною заявою до голови облсуду. Кагебісти зневажливо казали тим, хто був біля суду: «ви — ніхто», «свора», «зробимо з вами, що захочемо», «у нас для вас усіх місця вистачить» і т. п.

Відразу після процесу свідки написали і відіслали Прокуророві УРСР і Міністру юстиції УРСР протест.

МІНІСТРОВІ ЮСТИЦІЇ УРСР т. ЗАЙЧУКУ ПРОКУРОРОВІ УРСР т. ГЛУХОВІ

17-18 листопада 1970 року, в м. Івано-Франківську, обласний суд розглядав справу Мороза Валентина Яковича, звинуваченого за ст. 62 ч. 2 КК УРСР. На цей процес ми були викликані як свідки. Без усяких юридичних підстав на порушення Конституції СРСР, Конституції УРСР і Кримінально-процесуального кодексу УРСР, судовий розгляд проводився закрито. Нам, як свідкам, голова суду особисто і відповідальні особи з охорони гарантували присутність на зачитанні вироку, в якому могли бути згадані наші прізвища. Зрештою, це наше законне право, передбачене ст. 20 КПК УРСР. Однак, попри наші неодноразові нагадування, нас на зачитання вироку не допущено, хоча водночас повз нас, за спеціальними запрошеннями, на зачитання вироку проходило багато осіб, з яких деякі навіть не знали, для чого їх запрошено до обласного суду.

Залишаємо за собою право звернутися в касаційну інстанцію — Верховний суд УРСР, в Міністерство юстиції УРСР та в Прокуратуру УРСР із аргументо-

ваною скаргою у справі незаконності закритого суду над Морозом В. Я. І у зв'язку з цим — вироку.

18. XI. 1970 р.

Б. АНТОНЕНКО-ДАВИДОВИЧ
І. ДЗЮБА
В. ЧОРНОВІЛ

Наприкінці листопада і на початку грудня багато людей (щонайменше 30-40 осіб) послали до Верховного суду УРСР індивідуальні телеграми і заяви протесту проти жорстокої розправи над В. Морозом, вимагаючи скасування незаконного вироку облсуду і звільнення засудженого.

Відомо, що до Верховного суду зверталися кияни — письменник Б. Антоненко-Давидович, критик І. Дзюба, художниця Алла Горська, кандидати філологічних наук М. Коцюбинська та З. Франко, пенсіонерка О. Мешко, лікар М. Плахтонюк, вчитель О. Сергієнко, В. Драбата та ін. Зі Львова — лікар О. Антонів, колишня працівниця Товариства охорони пам'яток історії та культури С. Гулик, педагог О. Горинь, інженер А. Волицька, поет І. Калинець, художниця М. Качмар-Савка, телефоністка Г. Куницька, профспілковий працівник Я. Кендзьор, колишня студентка університету, поетеса Г. Савронь, поетеса І. Стасів, журналісти М. Чемерис, В. Чорновіл, поет Г. Чубай, художниця С. Шабатура та ін. Писали заяви також І. Гель (м. Самбір, Львівської області), Н. Караванська (Одеса), художник П. Заливаха, М. Возняк і Л. Лемик (Івано-Франківськ), священник В. Романюк (Космач на Гуцульщині) та інші.

Найгрунтовнішою, юридично доказовою вважають велику скаргу, подану до Верховного суду УРСР, Про-

куратури УРСР, Міністерства юстиції УРСР свідками по справі — Б. Антоненком-Давидовичем, І. Дзюбою та В. Чорноволем. Автори відмовилися надати свою заяву для обігу, вважаючи, що цим вони продемонструють інстанціям, до яких звертаються, свою щирість і відсутність сторонніх умислів. Про зміст заяви відомо від кількох осіб, що читали її у авторів. В заяві підкреслюється, що в СРСР в післясталінські часи ще жодного разу не карали так жорстоко людини, яка не діяла підпільно, а відкрито висловлювала свої погляди у літературно-публіцистичних статтях. Статті ці суд неправильно кваліфікував як антирадянські. Автори заяви вважають, що коли в 1969 році кагебісти припинили слідство за «Репортаж із заповідника імені Берії», вони ні трохи не сумнівалися, що його написав В. Мороз. Те, що «Репортаж...» знову включений в звинувачення, і наймовірно жорстокий термін покарання свідчить, на думку авторів заяви, про наступ реакції, і то особливо на Україні. Це видно також із порівняння вироку В. Мороза і вироку в справі російського історика Амальрика, теж вдруге притягнутого до відповідальності за написання значно гостріших статей, ніж Морозові, і засудженого на три роки табірної утримання.

Антоненко-Давидович, Дзюба та Чорновіл вважають, що слідство і суд не довели того, що Мороз особисто розповсюджував свої статті. Заслуговує на увагу їхня думка, що КДБ може штучно створювати кримінальну ситуацію, поширюючи чийсь твори, щоб потім можна було звести порахунки з автором. Вони писали також про незаконність закритого суду і обурювалися, що їх як свідків не допустили на зачитання вироку, перекутивши у вироку їхню поведінку на суді і покази на попередньому слідстві. Наприкінці, посилаючися на ряд статей Кримінально-процесуального кодексу, автори вимагають скасування вироку Івано-Франківського облсуду.

Відомо, що автори всіх інших заяв також насамперед звертали увагу на закритий суд і на наймовірно жорстокий вирок. Маємо у своєму розпорядженні тільки декілька із цих звернень до Верховного суду УРСР.

Фототелеграма

КИЇВ, ВЕРХОВНОМУ СУДУ УРСР

Саме напередодні Дня Конституції СРСР і виборів суддів, Івано-Франківський нарсуд дозволив собі зігнувати 91 статтю Конституції УРСР (і статті 20, 370, 372 КПК УРСР) про гласність судового розбору, засудивши на закритому судовому процесі історика Валентина Мороза до 14 років позбавлення волі.

Чи то Конституція СРСР перестала бути основним законом для всіх без винятку громадян Радянського Союзу, чи то вже обласні судові інстанції стоять вище всіх записаних законів, оскільки статтю 92 Конституції УРСР *) перекреслюють своєю практикою?

Якщо основу Конституції УРСР становлять головні принципи й підвалини соціалізму, то чи не є то не перший і не поодинокий випадок руйнування тих основ та ще й органами, які повинні свято берегти їх?

Бо що ж тоді повинно відрізнати Конституцію СРСР від усіх інших в світлі, якщо не послідовний і до кінця витриманий демократизм і демократичні права кожного громадянина?

А чи закритий суд над Валентином Морозом, заборона і недопуск міліцією громадян, бажаючих побути на судовому процесі, більше цього, заборона і недопуск їх навіть на зачитання вироку — говорить про це?

Хіба ж Конституція СРСР відрізнатиметься від буржуазних, якщо те, що в ній «не лише формально

*) У статті 92 Конституції УРСР сказано : « Судді незалежні і підкоряються тільки законам ».

фіксуються права громадян, а головний центр ваги переноситься саме на гарантію цих прав, на засоби здійснення цієї гарантії» — отак легко, цинічно й безкарно перекреслюватимуть обласні суди, як це 17-18. XI. зробив Івано-Франківський облсуд?

Хіба ж це є вияв суті і особливостей соціалістичної демократії, соціалістичної законності і гуманності?

Якщо і Верховний суд утвердить вирок Івано-Франківського облсуду, то це змусить мене відмовитися від голосування на суддів, які не хочуть чи не спроможні стояти на сторожі букви і духу законів.

Ольга ГОРИНЬ

Львів — 16, Кірова 33/14

ГОЛОВІ ВЕРХОВНОГО СУДУ УРСР

17-18 листопада 1971 року ми були свідками злісного зловживання владою з боку працівників Івано-Франківського обласного суду та Івано-Франківського КДБ під час процесу над Валентином Морозом. За останній час це нечуваний факт: засудити людину аж на 14 років лише за те, що вона мислить.

Історія знає чимало нелюдських присудів кращим представникам своєї епохи. Але якщо ми сьогодні обурюємося невіглаством світу, що судив на 25 років Кампанеллу, що вигнав за межі рідної країни Данте, що гнав на Сибір Шевченка, то яке ж маємо право в наш XX гуманний вік мовчати, байдуже спостерігаючи, як вилазять на світ ясний середньовічні тортури?

Під захистом законів і конституційних прав, яке маємо право не обуритися, що за чотири невідомі нікому статті, які радше мали б бути розглянуті не в залі суду на закритому засіданні, а у відкритій ауди-

торії серед товаришів по перу, людину позбавлено волі в найбрутальніший, найжорстокіший спосіб! Бо як інакше назвати все те, що робилось в Івано-Франківську: закритий процес, озброєна варта вже при вході в приміщення будинку суду, спеціально по телефону запрошені на вирок представники і т. д.? Хіба справедливі рішення виносяться під покровом тайни, ховаючись від людей? Хіба слово прокурора, якщо воно дійсно об'єктивне і справедливе, мусить ховатися за незаконні постанови суду? Звідки і по якому праву стільки зневаги до тих «простих смертних», що добровільно приїхали на суд В. Мороза, яких представники місцевого КДБ називали «ВИ — НІЩО»? Зрештою, не будем питати про право, подумаєм, який вигляд мають деякі представники відповідних органів.

Різні відбуваються суди в наш час. Не боїмося судити при відкритих дверях бандитів, садистів, убивць... Ба, навіть брати деяких на поруки... Але чому, на яких підставах за закриті двері Валентина Мороза? Чи не тому, що скривджена правда стала б раптом поруч з підсудним?

Незабаром на Україні вийдуть твори видатного філософа XII ст. Р. Бекона, якого, лише за те, що не хотів погодитись з деякими схоластичними поглядами свого часу, засуджено було теж на 14 років. Століття оправдали і винагородили видатного вченого. Але скільки прокльонів, скільки зневаги вилило людство сьогодні на голови тих, що, одягнувши чорні киреї, вважали себе вершителями правди на землі. «Вершители правди», чії кості донині не мають спокою, чії нащадки зреклись їх імені і їх пам'яті — скільки їх було в кожному столітті! І дотепер творить над ними історія свій неблаганний суд.

Валентин Мороз не ламав усталених законів. Але як людина він має людське право: думати. Ви не вершители усіх людських доль і на вас не чорні рясні. Але у ваших руках сьогодні доля людини. І ваша теж.

Бо історія не вмє забувати. І щоб нащадки ваші не тікали від вашого імені, палаючи з сорому, хай сповниться біблійна мудрість : « Не судить і самі осуджені не будете ».

м. Львів

29 листопада 1970 р.

Ірина СТАСІВ-КАЛИНЕЦЬ

Ігор КАЛИНЕЦЬ

ЛИСТ ДО ВЕРХОВНОГО СУДУ УРСР, м. КИЇВ
від МЕШКО Оксани Яківни,
1905 р. народження

В Івано-Франківську 17-18. XI. 1970 р. відбувся судовий процес над Валентином Морозом.

Чоловіка звинуватили в тому, що він виступив із своїми думками, які його глибоко діткнули з приводу збереження матеріальних, духовних, культурних набутків нації. Коли людина із громадським темпераментом стикається з широким колом питань і її болять ці питання, то, погодьтесь самі, якби вона їх обминула, то її не можна було б вважати людиною порядною.

Але коли людина їх зачепила, в який би спосіб це не було зроблено, їй відомстили таким нечуванним терміном тюремного ув'язнення — 9 років і 5 років заслання!

По суті, власне суду ж не було — було закрите засідання, після якого навіть не пустили бажачих і в тому числі свідків, на прослухання вироку.

Такий суд дає можливість ширитись всяким чуткам, здогадам, в яких залишається головне : чоловіка за одверто висловлені думки позбавили молодості і га-

рантованого нашою Конституцією права вільно жити і працювати за своїм покликанням.

Важко уявити, як можна такий вирок поєднати з поняттям соціалістичної законності. Але неважко уявити, що коли б він проголошував антикомуністичні ідеї і найавантюристичні заклики, то його судили б відкритим судом і написали б про це в пресі — на науку легковажним.

Коли б він був людиною непорядною, його можна було б засудити в пресі і це знайшло б загальну підтримку.

В мої роки і з моїм досвідом (несправедливо засуджена в часи культу Сталіна на 10 років табірному режиму, потім реабілітована) можна сказати, що на подібних процесах звалюють чужу вину...

Хтось же винен в тому, що його, молодого спеціаліста — історика, що мав захищати дисертацію і, очевидно, добре читав лекції, бо до нього не було претенсій, оголосили злочинцем і дали йому 4 роки ув'язнення.

Звичайно, там він набачився і насильства, і неправди. Потім вийшов на волю, але без можливості заробляти собі на хліб, бо роботи йому не дали і через дев'ять місяців за гострі критичні думки йому дали 9 років тюрми.

Це просто не по-людськи. Чи не було тут помилки, яку тепер зарівняно жорстокістю?

Я звертаюсь до Верховного суду зі своїми міркуваннями, щоб зважили на них і переглянули справу Валентина Мороза в дусі соціалістичної законності і моралі, на якій виховується наша молодь і мусить її поважати.

О. МЕШКО

Київ — 86, Верболюзна, 16

ГОЛОВІ ВЕРХОВНОГО СУДУ УРСР
від гр. ДРАБАТОЇ В. П.
Київ — 101, Ломоносова 57, кв. 7.

Мені стало відомо про надмірно суворе покарання молодого історика Валентина Мороза — 9 років таборів суворого режиму і 5 років заслання (всього 14 років).

Я його не знала. Не знаю, за що його судили, бож суд був закритий. Я не юрист і не розуміюся на статтях карного кодексу. Але знаю, що, за сучасними радянськими законами, найбільший строк ув'язнення — 15 років.

Якщо він вчинив якийсь страшний злочин, то про це повинні б бути поінформовані широкі кола громадськості. Коли ж причини вироку замовчуються, то складається враження, що маємо справу не з вчинками, а з поглядами та їх вираженням.

В наш час, коли під впливом демократичних сил у всьому світі ширяться гуманістичні тенденції, надмірна суворість покарання людей, погляди яких з тих чи інших причин не співпадають з офіційними, може тільки викликати гнітюче враження, як у очах своїх громадян, так і зарубіжних друзів.

Судочинство, зокрема і у нас, не завжди є непомильним. Про це свідчать хоча б факти з нашого не такого вже й далекого минулого.

Вважаю своїм громадянським обов'язком звернути Вашу увагу на невинувато надмірну суворість цього вироку з метою його пом'якшення.

11 грудня 1970 р.

В. ДРАБАТА

ДО ВЕРХОВНОГО СУДУ УРСР

17-18 листопада 1970 року, я разом із групою осіб із Львова, Івано-Франківська, Києва, Москви була свідком безпрецедентної за жорстокістю і цинізмом судової розправи над істориком і публіцистом Морозом Валентином Яковичем, яка увінчалася 14-річним терміном засудження (6 років спецтюрми, 3 роки таборів, 5 років заслання).

Власне і свідками у повному розумінні цього слова ми не були, бо нас не пущено навіть до вестибюлю будинку суду. На кожного з нас припадало не менше десятка «охоронців» і «спостерігачів» у формі і в цивільному, від яких ми, поправді радянські громадяни, почули, що ми «ніхто», «свора», що з нами «зроблять, що захочуть» і т. п.

На порушення радянських законів, які гарантують гласність судового розгляду, Валентина Мороза судили в чотирьох порожніх стінах, сховавшись за спинами озброєних військовиків. Нас побоялися пустити навіть на зачитання вироку. Все це дає підстави вважати суд незаконним і аморальним. Ми всі, присутні під судом, схвалили тому принципову поведінку свідків, які, на знак протесту проти такого суду, відмовилися брати в ньому будь-яку участь.

Мороза засуджено за спробу мати власні переконання, які не влягаються в стандартні рамки. Треба бути дуже злими і тенденційними людьми, щоб побачити «антирадянську пропаганду і агітацію» в Морозових публіцистичних статтях, особливо у тих, які він писав, вийшовши на волю, і які стали причиною його арешту.

Юридична кваліфікація статей Мороза як антирадянських не витримує критики. Слідство і суд не знайшли також жодних доказів розповсюдження особисто Морозом його статей. І тому жорстока кара — це лише хижа помста людей, позбавлених природою

чи обставинами життя тих рис, які має Валентин Мороз : людяності, принциповості, внутрішньої порядності і справжнього, а не платного патріотизму.

Прошу Вас, не приєднайтеся до тих, хто вже зганьбив себе нелюдською розправою і про кого ще скаже своє слово історія, як сказала про їх духовних близнюків із часів сталінщини. Скасуйте при розгляді касації вирок Івано-Франківського облсуду як незаконний, аморальний і шкідливий для престижу нашого ладу. Жорстокість не принесе Вам шани від громадськості і душевної рівноваги, вона завжди висітиме важким каменем на Ваших шиях.

Хочеться вірити, що при розгляді справи Мороза Ви проявите себе справедливими і людяними.

Стефанія ГУЛИК

м. Львів, вул. Партизанська, 12, пом. 1-а

ДО ВЕРХОВНОГО СУДУ УРСР
В СПРАВІ ЗАСУДЖЕННЯ НА 9 РОКІВ
ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ І 5 РОКІВ ЗАСЛАННЯ
ІСТОРИКА ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

від священика с. Космач Косівського р-ну,
Івано-Франківської області
ВАСИЛЯ РОМАНЮКА

З А Я В А

Ми живемо в час великих прискорень і великих контрастів. З одного боку — зростає у світі модерна жорстокість і новітній тоталітаризм, девальвуються цінності, втрачаються традиції і глибшає душевна спустошеність. З іншого — болісне шукання шляхів до Миру, Добра і Справедливості.

І все ж часто зло перемагає : потоптання християнських вартостей, які людство виробляло віками, стає звичним і навіть буденним... Серед таких знеціюваних вартостей, мабуть, на перше місце слід поставити людяність терпимість, християнське милосердя.

Такі думки прийшли відразу, як тільки стало відомо про неймовірно жорстокий засуд, що його виніс Івано-Франківський обласний суд Валентині Морозові. 14 років засудження, з них 6 років спецтюрми і 3 роки таборів особливого режиму, — на таке можна було б засудити хіба убивцю або гвалтівника, — і то з великою гіркотою, з розуміння боргу суспільства за збоченство такого індивіда.

А що зробив Валентин Мороз? Принципово і відверто написав кілька статей, перейнятих щирою турботою за духовні набутки нації, за її долю, за людяність і справедливість. Людину, сповнену турботи про народ і про людей, судили за « підриив ладу ». Варто було б задуматися, хто насправді « підривав » лад — Валентин своїми людяними статтями, чи Івано-Франківський облсуд, по-азіатському жорстоким вироком, здатним скомпрометувати будь-який лад.

Я знав Валентина особисто. Знав, як гарну людину, чесну, високоморальну, розумну. І я ніколи не чув з його уст нічого такого, що можна було б назвати злочинним.

Я не юрист, можу й не знати, якими статтями чи параграфами обґрунтовувався вирок Морозові. Але щоб зрозуміти, що цей вирок незаконний навіть юридично, мені досить було дізнатися, що судили Мороза закрито, в чотирьох порожніх стінах, під посиленою охороною і наглядом.

Звертаючися до Вас як до касаційної інстанції, яка скоро переглядатиме справу Мороза, прошу Вас керуватися не тільки юридичними мірками (хоча і їх достатньо, щоб анулювати або зменшити вирок), а

насамперед високими принципами людяності і справедливості.

Бо навіть Понтій Пилат, вища інстанція у римській провінції Іудеї, якого важко було запідозрити у надмірній людяності, не хотів приєднати свого імені до чорних злочинів та наклепів фарисеїв на Ісуса Христа і, як каже Святе Письмо, «умив руки».

27. XI. 1970 р.

Василь РОМАНЮК

У Верховному суді УРСР в Києві справа Валентина Мороза розглядалася 24 грудня 1970 року. Відомо, що В. Мороз касаційної скарги по суті вироку до Верховного суду не подавав, а тільки протест проти незаконного закритого суду і вимогу ще раз відкрито розглядати справу. Касаційну скаргу по суті подав адвокат засудженого, Коган, вимагаючи звільнення Мороза або хоча б перекваліфікації звинувачення на ст. 187-1 КК УРСР.

Декількох киян, що прийшли до Верховного суду на слухання касації, до залу не пустили, заявивши, що справа слухається закрито. У коридорі, перед початком суду, критик Дзюба, мовознавець З. Франко та лікар М. Плахтонюк звернулися до Прокурора республіки Глуха.

На запитання, чому судили Мороза закритим судом, Прокурор відповів, що на суді розглядалися державні таємниці, а саме: канали, якими Мороз передавав свої статті за кордон, а цього, мовляв, не можна говорити при публіці. Це — свідомо брехня. Мороз нічого не передавав за кордон, на слідстві й на суді про це не йшлося і ніякі «канали» там не дослі-

джувалися. Коли ж лікар Плахтонюк запитав, чому ж у такому разі закритим судом судили у 1966 році його знайомого, студента медінституту Я. Геврича, адже Геврич нічого сам не писав і ні про які канали мова не йшла, Прокурор не знайшов що відповісти. На заяви І. Дзюби, М. Плахтонюка та З. Франко про неймовірну жорстокість вироку, Прокурор республіки сказав таке: «А если он меня хочет уничтожить, на горло наступает, то я должен с ним церемониться? У нас для защиты от таких существует аппарат насилия». На це йому відповіли реплікою, що якщо так думати, то за такі безневинні статті, як «Хроніка опору», треба не то що 14 років давати, а навіть розстрілювати...

Прокурор заявив також, що вимагатиме залишити вирок в силі, бо це потрібно для науки іншим. Від слів З. Франко, що громадськість змушена буде звертатися до ООН, Прокурор іронічно відмахнувся: звертайтеся, мовляв, на здоров'я...

Прокурор «суверенної» республіки спочатку намагався говорити українською мовою, але це йому було дуже важко, і він перейшов на російську...

Верховний суд залишив вирок Івано-Франківського облсуду без мін. У січні 1971 року Валентина Мороза відправлено етапом у Володимирську в'язницю, де в умовах суворої ізоляції його триматимуть перших шість років.

Реакція свідомої частини української громадськості на засудження В. Мороза різна. Але всі сходяться на тому, що термін покарання за відкрите написання літературно-публіцистичних статей по жорстокості безпрецедентний у післясталінські часи. Дехто схильний розцінювати це, як винятковий випадок, викликаний реакцією кагебістів на гостру критику їх у «Ре-

портажі... » і на підкреслено принципову поведінку В. Мороза як в ув'язненні, так і на волі. Інші вважають розправу над Морозом закономірним етапом дальшого наступу реакції і відродження сталінсько-беріївських тенденцій у суспільному житті СРСР. Вони гадають, що за цим судом підуть інші, не менш жорстокі репресії, може, навіть масові. Хтось при цьому поширює провокаційні чутки навіть про кандидатів на репресії, називають прізвиська Є. Сверстюка, В. Чорновола та ін.

Як стало відомо, останнім часом у США, Канаді та ін. країнах відбулися масові демонстрації української молоді, передовсім студентства, біля радянських посольств і консульств на знак протесту проти антидемократичної жорстокої розправи з Валентином Морозом. Однак, звертають увагу на те, що це мало навіть у порівнянні із реакцією на справу Амальрика, і що світ про ситуацію і репресії на Україні майже нічого не знає. При цьому проводять аналогію із майже одночасними голосними процесами лєнінградських євреїв та з арештом американської комуністки Анджели Девіс. 14-річний вирок Мороза не поступається жорстокістю перед вироками іспанських басків та лєнінградських євреїв, однак характер звинувачення у нього зовсім інший. У всіх перелічених випадках людей судили чи судитимуть формально не за переконання і їх розповсюдження, а за якимись іншими (нехай, можливо, сфабрикованими) чисто кримінальними звинуваченнями — за вбивство глави секретної поліції, за змову захоплення літака і вбивство пілотів, за передачу зброї в'язням і допомогу при втечі тощо. Мороза ж навіть формально засуджено виключно за переконання — за написання і не доведене судом розповсюдження кількох статей опозиційного характеру.

Порівнюються також деталі. Анджела Девіс ще до суду може щоденно мати контакти з адвокатами, зна-

йомими і незнайомими особами, з однодумцями по партії. Вона пише листи з критикою державного ладу США, дає інтерв'ю такого ж змісту, сама спрямовує кампанію на власний захист. Якщо її судитимуть, то без сумніву, відкрито, із кореспондентами і кінооператорами. Для участі в слідстві по справі Анджели Девіс і контролю за дотриманням законності американці, як відомо з нашої преси, офіційно запрошували радянських юристів тощо. А Валентина Мороза тримали майже півроку в найсуворішій ізоляції, не давали до суду навіть побачення з дружиною і 8 річним сином. Бодай формально відкритим був суд лєнінградських євреїв, на суді був відомий захисник демократичних прав в СРСР академік Сахаров. Навіть басків у Іспанії судили відкрито, в присутності французьких юристів та іноземних журналістів. А «суд» Мороза відбувся в чотирьох глухих стінах під охороною солдат, що не розуміли жодного сказаного підсудним слова...

Помічено, що центральна російська преса не тільки дуже активно виступила проти беззаконня в Іспанії і США (ось заголовки тільки одного номера за 5 грудня газети «Правда»: «Зупинити сваволю!», «Совість і мужність у в'язниці», «Катівня не зломить борців за волю», «Ганебне судилище»), але і вперше вмістила солідні статті про правове значення замовчуваних досі документів ООН — Загальної декларації прав людини і Міжнародних пактів про права людини. Такими є, наприклад, статті доктора юридичних наук, професора міжнародного права, члена правління Радянської асоціації сприяння ООН Г. Задорожного («Правда» за 15 грудня) та кандидата юридичних наук В. Романова («Правда» за 11 грудня). Думка проф. Задорожного про необхідність кожної держави забезпечувати своїм громадянам елементарний мінімум демократії особливо немінна, бо якраз за спробу скористуватися найелементарнішим мінімумом демократії і був нелюдськи покараний Валентин Мороз.

Подаємо у перекладі ту частину статті професора міжнародного права Задорожного, де є загальнотеоретичні положення :

« Право на свободу думання і на вільний вияв своїх переконань, право на зібрання, право вільно утворювати для захисту своїх інтересів асоціації і профспілки, право на особисту недоторканість та інші основні свободи людини перетворюються імперіалізмом у державний злочин, за який загрожує смертна кара, позиттєве або тривале тюремне ув'язнення. Але ж всі держави взяли на себе за Статутом ООН зобов'язання заохочувати і розвивати повагу і дотримання прав і свобод людини.

Загальна декларація прав людини і Міжнародні пакти про права людини конкретизують права людини і основні свободи як елементарний мінімум демократії, гідний сучасної цивілізації, підкреслюючи, що кожна держава зобов'язана поважати і забезпечувати ці права і свободи всім особам, що знаходяться в межах її території і під її юрисдикцією.

Мінімум демократії, гарантований міжнародним правом і конституційним правом цивілізованих країн, полягає в тому, що ніхто не може зазнавати свавільного чи незаконного втручання в його особисте й сімейне життя, свавільних або незаконних посягань на недоторканість його життя (мабуть, житла) чи таємницю кореспонденції або незаконного посягання на його честь і репутацію.

Стеження, телефонні підслуховування, тотальний контроль за думками, свавільне вторгнення в особисте, ділове і суспільне життя, систематичні вбивства політичних і громадських діячів — добре відомі всьому світові факти... Дійсно, важко знайти норми міжнародного або конституційного права, положень Статуту ООН або пактів про права людини, які в своїй основі не були б порушені силами міжнародної імперіалістичної реакції.

Зупинити руку катів, юридичну сваволлю, знуцання над принципами Загальної декларації прав людини — цього вимагає совість народів, інтереси загального миру, демократії і прогресу... »

(Г. Задорожний, « Спинити сваволлю! », « Правда », 15. XII. 1970 р.)

Думають, що поява цих статей в органі ЦК КПРС призведе, можливо, до більшої популяризації в СРСР документів ООН про права людини, які в СРСР досі замовчувалися. Під час обшуків Загальна декларація прав людини ООН вилучалася. Відбираючи Декларацію у політв'язнів Мордовії, наглядчі заявляли : « Это для негров, тебе зачем? » (див. про це в статті В. Мороза « Репортаж із заповідника імені Берії » та в заяві політв'язня І. Кандиби, вміщеній у попередньому випуску).

Наприкінці 1970 року у Самвидаві з'явилася збірка поезій Валентина Мороза « Прелюд », у яку ввійшли вірші, написані як у першому, так уже і в другому ув'язненні. Поширюється також складений влітку 1970 року, після арешту, твір « Перший день ». Ці твори є свідченням всебічності обдарування автора, його неабиякого літературного хисту.

ІЗ ЗБІРКИ «ПРЕЛЮД»

Україна

Сонячна червінь, важка чорнота —
твої барви

вигнуті вії летючих тополь —
твоя пісня

сплетені берла трирогих богів —
твої знаки

сивого степу нічне шепотіння —
молитва

сонячний присок на синьому небі —
знамено

Тя тив а

Затрубить вітер, сивий внук Сварога,
мов ярла ріг, що кличе в океан,
крізь клоччя туч на дні синіє срібло,
і місяць мчить оленем крізь туман.

Гуде вітрило в ніч, нап'яте вітром туго,
крізь хаос хмар синіє срібний ріг.
Мчить місяць-хорт, бринить тятива мідно.
Тугий Діани лук. Кипить шалений біг.

Прогнулась стеля сну. Тремтить стріла на пружі.
Мій човен в ніч летить крізь вату хмар.
Напруги лук тугий порве запону сіру
і сну стіну глуху проломить моці шквал.

Спізнiлий лет

У м'язах — мандрів гул.
За голими лісами
гуде над світом знов
зими сталевий дзвін.
Бущує дикий мед.
Глухий тривоги бубон
жене бентежно нас
за сонцем навздогін.

Дозріли дні.
Свою останню ноту
крізь голий шум верхів
шепоче падолист.
Пора, пора! —
вже дихає снігами,
лапає за крило
зими сріблястий лис.

Прелюд

Межи дубів, на свіжих корчовищах,
сіяли просо довговолосі пращури,
над брамою герб вибілювали дощі —
кінський череп на ясиновому ратищі.

Обхопила дворище з чотирьох боків
лісового світу міцнозуба сила,
вечорами Блуд в очеретах світів
пізньому гостеві каганцями синіми.

Безберегим хаосом праліс буяв,
множились вовки на зарослих багнищах,
тряс бородою зеленоокий цап
у хмільній гущавині на купальському грищі.

Відходило літо на вересневий круг,
остигала Сонця золота корона,
а з далекого царства їхала вже Коляда,
повновида дівка — Дажбогова доня.

Л у ц ь к

Любарте-князю, срібнобородий лицарю,
вже зацікавили гудців твоїх яворові гуслі,
маєстаті княжі на спорохнілому пергаменті вицвіли,
і почорніло йменно твоє на щербатім залізі.

Позбираю забутих слів квадратів гривни,
з віщого срібла викую чарівний ланцюг,
підійму з намулу Дажбога дерев'яне олтарище
і збагну заповітів наших праукраїнський дух.

Замурується в землю Столп'є, за болотом осяде
[Седлище,
забіліє співучий Забороль березовою корою,
гостровухим вовком хтивий Хотомель визирне,
а Біла Вежа виросте ведмежою головою.

Прогримають копитами Ратно, засяє щитами Войниця,
на щити боки протрубить Рожище туровим рогом,
вгостить медами Липно — дуплаве деревище,
а Гордло валами вгорнеться за нешироким Бугом.

Позліталися сови над заборолом замчища,
розполохують сиві сутінки попелясті крила,
і лякають язичників таємничими письменами
похилені плити на караїмських могилах.

Валентин Мороз

ПЕРШИЙ ДЕНЬ

Перший тюремний день — це безкінечність, заповнена болем. Абсолютно все : звуки, запахи, розміри, слова — зіткане з болем.

Перший тюремний день — це людина без шкіри. Кожний спогад — розпечена крапля, кожна думка — жарина.

Перший тюремний день — це світ, розрубаний на дві половини. Розрубано посередині кожний нерв. Основа, з якої родиться хочу, — тут. А корінці, якими воно занурюється у товщу буття — лишилися, відрубані, там. Звичні хочу течуть звичними каналами до шару живої стихії і — неминуче доходять до місця розриву. І кожного разу — свіжий біль.

Перший день — це рослина з повислим у повітрі корінням, яке ні до чого не може прирости в порожнечі, і це найбільша мука, бо сенс коріння — у тому, щоб приростати.

Найстрашніше — замріятись. Тоді забуття стулює до купи два свіжих розриви, і хочу досягає мети. Але раптове пробудження зненацька розриває ниточку, і біль, що починав пропадати, спалахує знову.

Сильним — трудно. Усі їхні хочу дуже великі — ті, що привели за ґрати, і ті, що поривають на волю. Ні, то не поєдинок хочу і мушу. То битва двох сатанинських хочу — обое мускулясті і несамовиті, обое з дужим, виразним пульсом, з міцним апетитом до життя, обое вигодувані пружним, повнокровним організмом.

Слабим — спокійно. Їхні хочу — маленькі і мляві, вони ніколи не зрушать людину з місця. Часом і в таких заговорить хочу — але потім навіки німіє, загіпнотизоване страхом перед тюрмою. Ці не доп'ють до дна, злякані гірким, і ніколи не знатимуть с м а к у.

Прийде час, і з кінчиків-ран повиростають нові корінці, приростуть до нового ґрунту і вбиратимуть нові соки, щоб нагодувати вічно голодне людське хочу. Біль загусне і перетвориться у постійну, тривку тугу — важку і темну, як смола. З кожним днем смола буде світліти і тверднути, аж поки не закам'яніє у прозорий кришталь чекання. Найчарівніша з воць — це воля, побачена крізь його затуманену товщу.

Б'є сокира часу до кришталевої брами — і вже стоїш на волі. Але зовсім не та воля, що світила багато-багато днів з-за кришталевої стіни. Стоїш на волі — п'яний, розгублений, і... знову без шкіри... Бо пролізти крізь ґрати неможливо — ні сюди, ні туди — не залишивши на них шкіру. Кожного разу — хай буде він сотим — тюрма забирає мито...

Потім будуть спогади, розповіді — все факти, факти, факти: смішні і страшні, бридкі і зворушливі. Але тюрма — то не факти. Тюрма — це людина без шкіри в перший день. Хто зуміє сказати про це — той розкаже про тюрму.

Та цього не розкажеш...
І все одно будеш розказувати.
Так буде — потім, потім...
А сьогодні — перший день...

Івано-Франківськ, тюрма КДБ

**

Після арешту та процесу Валентина Мороза з'явилися у Самвидаві присвячені йому поезії і цілі збірки — як авторські, так і анонімні.

Ігор Калинець

Із збірки « ПІДСУМОВУЮЧИ МОВЧАННЯ » (1970 р.),
присвяченої Валентині Морозові

ДО ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Я хотів би, щоб ся книжка
була для Тебе хоч на мить
хусткою Вероніки на хресній
дорозі.

Я хотів би, щоб ся книжка
як хустка Вероніки нагадувала
нам про святість Твого
обличчя.

20 листопада.

ВСТУП ДО ЦИКЛУ « КАМ'ЯНИЙ ВІТРЯК »

Коли я пригадую Твій образ	хоч клаптик Вітчизни під ногами називається тюремною келією
мені здається що Ти вийшов із темного отвору полум'я	і подолати простір це камінь гризти
і завжди можеш повернутися до себе додому	а подолати час це помірятися із закам'янілими вітряками

ТРЕНОС

над ще однією хресною дорогою

СТРАСТЬ ПЕРША

на голгофі
провінційного суду
Твоє світле лице
частоколом гвинтівок
відгородили

самотньо
двигаш хрест

таке ще німічне
наше плече

СТРАСТЬ ДРУГА

змахнула Україна
з ока потаємну
сльозину

Господи
аж світиться
прозорий гурток.
плакальниць

але вигодувала
ненька
власним шпиком
легіони шпиків

СТРАСТЬ ТРЕТЯ

і ті дві

що були розп'яті
побіч Христа

нині
маскують
високу голгофу
галуззям кодексів

у прокурорській тозі
ховають
розбійницький ніж

СТРАСТЬ ЧЕТВЕРТА

свіжий хрест

недаремно плаче
з нього
космацька живиця

о він
ще послужить
замість іконостасу
у нашому
обкраденому храмі

СТРАСТЬ П'ЯТА

юродивий народцю
можеш спокійно
метушитись
адже нині
земля
не стряслася

а темряву
що з неба
попелом
дочасно
тобі на голову
осіла

ти й так
не добачаєш

СТРАСТЬ ШОСТА

без зради

проданий
нашим безсиллям

неодин побратим
ще нині
відсахнеться

навіть без сребреників

можливо пошкодуєш
тоді
за біблійним юдою

СТРАСТЬ СЬОМА

мовчить наш отець
а мати
до кривавих слідів
припадає

причинися
мамо Бога
що стала

й нашою матір'ю
за нами

дай і нам
торкнутися
негаснучих слідів

СТРАСТЬ ВОСЬМА

понад натовпом
металом
пойнялись
страдальні руки
дружини

Вероніко
ти хотіла обтерти
окривавлене лице

ногами шматують
полотно

що стане
стягом

СТРАСТЬ ДЕВ'ЯТА

відверни лице своє
від них

але зроби так
щоб у моїй душі
стояв завжди

образ твоєї
терном увінчаної
голови

СТРАСТЬ ДЕСЯТА

з любові до нас
прийняв на себе
таку страшну
кару

щоб спасти нас
від найбільшого
гріха

байдужості
до вогню

Григор Чубай

Із присвяченого В. МОРОЗОВІ циклу «ВЕЛИКДЕНЬ»
збірки «СВІТЛО І СПОВІДЬ» (1970).

КОСМАЧ — 1970 *)

всі житла і храми наші в долині
а на горі дракон
сидить і дивиться в долину
а то починає малювати гуцульські
писанки щоб у долині повірили
що дракон той тутешній

взявся і цього разу він малювати
котилися писанки із гори глеєм
розмоклим
вибігли ми до воріт щоб на писанки
ті поглянути
а на писанці кожній
тюрма намальована

*) На Великдень 1970 р. у Космачі щодо В. Мороза була вчинена провокація (див. випуск 2-й і 3-й), після якої у нього зробили обшук і через місяць арештували.

ДО ДНІВ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

(Минулорічного січня, коли минало 35 років від дня народження українського поета Василя Симоненка, ми не мали достатньої кількості матеріалів для ювілейної добірки. Подаємо їх тепер, у зв'язку із 36-ю річницею від дня народження і 7-ю річницею від дня смерті Симоненка).

8 січня 1971 року Василеві Симоненкові було б 36 років. Серед поетів-«шестидесятників» йому належить особливе місце. Він не поступався талантом перед своїми популярними ровесниками (був однак більш «традиційним», творив у чітко виявленому шевченківському ключі). Але громадянські патріотичні мотиви, характерні для всіх шестидесятників на початках їхньої творчості, у Симоненка прозвучали найголосніше і найщиріше. Мабуть, саме тому, після смерті поета, навколо його імені розгорілася боротьба.

ГОЛОВНІ ОФІЦІЙНО ЗАМОВЧУВАНІ ПОДІЇ, ПОВ'ЯЗАНІ З ІМЕНЕМ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА, ПІСЛЯ ЙОГО СМЕРТІ:

Грудень 1963 року. Відразу після похорону в Черкасах, на який з Києва їздила група друзів і однодумців поета, відбувся вечір пам'яті Василя Симоненка

у клубі Київського медінституту, замаскований в оголошеннях назвою «вечір поезії». Вечір організували і провели при допомозі студентів медінституту друзі Василя — Алла Горська, Михайлина Коцюбинська, Євген Сверстюк, Іван Світличний та ін. (Виступи на цьому вечорі подаємо далі).

Протягом 1964 року, в ряді міст України, переважно в Києві, йшов збір коштів на пам'ятник Симоненкові та для допомоги його родині. Проводився неофіційний конкурс на кращий проект пам'ятника поетові. (Між іншим: активно займалася збором коштів та організацією конкурсу художниця Алла Горська).

У грудні 1964 року, в річницю смерті поета, симоненківський вечір відбувся в актовому залі науково-дослідного інституту нафти і газу. Вечір вів журналіст В. Чорновіл. Вступне слово сказав критик І. Дзюба. Поет Іван Драч прочитав вірш «Василеві Симоненкові», написаний того ж дня. (Виступ І. Дзюби та вірш І. Драча — далі).

У січні 1965 року, на офіційному вечорі у Спілці письменників України, присвяченому 30-річчю від дня народження В. Симоненка, виступив І. Дзюба, промова якого викликала бурхливу реакцію присутніх і широко розійшлася потім у Самвидаві (див. далі).

У квітні 1965 року, в газеті «Радянська Україна», з'явилася стаття поета з Черкас М. Негоди «Еверест підлості» і при ній лист до ЦК КПУ матері В. Симоненка, Ганни Щербань.

Історія появи цих матеріалів у органі ЦК КПУ сьогодні більш-менш відома. Поширюваний Самвидавом «Щоденник» Симоненка приватно показав Негоді на початку 1965 року один із працівників газети «Літературна Україна». Симоненко писав там про Негоду як про флюгера, який «цькуватиме мене з таким же

запалом, як раніше вихваляв». Розгніваний Негода написав і надіслав «Відкритий лист» до «Літературної України». (Чорновик цього листа випадково потрапив до одного із черкаських знайомих Негоди і той пустив його в обіг. Далі подамо цей цінний для характеристики часу документ). Негоду викликали до Києва в ЦК КПУ, куди був переданий його лист. Тодішній зав. одного з відділів ЦК, Кондуфор, дав Негоді вказівку написати іншу статтю, в якій вже не чорнити Симоненка, а навпаки — протиставити мертвого поета його живим друзям. За добу Негода подав статтю «Еверест підлості», яка й була надрукована в «Радянській Україні».

Вважають, що думка дати в газеті для підсилення ефекту лист матері поета до ЦК КПУ також належить Негоді, який написав текст цього листа. Підпис від матері В. Симоненка (до речі, неписьменної) відбирали працівники черкаського КДБ та обкому партії. Їй погрожували, що сина оголосять антирадянцем, що не будуть друкувати, позбавлять родину будь-яких засобів для існування тощо, а в разі «підписання» листа обіцяли різні пільги. Так з'явився лист до ЦК КПУ, в якому мати «просила» захистити добре ім'я її сина-комуніста і називала осіб, які брали у неї рукописи померлого сина (І. Світличного, А. Перепадю). Відомо, що у тексті листа стояло й ім'я Алли Горської, але в газеті не з'явилося. Можливо, на цьому наполягла сама Ганна Щербань, яка дуже шанувала Аллу Горську.

Справжнє авторство «листа матері» не викликало ні в кого сумніву. Все ж у Самвидаві з'явилася анонімна «Відповідь матері Василя Симоненка Ганні Щербань». У цій статті дякувалося матері за те, що виростила Україні такого сина, і водночас докорялося, що дала втягнути себе в образливу для пам'яті сина аферу. Писалося, ким є для українського народу Василь Симоненко і хто його справжні друзі, а хто —

недруги. (Документа цього не маємо і навести не можемо).

Після арештів групи української інтелігенції у серпні-вересні 1965 року, «Відповідь матері Василя Симоненка» включалася у звинувачення як антирадянський документ. Від заарештованого критика І. Світличного кагебісти домагалися негативних оцінок і рецензій на закордонні видання В. Симоненка, а також пояснень, як твори Симоненка потрапили за кордон.

У грудні 1965 року, в клубі Науково-дослідного інституту зв'язку (Київ), відбувся традиційний симоненківський вечір. Організувала його при допомозі комітету комсомолу інституту журналістка Ріта Довгань, за що потім була викинута із редакції газети «Друг читача» і з партії (згодом виключення з партії замінили суворою доганою). Вів вечір критик Іван Дзюба. Вечір набрав дуже гострого характеру і стихійно вилився у протест проти арештів.

У наступні роки, в зв'язку з суворою забороною проводити в Києві будь-які літературні вечори без узгодження з райкомами партії, традиційні грудневі симоненківські вечори не проводилися. Відомо тільки про декілька вечорів пам'яті Симоненка в приватних квартирах з обмеженою кількістю осіб. Це дало можливість кагебістам поширювати чутки й навіть анонімні листи (див. це у випуску другому) про те, що «націоналісти», зокрема І. Дзюба та І. Світличний, тільки використовували ім'я Симоненка для створення собі популярності, що вони не організували 5-річчя від дня смерті поета і т. п.

Поезії Василя Симоненка з'являлися друком тричі: «Тиша і грім» (1962), «Земне тяжіння» (1964), «Поезії» (1966). Крім того, окремими виданнями вийшли дві дитячі казки та книжечка оповідань. Залишилися невидрукованими найгостріші поезії і оповідання Симоненка, його «Щоденник». Деякі поезії при

друкові спотворено. Останні п'ять років Симоненка не друкують зовсім.

У Самвидаві політичні поезії Василя Симоненка з'явилися ще за життя поета при його активному сприянні. Сьогодні Василь Симоненко, поряд із Миколою Холодним, — найпопулярніший поет українського Самвидаву. З огляду на незначні тиражі і величезний попит — поширюються в передруках, фотокопіях та магнітофонних записах не тільки недруковані твори, але й вірші із збірок. Є підстави вважати, що загальний самвидавівський тираж Симоненкових творів набагато перевищив видавничі тиражі.

Згідно із прийнятим нами принципом подаємо далі тільки недруковані твори В. Симоненка або надруковані із суттєвими змінами, а також самвидавівські матеріали про Симоненка.

НЕКРОЛОГ КУКУРУДЗЯНОМУ КАЧАНОВІ,
ЩО ЗГИНУВ НА ЗАГОТПУНКТІ

Не чути голосінь. Іржавіють оркестри.
Оратори втомились від кричань.
В труні лежить не вождь і не маестро,
А просто — кукурудзяний качан.

Труна із тупости, бездарністю оббита.
Бредуть за нею втомлені думки :
Кого оплакувать? Кого мені судити?
Кому із серця відбивать замки?

Кого трясти за петельки і душу?
Кого клясти за цю безглузду смерть?
Помер качан, і я кричати мушу,
Налитий смутком і злобою вщерть.

Качане мій, за що тебе згноїли?
Качане мій, кому ти завинив?
Качане мій, лягли в твою могилу
І людська праця, і щедроти нив.

Безсонні ночі, неспокійні днини,
Мозолі, піт, думок гарячий щем
Лягли з тобою поруч в домовину
І догнивають під густим дощем...

Прокляття вам, лукаві лиходії,
В яких би ви не шлялися чинах!
Ви убиваєте людські надії
Так само, як убили качана.

БРАМА

Дикими, незаними речами
Марить брама у тривожнім сні,
Де сторожа брязкає ключами
І скриплять ворота захисні.
Привиди з кривавими мечами,
У накидках чорних, ніби ніч,
Граються безформними м'ячами —
Головами знесеними з пліч.

Кров стіка під флегматичні мури,
Зойки захолили на губах,
Сотні літ наруги і тортури
Мертвих повертають у гробах.

Та не бачить місто в ніч похмуру,
Як сторожа, вже не при мечах,
Нову жертву кидає під мури
З тряпкою брудною на очах.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕВ

Бубнявіють думки, проростають словами,
Їх пагіння бринить у завихренні днів.
Цілий тиждень ходжу і живу між левами,
Недаремно і місто називається Львів.

Є міста ренегати, є просто байстрята,
Є леви, що мурликають, ніби коти,
Божевільно безглуздо облизують грати,
Ще й пишаються з власної сліпоти.

Але думать про них я сьогодні не хочу,
Бо мені трішечки повезло :
Я побачив у Львові Шашкевича очі,
Кривоносові плечі, Франкове чоло.
Сивий Львово! Столице моїх мрій,
Епіцентре моїх радощів і надій,
Вибухає душа, я тебе розумію,
Але, Львово, хоч трішки мене зрозумій.

Я до тебе прийшов із захопленням сина
Від степів, де Славута легенду снує.
Щоби серце твоє очайдушне левине
Краплю сили вдихнуло у серце мое.

БАЛАДА ПРО ЗАЙШЛОГО ЧОЛОВІКА

На свято зелене з густих заплав
Прийшов чоловік і надію посіяв :
— Мене, люди добрі, пан-Бог послав,
Щоб я вам зачав Месію.
Гріхами задавлене ваше село,
Брехня розлилася, як море,
Та встане мій син і лукавство та зло
За Божим велінням поборе.
Ведіть мені дочок шістнадцяти літ,
Я виберу суджену Богом, —
Сказав і присів біля шинку на пліт,
Припикши всіх поглядом строгим.
Коли ж привели перед нього дівчат,
Він мовив, махнувши рукою :
— Ну, що ж, доведеться наступного
року чекать :
Нема поміж ними святої. —

І хто тільки міг, той прибуді годив,
Ніс їсти і пити до хати,
Щоб їх визволитель безжурно зажив
В селі до наступного свята.
І знову ведуть перед нього дівчат,
А він лиш хита головою :
— Гай, гай, доведеться наступного
свята чекать :
Нема й поміж цими святої. —

І зими біліють, і весни дзюрчать,
Роки пропливають, мов хмари,
А він подивляє паради дівчат
І все не знайде собі пари.
Лиш сумно щоліта кива головою :
— Нема й поміж цими святої...

І люди припишкли, покірні й сумні,
І моляться, хто тільки може :
— Як треба, життя укорочуй мені
Та шли йому суджену, Боже!

На свято тридцяте служняні осли,
Втомившись присуду ждати,
Навшпиньки до зайди у хату зайшли, —
Він мертвий лежав серед хати.
Коли ж, проклинаючи грішних дівчат,
Обмить його люд позбігався,
Побачили раптом : безплідний кастрат
Месію зачать нахвалявся.

Що кому на роду написано,
То й конем не обскочиш того;
Одному доля дарує лисину,
Іншому — шляпу з широкими крисами,
А третього причастовує батогом.
А четвертому, п'ятому,
шостому і дев'ятому
Цілісінький довгий вік
Стільки добра обіцятимо,
Що врешті з четвертого, п'ятого,
шостого і дев'ятого
Поробить стандартних калік.
А найкраще тому,
кому доля багата
Не захоче нічого дати —
Ані серця, ні глузду, ні сорому —
Нічогісінько.
Ось цьому
Ми з нікчемства свого
П'єдестала створимо
Та освятим в кадильнім диму,
Та скинемо під ноги квітів,
Та у лаври чоло вберем,
Та, щоб весело жив на світі,
Продамо панну музу в гарем.
А самі заживем без гризоти,
Бо відомо й дитині малій,
Що у музи тієї цноти
Вже не більше, ніж у повій.
Стільки бідною торгували,
Стільки разів продавалась сама,
Що назвать її лярвою мало,
А сильнішого слова нема.
Ну, а нам що до того?
Ми люди тихі.

Нам би повне корито бурди,
Теплу ковдру, затишну стріху
Та цукерку вряди-годи.
Бо таке на роду написано :
Від Адама до наших днів
Будуть людям світити лисини
Величаво мудрих вождів.

* * *

Я тікаю від себе, від муки і втоми,
Від крикливих окатих міст.
Я самотній бреду
В білу папороть снів.
Я зрікаюся всіх
І цураюся всього,
Бо хочу побути нічим.
Я натомлений власною дурістю,
Хвалькуватістю власною вбитий,
Я від себе втечу
В білу папороть снів.
Там — у снах — ніжні тигри
Цілуватимуть губи мої пересохлі,
Леопарди чарівно зніматимуть шкіри
І мені даруватимуть щедро :
— Бери!
Я візьму.
І забуду про все на світі,
Стану сном, сновидінням солодким.

Як добре, що я — це сон,
І як погано, що я проснувся,
А біла папороть зазеленіє...

2. III. 1963 р.

Понесли мене на крилах, радосте моя,
Де на пагорбах і схилах сонця течія.
Де стоять в обновах білих, в чистому вбранні
Рідні хати, білі хати з хмелем при вікні.
Де замріяні дівчата ходять до криниць,
Де послались шовком ниви обіч ґрунтовниць.
Де мене, рум'яне диво з прутиком в руці,
Ухопив гусак сварливий за нові штанці.
Благослови, добра доле, вередухо вперта,
На цій землі мені жити, та на ній і вмерти.

СУД

Параграфи присіли біля столу,
Примітки причаїлись по кутках,
Очима гострими підсудну прокололи
Цитати із багнетами в руках.

І циркуляр дивився в окуляри,
І грілися роззяви біля груб,
І вказівки скакали, мов примари,
Із телефонних мудрих труб.

— Вона чужа, — параграфи сказали.
— Вона не наша, — мовив циркуляр.
— Нечувана, — примітки пропищали.
І в залі знявся лемент і базар.

І циркуляр на них поглянув строго,
І зал заворушився і затих.
І розп'яли її, небогу,
В ім'я параграфів святих.

Вона даремно присягала слізно,
Що не чинила і не чинить зла...
Була у суддів логіка залізна :
Вона ні в які рамочки не лізла,
Вона — новою думкою була.

*Просвітились!
Та ще хочем других просвітити.*
Т. Шевченко

Порода наша мудра від природи,
ми знаєм все, бо осягнули все,
і глипає на нас зворушено і гордо
щасливий предок — щирий шимпанзе.

Йому гойдатись на гіллі рипучім
І на тропічних тішитись вітрах...
А ми підем і цілий світ научим,
Як у чорнильних плавати морях.

У нас такі премудрі всі і вчені,
що лімітуємо чорнило і папір,
вулкани діють дужі і скажені
в хребтах високих паперових гір.

Ми знаєм все! Для нас усе відоме!
Що буде завтра? Запитайте нас.
Як живить вогнище руда суха солома,
так нас годує мудрість повсякчас.

Ми піднесем, ми підведем і підем,
ми дійдемо, ми сягнемо висот!!!
Ми стільки істин вам за мить націдим,
що подив назавжди заціпить рот.

Чого тиняєтесь по світу, ніби п'яні,
чого шукаєте, коли ми все знайшли,
коли ведуть дороги осяяні
під наше сонце з вашої імлі.

У нас давно ніхто й не чув про горе
та інші нісенітниці й бредню.
Одна турбота чола наші оре :
а що як в мудрі паперові гори
раптово влучить іскорка вогню?

Борітеся — поборете!
Т. Шевченко

Волають гори, кровію політі,
Підбиті зорі падають униз,
В пахкі долини, зранені і зриті,
Вдирається голодний шовінізм.

О, курде, бережи свої набої,
Але життя убивців не щади!
На байстрюків свавілля і розбою
Кривавим смерчем, бурею впади!

Веди із ними кулями розмову,
Вони прийшли не тільки за добром :
Прийшли забрати ім'я твоє, мову,
Пустити твого сина байстрюком.

З гнобителем не житимеш у згоді :
Йому — панять, тобі — тягнути віз!
Жиріє з крові змучених народів
Наш ворог найлютіший — шовінізм.

Він віроломство заручив з ганьбою,
Він зробить все, аби скорився ти...
О, курде, бережи свої набої,
Без них тобі свій рід не зберегти.

Не заколисуй ненависті силу.
Тоді привітність візьмеш за девіз,
Як упаде в роззявлену могилу
Останній на планеті шовініст *).

*) Відомий факт, що на Тернопільщині був засуджений на 7 років ув'язнення викладач технікуму тільки за те, що правильно зрозумівши спрямування Симоненкового вірша, переробив його, поставивши у двох місцях замість « курде » — « українцю ».

ОДНОРУКИЙ ЛІСНИК

(Оповідання)

Він прийшов з війни з партійним квитком, чотири орденами, однією рукою і двадцятьма ребрами. Коли відбухав у хаті бубон, ухекався хтознаколишній баян, а гості перепили і переїли все, що не дожувала війна, і розійшлися, Петро сказав матері :

— Передайте Мотрі, нехай виходить заміж...

— Вона ж тебе, як бога ждала!

— Ну й що... Хай виходить заміж, — повторив голосом, повним безпросвітньої досади і терпкого по-лину.

— Ти думаєш, що вона не знає... який ти? — ледве не заголосила мати. — Та вона ж, голубка моя сизокрила, любить тебе всякого...

— Не треба, мамо, — жорстоко обірвав син. — Не хочу про це й слухати.

Другого дня прибігала Мотря. Великими, повними чорного горя та образи очима заглядала в його сині льодинки й питала :

— Ну, чого ти, любий так? Ну, не бери мене, але не гиду, мов сучкою.

— Я не гидую тобою, Мотре. Але...

— Ну, то залишимося просто друзями...

— Це неможливо, — глухо видавив з себе, дивлячись кудись узбіч неї.

— Ну, чого? Ну, скажи — чого?

— Це неможливо, — стиснув єдиного кулака і повторив : — Це зовсім неможливо, бо я тебе люблю...

Вони балакали довго, важко і гнітюче. Опівдні вчителька несла свою біду і незаслужений сором крізь допитливість підсліпуватих вікон. Вона йшла і плакала і не ховала своїх сліз.

На третій день у селі вибухнув ще один вулкан. Петро прийшов до контори і сказав голові :

— Дайте якусь роботу.

— Та що ти, парубче, — майже сахнувся той. — Ти ж учитель, а в нас нікому навчати дітей навіть допуття писати.

— Я не хочу працювати в школі.

— Бог з тобою, Петре, — звівся старий Лимар з своєї археологічної табуретки. — Чого ти не хочеш у школу?

Петро дивився повз нього своїми жажливими, порожніми, як прірва, баньками. Щелепи він стиснув до краю, і, здавалося, вони ось-ось тріснуть.

— Я не люблю дітей, — простогнало це страховисько. — Я не піду в школу. Якщо ви людина, то призначте мене лісником. Я тільки з вовчицями знайду спільну мову, — він раптом розридався майже істерично і кволо присів на лаву.

Петро став лісником. Обходив усіх, особливо малечу, десятою стежкою. Днював і ночував у лісі. І хоч лісник видався з нього путящий, в селі боялися його. Одні гомоніли, що, крім руки, він втратив на війні ще й клепку, інші казали, що в нього замість ребер вийняли серце.

Петро не дослухався того патякання. Він занурився в лісницькі справи по самі вуха і мав з усіма тільки ділові стосунки. За два роки він засадив дубами, кленами, липами та вербами ледве не всі колгоспні ярки та приярки, що десятиліттями вигривали під байдужим сонцем свої безплідні жовтозелені лисини.

Хтозна що поріднило його з дідом Омельком, котрого в селі прозивали Хетезе. Може, те, що після чотирьох похоронних з фронту дід також став цуратися і людей, і хати, і навіть ледве живої баби своєї. Однорукий гевал і миршавий, пришиблений старістю і нестерпним горем дід Хетезе блукали селом і лісом, немов два закоханих привиди. Чи говорили вони колінебудь — того ніхто не міг сказати, не взявши гріха на душу. Може, говорили, а, може, й ні.

Тільки коли Петро та дід випивали чарку-другу, навколо них збиралися цілі табуни дітей. Дід тоді ставав справжнім заводом. Він за якийсь окраєць часу поспівав обділити босоногих телепнів свистками з липи, сурмами з ліщини, сцикалками з бузини, надोїдливими деренчалками. І тоді в кожній хаті свистіло, сурмило, цвіркало, деренчало, і матері не відали, що чинити — дякувати чи клясти діда.

Доки дід майстрував, Петро розказував дітлахам такі історії та казки, що вони навіть не помічали, як безжально тнуть їх комарі. Та проходило похмілля, і знову все поверталось до нудного і сірого річища. Знову щось роковане гнало їх від людської мови, сміху і співу, і вони, мов приречені, нишпорили по лісу, шукаючи роботи для рук, а, можливо, й зілля для розп'ятих мукою душ.

Я був тоді ще пуг'янком. Але я добре запам'ятав, які на смак хліб із жолудів та млинці, вчинені на висівках і молодому липовому листі. Тієї страшної весни голод у нашому селі не обминув жодної чесно́ї хати.

Коли почалися жнива, ми бігали з рогозяними кошиками на стерні і збирали колосок до колосочка, терли їх у долонях, видобуваючи пшеничне золото. Виснажені матері видобували з того зерна пригорщі борошна, а ранками частували нас неправдоподібними перепічками.

Та якось увечері мати сказала мені :

— Приїздив з району пузатий у підштаниках. Казав, щоб не збирали колосків, бо судитимуть. То ти, Гришо, не йди завтра в поле, хай вони вдаляться тими остюками.

Але ми не могли не збирати колосків. Нам хотілося їсти. І ми пішли в поле. Все було добре, але перед обідом на нас наскочив об'їздник Привітний. Старші хлопці встигли чкурнути до яру, а мені він загородив жеребцем дорогу і виматюкався :

— Ану, байстрюк, чухрай до сільради. Узнаємо, чий ти, та матері мозку вставимо.

Лаючись і цвюхкаючи нагайкою, він погнав мене по стерні перед конем до дороги. Не знаю, скільки я біг. Стерня кусалася, піт градом лився мені в очі, кошик бив по ногах, а тіло сповнилося тваринним страхом і втомою. Я біг і почував, що ось-ось упаду і вже не встану, а над вухом сопів кінь і висіла брутальна лайка.

— Ти що ж це робиш, гаде!? — раптом щось стороннє врзалося у мою свідомість. Я зупинився і відірвав очі од стерні. Переді мною страшний, мов чорт, верхи на коні гарцював Петро.

— Дя-дечку, я-а не буд-ду, — заскиглив я.

Але Петро не чув мого благання. Він ринув повз мене, я відскочив убік і вже, падаючи навznak, побачив, як він рвучко опустив нагайку на голову Привітного.

— Ти що, здурів? — заверещав той. Але Петро другим ударом повалив його з жеребця і бив довго, люто і нещадно. Привітний попервах називав лісника одноруким сатаною, потім благав, а перегодом зовсім ущух.

Непритомного, Петро привіз мене додому. Більше року водили мене до різних бабусь виливати переполох. Що було потім, розказую з чужих слів, бо весь той рік я ледве животів і мало що проривалося в за-капельки моєї пам'яті.

Петра хотіли віддати під суд за знущання над людиною, що виконувала службовий обов'язок, і за потурання розкрадачам соціалістичної власності. Але перед тим його вирішили привселюдно і в науку іншим виключити з партії і колгоспу.

Збори проводили на вигоні, бо прийшли на них всі, хто міг рухатися. Лементували жінки, мовчки сопіли недобиті на війні чоловіки, і навіть підлітки не вибрикували, як завжди.

Начальник з району — отой що « в підштаниках » — взяв одразу вола за роги :

— Петра Підошву треба судити як бандита. Його слід витурити в три шиї з партії. Це ганьба, що в наш чудовий час водяться ще такі виродки...

— Тільки хто виродок? — вирвалося з гуці і по-ложливо сконало.

Начальник дав гідну відсіч анонімному анархістові і запропонував вислухати Петра.

— Що я вам скажу? — звівся той. — Якщо партія за те, щоб глумитися над дітьми, то женить мене з неї під три чорти. Доки сам не пішов. Я не за це воював. У мене немає руки, у мене на четверо ребер менше, ніж в інших людей. Війна вбила і моїх ще не народжених дітей, — останні слова він сказав пошепки, та їх почули всі. Петро раптом обернувся і гукнув у схвилюваний натовп : — Мотре, ти тут?

— Тут, — наче з того світу озвалася дівчина.

— То перед усім людом прощу в тебе прощення за кривду. Тепер ти знаєш, чого я прогнав тебе...

Він майже впав на траву і з ним упала стотонна мовчанка. Її роздер білоштаний з району :

— Спекулюєте заслугами? Сльозою свій злочин змити хочете? Не вийде! Бачили таких! Ми нещадно виметемо сміття з своїх лав.

— А щоб ти за язик укусився! — підскочив дід Хегезе. — Дайте я скажу.

— Ви, діду, безпартійний і не маєте права говорити...

— Це я не маю права? А оцього не хочете! — він тицьнув у повітря свою мізерну дулю. — У мене чотири похоронні на синів-комуністів. То я не маю права?

— Хай дід скаже! Намовчався вже, — загули люди.

І дід забалакав :

— Мене ти в должності не понизиш, бо нижчої,

ніж у мене, не знайдеш. Ото ж слухай і не перебивай. Були в мене чотири сини — Яків, Іван, Василь та Прокіп. Люди збрехать не дадуть. Осиротив мене Гітлер, і нікому поховати старого. З'явився у мене п'ятий син — Петро. Не добив його німець, так свої вчепилися, — дід раптом знову насипався на заїжджого. — Та чи ти хоч нігтя його вартий? Може ти, стерво, і убієнних синів моїх з партії виключиш? Га? Ну, кажи, куряча твоя душа, виключиш? Кажи мені правду, бо спуцу з тебе підштаники і кропивою шмагатиму. Не вбили тоді розуму через голову, то мо через с..ку влізе!

Діда насилу втихомирили. Петрові сказали, щоб не давав рукам волі, а білоштаного попросили не потикатися більше в село.

Після зборів до Петрової хати прийшла Мотря. Вона живе в нього й досьгодні *).

*) Відомо ще декілька недрукованих прозових творів Симоненка. Деякі з них — недосконалі спроби студентських років, інші не можуть бути надруковані через їхню ідейну спрямованість (напр., оповідання « Огида »).

ВІРШІ, СПОТВОРЕНІ ПРИ ДРУКОВІ *)

Ж А Х

Гранітні обеліски, як медузи,
Повзли, повзли і вибилися з сил.
На цвинтарі розстріляних ілюзій
Уже немає місця для могил.

Мільярди вір — зариті у чорнозем,
Мільярди щастя — розвіяні у прах...
Душа горить, палає лютий розум,
І ненависть регоче на вітрах.

Коли б усі одурені прозріли,
Коли б усі убиті ожили,
То небо, від прокльонів посіріле,
Напевно б репнуло від сорому й хули.

Тремтять, убивці, думайте, лакузи,
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? — На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил.

Уже народ — одна суцільна рана,
Уже від крові хижіє земля,
І кожного катюгу і тирана
Уже чекає зсукана петля.

Розтерзані, зацьковані, убиті
Підводяться і йдуть чинити суд.

І їх прокльони злі й несамовиті,
Впадуть на душі плісняві і ситі,
І загойдаються дерева на вітрі
Апостолів злочинства і облуд.

(У Симоненка вірш або не має назви, або називається « Жах ». У збірках « Земне тяжіння » та « Поезії » поставлено для затуманення спрямування заголовки « Пророцтво 17 року » і дописано два останні рядки).

*) Кажуть, що деякі зміни поробив сам В. Симоненко, намагаючися врятувати для друку найгостріші твори. Але це правки цілком вимушені. В основному проте зміни зроблені редакторами. Справді оригіналами вважаємо лише твори, тотожні авторовим рукописам та магнітофонним записам живого голосу поета, зробленим незадовго до смерті.

* * *

Задивляюсь у твої зіниці,
Голубі й тривожні, ніби рань.
Крещуть з них червоні блискавиці
Револуцій, бунтів і повстань.

Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе чудуватися повік.

Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.

Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побуть на самоті.

Рідко, нене, згадую про тебе, —
Дні занадто куці та малі.
Ще не всі чорти живуть на небі,
Ходить їх до біса по землі.

Бачиш, з ними щогодини б'юся,
Чуеш — битви споконвічний грук!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи — все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено!

(У друкованих збірках подаються тільки перша, друга, четверта і восьма строфи. У збірці «Земне тяжіння» замість «священне знамено» стоїть «червоне знамено». Симоненко називав цей вірш «Україні»).

Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?

Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю прокласти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?

Коли б я міг забуть убоге рідне поле,
За шмат цієї землі мені б усе дали...
До того ж і стерня ніколи ніг не коле
Тим, хто взува холуйські постолі.

Та мушу я іти на рідне поле босим,
І мучити себе й ледачого серпа,
І падати з утоми на покоси,
І спать, обнявши власного снопа.

Бо нива це — моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон вузьких стежинок
Мене на ниву батьківську веде...

(У збірці « Поезії » пропущено третю строфу).

ДУМА ПРО ЩАСТЯ

Увійшла вайлувата в сіни,
з хати віє нудьга
й самота.
У руках засміявся віник —
спритно валянки обміта.
Тупотить
об долівку ногами
і мороз вибива
з рукавиць.
З нею
в хату ввірвався гамір,
ошалілий сміх сніговиць.
Мов воскресли
принишкли діти —
Тупіт, лемент,
вищання й писк.
Місяць хоче,
мабуть, погрітись —
суне в шибку
свій білий диск.
Заглядає, цікавий,
у миску :
що ви з'їли таке смішне,
що од вашого
реготу й писку
тягне в хату
із неба мене?
Щастя хлюпає
срібною хвилею,
ніби тут вікувало воно —
не життя тобі,
а іділія,
як в поганих книжках
чи в кіно.

Де фотографі?
Де поети?
Ну те, хлопці, сюди скоріш!
Можна знімок утнуть
до газети
і жахливо веселий вірш.
Це ж така показна ситуація :
гарна мати і трое дітей,
це ж чудова яка ілюстрація
для підтвердження наших ідей.
Застрибають веселі цифри
у ґрунтовно важких статтях,
та не встане
з словесних вихрів
многотрудне її життя.
Ви мовчанкою соромливою
постараетесь обминуть,
що в доярки цієї
щасливої
руки й ноги
вночі гудуть.
І чи прийде
під ваші кашкети
блискавицею думка дзвінка :
в космос крешуть ото
не ракети
але пружні цівки молока.
А для неї
це зовсім не диво,
бо збагнула давно таке :
справді,
зараз вона щаслива,
тільки ж щастя яке важке!...
І тому ця Марія
чи Настя
будить дзвоном дійниці село,
щоб поменше

такого щастя
на радянській землі було.

У збірках пропущено рядки :

Це ж яка показна ситуація :
гарна мати і трое дітей,

це ж чудова яка ілюстрація
для підтвердження наших ідей.

У передостанньому рядку замість « такого » поставлено « важкого ».

Вірш, що у друкованих збірках починається словами « Вихваляти, і славити, й кричати » насправді має напочатку таку строфу :

Може так і треба неодмінно,
Як робить давно вже звикли ми :
Падати слухняно на коліна
Перед геніальними людьми...

У вірші « Одинокі матір » останні рядки треба читати так :

І подвиг твій,
Обпечений ганьбою.
Благословив розстріляний народ.

Слово « розстріляний » у збірках пропускається.

Василь Симоненко

ОКРАЙЦІ ДУМОК
ЩОДЕННИК

« Читати без дозволу чужі щоденники —
Еверест підлості ».

(Невідомий афоризм простака Вілсона)

18. IX. 1962.

Зачинаю свій щоденник не тому, що хочеться побавитися у великого. Мені потрібен друг, з яким я міг би ділитися геть усіма своїми сумнівами. Вірнішого і сердечнішого побратима, ніж папір, я не знаю.

Земля вже двадцять восьмий рік несе мене навколо сонця. Мало встиг я зробити за цей час гарного і доброго. Зате навчився мовчати і бути обережним, коли слід кричати. І найстрашніше — навчився бути нецирим.

Брехня — мабуть, моя професія. Талант брехуна у мене вроджений. Є три категорії брехунів: одні брешуть, щоб мати з цього моральну чи матеріальну вигоду, другі брешуть, аби брехати, а треті служать брехні як мистецтву. Вони, власне, вигадують або домислюють логічні кінцівки до правди. Ці брехуни, з моєї брехунівської купини, видаються мені благородними. Вони — резерва літератури. Без них нудно

було б жити, без них і правда стала б кущою та побутовою, нудною і дріб'язковою. Благородна брехня возвеличує правду.

Керуючись цим, я частіше всього вдавався до третьої брехні. Такі, як я, теж необхідні для літератури — ми своїми кволими думками угноїмо ґрунт, на якому виросте гігант. Прийдеший Тарас або Франко. Жду його як віруючий прищестя Христового. Вірю, що мені пощастить почути радісну осанну на честь його приходу. Хай тільки не зневажає він нас, маленьких чорноробів поезії. Він виросте з нас.

Я міг би прислужитися літературі більше, якби природа обділила мене слухом і очима. Я не бачу всіх відтінків і не чую всіх звуків. Музика — моя мука. Ніколи не доросту до того, щоб глибинно розуміти її. Ніколи я не побуваю на такому святі барв, з якого не повертається щасливий Сар'ян. Я не можу навіть по-справжньому заздрити Сар'янам і Шостаковичам, бо ж неписьменний не може заздрити Льву Толстому. Він заздрить сусідові, який уміє розписатися.

19. IX. 1962.

Діти часом несвідомо говорять видатні речі. Пригадую: рік тому ми з Олесем гуляли біля Казбетського ринку. Уздрівши пам'ятник деспота, він запитав мене:

— Тату, хто це?

— Сталін.

Одну мить він дивився на нього і ніби між іншим запитує:

— А чого він туди виліз?

Справді, Сталін не зійшов на п'єдестал, не люди поставили його, а він сам виліз — через віроломство, підлість, виліз криваво і зухвало, як і всі кати. Тепер цей тигр, що живиться чоловічиною, здох би від люті, коли б дізнався, якою знахідкою для збирачів металолому стали його бездарні лубкові пам'ятники.

Це страшно, коли прижиттєва слава і обожествлення стають посмертною ганьбою. Це взагалі не слава, а тільки іграшка, якою тішаться дорослі діти. Не розуміють цього тільки убогі душею і мозком.

27. IX. 1962.

Сьогодні проїздом у наших Черкасах мелькнув В.*). Вперше я зустрівся з ним у 1958 році. Мабуть, у вересні, бо на другий день ми сиділи в кімнатці, яку він винаймав на площі Калініна, і ласували виноградом. Ми майже подружилися, але потім — розлука. Він зовсім забув про цю зустріч за чотири роки. Я — ні. На мене він ще тоді справив глибоке і сильне враження. Я повірив у нього з першого знайомства і, гадаю, не помилився.

Будьте прокляті ви, нікчемні гроші! Ви зробили мене рабом газети, і я не міг поїхати разом з Миколою до Канева. Давно в мене не було такої втрати, бо, по правді кажучи, нікого було втрачати.

8. X. 1962.

Три дні і сто вражень. Вінграновський, П'янов, Коломієць і грішний аз вчинили кавалерійські наскоки на Кривий Ріг і Кіровоград. Хоч жодного разу не вдалося виступати перед численною аудиторією, я лишився задоволений. Микола — безперечно, трибун. Слова у його поезіях репаються від пристрасті і думок. Поруч з ним глибинієш душею.

З П'яновим сперечалися ми про «Троянди в траурі». Мені здається, що не можна плутати Мадонну, створену митцями, і суто релігійну Матір Божу. Лицеміри в рясах прекрасного Ісуса і його Матір перетворили в насильників людської плоті і духу. Коли навіть найпрекрасніша легенда (а Ісуса і Діву Марію я вважаю витворами унікальними) стала засобом ду-

*) Вінграновський.

ховного пригнічення, тоді вже про «дійових осіб» легенди я не можу судити безвідносно до того, що роблять бузувіри, прикриваючись їх іменами. Ніякі високоблагородні і високогуманні настанови будь-якого вчення не можуть прислужитися поступу, коли вони стають еталоном. Непорочна, пречиста діва варта захоплення, але, даруйте, — не наслідування. Зречення плотських радостей — протиприродне, а тому жорстоке і реакційне.

До того ж у «Трояндах в траурі» я зовсім не мав наміру «повалити богів». Я виступаю в них проти нової релігії, проти лицемірів, які не без успіху намагаються перетворити марксизм у релігію, в прокрустове ложе для науки, мистецтва і любові. Сумні приклади з кібернетикою, генетикою, бурхливе пророцтво поганок у літературі й живописі, вічні заклики до жертвування і безконечні обіцянки «раю на потім» — хіба це таке вже й далеке від трагедії Бруно і Галілея, псалмоста іконописання, від монастирів і царства небесного?

Якщо марксизм не вистоїть перед шаленим наступом догматизму, він приречений стати релігією. Ніяке вчення не сміє монополізувати духовне життя людства. Все таки Айнштайн не був моїм політичним однимцем, хоч і зробив відкриття, які потрясли науку.

16. X. 1962.

Немає нічого страшнішого за необмежену владу в руках обмеженої людини.

Голова колгоспу з Єременкового села кричав на зборах від безсилля і люті:

— Я вам зроблю новий 33-й рік!

Звичайно, ніхто навіть не подумав взяти за комір цього негідника. А цей же дурень однією своєю ідіотською фразою знищить наслідки роботи десятків розумних людей. Якби в наших вождів було більше

глузду, ніж е, подібні крикуни милувалися б небом крізь ґрати.

21. X. 1962.

До нестями ненавиджу казенну, патентовану, відгодовану мудрість. Якими б цитатами бездари не підпирали свою розумову стелю, вона однак занизька для нормальної людини. Як простір немислимий без руху, так поезія немислима без думки. Що то за простір, коли в ньому не можна рухатися? Яка то поезія, коли вона не мислить? Поезія — це прекрасна мудрість.

До чого змілів наш гумор, як зубожіла сатира! Стиляги, перекупки, вузькі штанчата і модні зачіски — чи варто серйозним людям тратити на це нікчемство не лише слова, а й нерви? А скільки вже назубоскалили з поганих літкольсунтантів! Я ніколи навіть не пробував писати ґрунтовні і глибокі відповіді на мілкі твори. В калюжі глибоко не пірнеш, будь ти хоч японським шукачем перлів.

Треба написати поему про Герострата. Це зараз дуже актуальне. Земля кишить Геростратами.

9. XI. 1962.

Минули святки, і мені соромно згадувати свою вчорашню поведінку, я вів себе як покидьок — навіть ображав людей. Як жаль, що ніхто не розквасив мені носа! Треба якось брати себе в руки і менше тельнякати язиком, а більше ворухити мозком.

Запізніле каяття завжди схоже на позерство. Але у мене немає іншого виходу. Треба вчитися бачити себе збоку.

21. V. 1963.

Майже півроку я не заглядав до цього зошита, хоч деякі події, що трапилися впродовж цих шести місяців, треба було б якось зафіксувати.

Ледве не задихнувся в пороховому диму ідеологічних баталій. Реалізм одержав чергову вікторію, не творами, правда, а адміністративними заходами.

Взагалі небезпека формалістичного безумства, здається, була позірною. Принаймні на Україні я не зустрів жодного уболівальника абстракціонізму чи якогось неофутуризму. Реальною залишилася, як і була, загроза формалістичного недоумства в літературі. Бо хіба не формалізм, коли сотні писарчуків за наперед заготовленими схемами обсмоктують десяток другий так званих вічних ідей — люби працю, поважай тата й маму, не дивись косо на сусідів? Формалізм починається там, де кінчається думка.

Якщо поет не приносить нових думок та емоцій — він формаліст. Як би не рекламував свою мниму належність до реалістів. Холуйським реалізм не може бути. Є реалізм, якому служив Шевченко, і є реалізм, що користується послугами Дмитерка. Різні речі! Не дмитерки спадкоємці літератури. Вони живуть з неї, а не для неї.

Навряд чи мені можна закинути формалізм, а не друкують нічого.

6. VII. 1963.

Не знаю, чи це кожному властиве, чи тільки зі мною таке буває. Часто сумніви нищать будь-яку впевненість в своїй мужності. Я не знаю, як триматися, коли посипляться на мою голову справжні випробування. Чи лишуся людиною, чи так засліпить не лише очі, а й розум? Втрата мужності — це втрата людської гідності, котру я ставлю над усе. Навіть над самим життям. Але скільки людей — розумних і талановитих — рятували своє життя, поступаючися гідністю, і, власне, перетворювали його в нікому не потрібне животіння. Це — найстрашніше.

Минулої неділі ми були в Одесі, де місцеві твердолобі натіщили нас своїм ідіотським жахом: аби чого

не сталося. Фактично нам заборонили виступати на шевченківському вечорі. Виходить, Тараса дехто боїться досі. Обивателі від революції.

22. VII. 1963.

Мабуть, починає мое згасання. Фізично я майже безпорадний, хоч морально ще не зовсім виснажився. Думаючи про смерть, не почуваю ніякого страху. Можливо, це тому, що вона ще далеко? Дивна річ: я не хочу смерті, але й особливої жадібності до життя не маю. Десять років — для мене більше, ніж достатньо.

З іронією оглядаюся на пройдене: мені двадцять дев'ять скоро стукне, а що я зробив, чи бодай почав, значне? Не життя, а низка дрібних клопотів, дрібних невдач, дрібних розчарувань і дрібних успіхів!

Ні, не так я мріяв жити, як живу. Щасливий той, хто хоче мало від життя — він ніколи не розчарується в ньому. Найпростіший і найкоротший шлях до так званого щастя — стати обивателем. Мозок, здатний продукувати мислі, не здатний зробити його власника щасливим.

3. IX. 1963.

Літо, начинене фізичним і моральним безсиллям — позаду. Осінь стала на поріг, і я з надією дивлюся в її ще прозорі очі. Убога, скупа осінь цього літа! Чого я дочекаюся від такої жебрачки? Вона ж вигодує навіть на шматку хліба.

Ціле літо я справді сидів на дикому острові. І якби не поїздка в Канів до «Жайворонка», то й згадати нічого було б. У Каневі я познайомився також з художницями А. Г. і Г. З. *). Особливо легко вирізалось взаєморозуміння між мною та А. Г.

Друзі мої принишкли, про них не чути й слова. Друковані органи стали ще нездарнішими і зухвалі-

шими: «Літературна Україна» каструє мою статтю, «Україна» знущається над віршами. Кожний лакей робить, що йому заманеться. Як тут не світитися вдячністю, як не молитися щовечора й щоранку за тих, що подарували нам таку вольготність. До цього можна ще додати, що в квітні були зняті мої вірші у «Зміні», зарізані у «Жовтні» (потім надійшли гарбузи з «Дніпра» і «Вітчизни»).

Ай, ай, ай, весело! Всі ми під пресом.
Так воно треба задля прогресу *).

5. IX. 1963.

Вчора написав «Казку про Дурила». Написав одним подихом, хоч дещо було заготовлене раніше. Сьогодні казка ще подобається мені, жаль, що нікому її прочитати.

Тепер я став у Черкасах ще самотніший, бо немає і того колективу, що був у «Молоді Черкащини». Приятельські стежки між мною та Негодою і Оглоблином, можна сказати, позаростали буйним шпорішем. Одному з них я був потрібен, доки міг щось допомогти, другий виявився звичайнісіньким флюгером. Та він це й сам продемонстрував з кількох трибун на різних нарадах.

Але — нам своє робить.

20. IX. 1963.

Коли я говорю про «дикий острів» і свою самотність, то в цьому немає ніякісінької зневаги до людей. Те, що в Черкасах я майже не маю друзів, зовсім не означає, що я вважаю всіх нікчемами, не гідними моєї уваги і т. д. (це закидає мені дружина). Просто

*) Вірш С. Тельнюка.

*) А. Г. та Г. З. — Алла Горська та Галина Зубченко.

не зустрів я серед них духовної рідні, а дружба, як відомо, не може триматися лише на раціо.

Недавно познайомився з Б. Г. *).

Здається, я став писати гірше, ніж рік тому. Зле-дочили мозок і серце.

ВИСТУП ІВАНА СВІТЛИЧНОГО
НА ВЕЧОРІ ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА
В КИЇВСЬКОМУ МЕДИНСТИТУТІ,
У ГРУДНІ 1963 РОКУ *)

Легко і просто називати себе сином народу, важко і далеко не кожному випадає щастя бути достойним цього високого імені. Легко і просто говорити про свою любов до України, важко і не кожному вдається справді любити її.

Кожен, хто хоч трохи знав Василя Симоненка, знав його внутрішню, органічну відразу до красивих і показних, але безвідповідальних слів. І тільки той, хто знав це, може оцінити, що значили ці його слова про Україну, може зрозуміти, що в його готовності «проллятися крапелькою крові на її священне знамено» не було й грама пози й афектації. Все своє коротке життя Василь Симоненко прожив з цією трепетною внутрішньою готовністю до подвигу.

Життєва доля Василя Симоненка склалася так, що й зараз, коли його вже немає серед нас, мабуть, далеко не всі знають, кого ми втратили. Більшість і саме найкраща, з написаного ним, ще не опублікована. І той, хто знає Василя Симоненка тільки з преси, справжнього Симоненка не знає, або знає його мізерно мало.

*) Б. Г. — Богдан Горинь.

*) Цей виступ поширювався також як передмова до сам-видавівської збірки поезій Симоненка.

Людина безпощадливої вимогливості до себе й інших, Василь сміявся, читаючи хвалебні рецензії на свою першу збірку. Уже тоді він стояв на голову вище того, що було опубліковане. Уже тоді він створив такі речі, за які найвибагливіші слухачі влаштували йому овації — так точно і глибоко передавав він думки і почуття своїх сучасників.

Василь Симоненко ввійшов у нашу літературу разом з тим поколінням, яке ще звідало згубну атмосферу сталінського свавілля, але вже гартувалося в боротьбі за ширші демократичні принципи, за краще життя свого народу. Він ввійшов в літературу разом з тим поколінням, яке для нас уособлюється іменами Ліни Костенко й Івана Дзюби, Івана Драча й Миколи Вінграновського і багатьох-багатьох інших. Колись історики літератури, може, й не назвуть Василя Симоненка найталановитішим поетом свого покоління. Але ми знаємо, що серед нас не було і немає поета більшої громадської мужності, більшої рішучості, більшої безкомпромісності, ніж Василь Симоненко.

У багатьох із нас одразу після ХХ з'їзду було багато наївного, рожевоощокого оптимізму, телячого ентузіазму, багато було ілюзій, побудованих на піску; багатьом здавалося, що всі проблеми народного життя вирішуються одним помахом, і нам нічого не лишається, як з високо піднятими прапорами урочисто марширувати до комунізму. Тільки згодом суворе життя спростувало ці дитячі фантазії, тільки згодом ми побачили, що всі інші успіхи даються нелегко, що для справжнього діла потрібне величезне напруження сил, що наш шлях не тільки не встелений трояндами, але й самого шляху власне немає, його ще треба мостити, продираючись крізь хащі бюрократичного тупоумства одних, дешевого скепсису других і прикрої байдужості ще інших.

Серед усіх нас Василь Симоненко зрозумів це, може, найскоріше, усвідомив найглибше і виразив

найпоследовніше. Ось чому у його поезії так мало барабанного бою і мажорних фанфар і так багато суворості і жорстокої правди. Ось чому, коли в космічний простір вирвалися наші Гагаріни і Поповичі, Василь захоплювався тими подвигами, але писав, що «в космос крешуть не ракети, а пружні цівки молока», надоеного колгоспницею, якій те молоко перепадає, може, й не часто. Він писав про те, як «у небо димом піднімались жіночі літа»; писав «Некролог кукурудзяному качанові, що згинув на заготпункті»; писав про дядька, що його відгодовані демагоги і брехуни зробили злодієм; він славив велич простої баби, мріючи:

Щоб подвиг її над землею
У бронзі дзвенів віки,
Щоб всі, ідучи повз неї,
Знімали в пошані шапки.

Цим своїм суворим реалізмом, громадською мужністю й категоричною безкомпромісністю Василь Симоненко справив велике враження на всіх, хто мав щастя його слухати, впливав на таланти, може, й сильніші за нього часто художньо, але неусталені й не цілком сформовані суспільно, здатні йти на легковажні компроміси, на втрату віри, вагання і зриви. Ввійшовши в українську літературу, Василь Симоненко пристрасно прославив благородний запал своїх ровесників, юність, що

В поединки рвалася сміливо,
Глуздові часто наперекір,

те безумство хоробрих, яке міщанам здається абсурдом і нісенітницею, а насправді є і повинно бути нормою людського життя. І звертаючись до своїх друзів і одноподумців, Василь говорив:

Хай ми посинієм од натуги,
Поступ не зупиним все одно;
Нові покоління — не папуги,
Щоб товкти заучене давно!

Юність вчать — наука їй не шкодить,
Але рветься зойк у мене з уст :
Хай до неї близько не підходить
Із своєю міркою Прокруст!

Цього зойку чутливої поєтової душі, звичайно ж, Прокрусти не почули — на те вони й Прокрусти. Але він глибоко запав у душі його однополчанам, будив у них високу громадську совість, безмежну відданість улюбленій справі, постійну готовність до подвигу.

Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

Таким був Василів девіз, і так прожив він сам. Навіть на смертнім одрі, навіть знаючи, що йому жити лічені хвилини, він найменше думав про себе, він думав про інших, — і за кілька хвилин до смерті тремтячою рукою він написав глибоко трагічного листа до Президії Спілки письменників України. Він писав :

« Шановні товариші і старші друзі!

Звертаюся до Вас у трагічну хвилину свого життя. Можливо завтра мене вже не буде. Звісно, література перенесе цю майже безболісну для неї втрату. Але я не можу піти з життя, не подбавши про долю сім'ї, особливо матері. Мама моя працювала в колгоспі 27 років, але, незважаючи на це, змушена вдовольнитися ролею « утриманки ». Перший день моєї смерті може стати першим днем її жебрацького животіння. Від усього серця прошу Вас не допустити того і, коли це можливе, виділити їй з коштів Літфонду бодай мінімальну суму, котра гарантувала б її від голодної смерті.

Всі авторські права на мої писання належать моїй сім'ї: дружині Людмилі Павлівні, синові Олесеві та матері Щербань Ганні Федорівні.

12 грудня 1963 р.

В. Симоненко »

Ці рядки не можна читати спокійно. Я думаю, що якщо ми справді любили і любимо Василя, ми повинні зробити все, щоб задовольнити його останню волю. У пам'яті всіх, хто знав Василя, він залишиться надзвичайним життєлюбом і людиною залізної волі. Уже коли всі знали, що йому не встати з постелі, не писати віршів і не читати їх іншим, багато його друзів їздили до Черкас, щоб хоч чимось скрасити останні дні його життя і хоч чимось допомогти йому. Важко собі уявити яке потрібне страшне напруження нервів, коли знаєш, що бачиш людину востаннє, чуєш її востаннє, але мусиш робити вигляд бадьорий, щоб навіть ненароком не видати лікарської таємниці і не отруїти останніх хвилин рокованого на смерть друга. Ми боялися, що нерви здадуть, і ми завдамо йому мимовільної прикрості. Але наші побоювання виявилися даремними. І то не тому, що ми були такими мужніми і вольовими. Василь надзвичайно спрощував трагічну ситуацію; вже важко дихаючи, він примуцував сміятися інших і жодним словом чи жестом не дав знати про свою приреченість, хоч вже знав про неї не гірше за інших.

Про таких людей, як Василь, не хочеться говорити : « Вічна йому пам'ять! ». Хочеться говорити про вічне життя його творів, його ідей, бо які б зміни не відбулися в нашому житті, ми знаємо, що його поезія житиме доти, доки житиме народ, для якого він писав, доки житиме справа, за яку він боровся. І я думаю, всі ми вважатимемо за велику честь і велике щастя прагнути бути схожими на нашого друга й товариша, робити те, що робив він, робити так, як робив він.

ВИСТУП ЄВГЕНА СВЕРСТЮКА
НА ВЕЧОРІ ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА
В КИЇВСЬКОМУ МЕДИНСТИТУТІ,
У ГРУДНІ 1963 РОКУ*)

Радісно було думати, що десь там в Черкасах живе і інтенсивно працює Василь Симоненко. Ось приїде він у Київ з враженнями, а не за враженнями. Він завжди привезе несподіванку — нову казку (ніхто ж не сподівався, що він писатиме й казки), казку цікаву для дітей, але цікавішу для дорослих. Раптом виявиться, що він, як сюрприз, хотів видати збірку оповідань. Ніхто б не здивувався, коли б він привіз сценарій чи драму. І ясно, що вона була б глибоко змістовною, симоненківською, поійнятою гострою свіжістю степового вітру, заглибленою в незаймані напластування нашого життя. А коли навіть не привезе рукописів — знічев'я висипле трохи дотепів. Ось радіо щойно, в вагоні, повідомило сумну звістку — «Україна заборгувала перед вітчизною 5 млн. яєць». Радіо можна було б і не слухати, але Василь умів в словесних кучугурах знаходити цікаві дрібниці і одвертості, які ненавмисне розсипає нестримна лакейська догідливість. Його вухо ніяк не могло адоптуватись до цього вгодованого тону, до тих фальшивих мертво-скрушних чи мертво-радісних інтонацій.

Жив він у нашій благословенній провінції, де люди такі невибагливі до слів, де так швидко заокруглюються в колі найпримітивніших інтересів. Де найжвавіший засіб спілкування — дзвін чарок. Де так легко потонути в тенетах злободенних дрібниць і заблукати між деревами, за якими не видно лісу.

Ось був, скажімо, чоловік як чоловік, закінчив аспірантуру, поїхав у Черкаси, в найжвавіший центр

*) Наводимо дещо розширений пізніше текст, відомий у Самвидаві під назвою «Симоненко — ідея».

їх — пединститут, — і десь ділись борозни в мозку і навіть зморшки на обличчі. Натренувався жити — і все заокруглилось: голова кругла, обличчя кругле, думки круглі, почуття круглі — ідеальний м'яч, який котиться без перешкод по асфальту кар'єри!...

Чому ці люди так мертвіють духовно, так тупіють і опускаються мовчки, навіть не повторюючи лермонтовської «Думи»:

Мы жадно бережем в груди остаток чувства,
Зарытый скупостию клад.

За відсутністю духовного життя навколо згасає їх маленький вогник — мрія юнацтва, затуляє непрохідне баговиння байдужості. Провінція — не тільки села і містечка, дрімотна провінція і в наших столичних вищих навчальних закладах, редакціях — скрізь, де панує пасивність і пристосовництво.

Василь був худючий і кострубатий. Його погляд навіть не зупинявся довго на круглих. Він вперто, насуплено дивився в корінь. Сам він, наче корінь, вийшов з землі з органічною любов'ю до неї і свого селянського роду. Він добре знав, чим і як глибоко вона напоєна — і не забував про це ні на хвилинку. Знав не за чаркою, а з пером в руці і з смутком в очах.

У нас в літературі немало хвацьких хлопців, які віршують, наслідуючи Єсеніна, свою любов до стріхи, навіть до волів. Це затишні, самовдоволені віршовані спогади замшілого обивателя, який не знає ціни оспіваних мозолів, але знає ціну свого комфорту. Він уявляє себе поетом, приставленим більшими начальниками для того, щоб співати. Потримайте трохи в руках рукописи, що надходять з околиць, і побачите, як старанно і сліпо вони наслідують столичних титулованих графоманів, навіть не спробувавши поглянути власним оком на життя. Василя не втішали спогади про ремігання волів. Коли він і вводив волів у поезію,

то тільки в своєму контексті — стриманого гніву: « В волячих наших жилах козацька кров клекоче і гуде ».

Симоненко — єдиний покищо поет, що викристалізувався в провінції і вніс свій струмінь в поезію — струмінь оголеної правди і непідкупної честі.

Він знав народ в його побуті як селянський син. Знав село по своїх заболочених чоботях як працівник газети. Але він дивився на життя не як « представник », а як людина, як син дивиться на безпорадну матір.

Він піднявся до верхніх щаблів сучасної культури і умів бачити колгоспника на тлі космічного віку — весь діапазон крайностей життя і « парадоксів доби »:

Цілую руки, що крутили жорна
У переддень космічної доби.

Над цими словами усміхнеться навіть випечений серед міських достатків блазень, що не любить села не то за високі ціни на базарі, не то за бідність і неосвіченість.

Глибинне розуміння Симоненком значення свого кореня, постійне відчуття сили, що йде від рідної землі, відчуття радості і гіркості обов'язку перед рідним народом — все це було у нього таке елементарно сильне, як і слова:

Я без тебе нічого не значу,
Ніби птиця без крил.

Як це громадянське кредо Симоненка підноситься над тисячами дзвінкх патріотичних декларацій!

В його простоті ви відчуваєте людину високої інтелектуальної культури — масштабний розум, який вміє відсівати дрібниці і оголювати суть. Його простота безоглядна і гостра, як його вірш « Злодій ».

Пригадую — вечір в Черкаському педінституті. Виступ Василя був найцікавішим, найяскравішим, хоч

виступав він разом з Миколою Вінграновським. Відчувалось, що його там любили, бо саме його ім'я викликало хвилю оплесків. Але хтось з тих, що не дуже заслухуються віршами, в силу вродженої або натренованої пильності, зафіксував непевний звук і тут же, щоб налякати, послав записку: « Яку це Ви Україну маєте на увазі, коли пишете — « Хай мовчать Америки й Росії... Маю я святе синівське право з матір'ю побуть на самоті ».

Василь спокійно і наче недбало прочитав цю записку і сказав:

« У мене Україна одна. Якщо автор запитання знає другу — хай скаже. Будемо вибирати ». Ось його лаконічна і по-справжньому народна простота і мудрість.

З ним не можна було сперечатись — він не висловлював квапливих напівдумок, він про все подумав і там, де інші багато і неясно балакають, — мовчав. Вся наша втіха, що цей його стиль відбився в тому, що він залишив нам. Але залишив для нас він тільки свій початок сходження на верховину. У важкій боротьбі з собою, з атмосферою дрімотної байдужості і мертвого стандарту він вибився на свій шлях і тільки почав ним іти.

Він тільки навчився всупереч всім вітрам відчувати радість боротьби і силу, яка переливається в людину від сили земного тяжіння:

Земле рідна! Мозок мій світліє
І душа ніжнішою стає,
Як твої сподіванки і мрії
У життя вливаються моє.

Він тільки навчився вичленовувати з потоку буденності великі проблеми життя — проблему збереження людської індивідуальності (« Я ») і нової думки (« Суд ») в світі категоричних стандартів, проблему красивої ходи і власної дороги серед камінних потвор, що

Роззявляли пащі, мов кратери,
І гукали : — ми символ доби!
Хто не з нами — той проти нас!

Він навчився і тим самим навчив нас. Він житиме невід'ємною часткою нас самих, як живий розум і совість, що не гасне.

Пригадую, коли несли труну Василя Симоненка, крізь голий пустир, де свавільно шугав пекучий вітер, раптом заблисло примарне холодне сонце. Його проміння наче зламалось в нагромадженні льодових гір і кинуло на землю тільки оранжовий прощальний відбиток.

Здавалось, що нагромадження прозорих крижаних скель міцно ізолює вогонь поетичного слова від серця читача. Частково — це зовнішні історичні нагромадження громадського індивідуалізму, частково — наші внутрішні нагромадження. Бо справді, порівняно миршавенький, кульгавий віршик модного поета доходить вмить навіть до нашої провінції, і люди з серйозним виглядом шукають в ньому якогось глибшого змісту. А от дужий і глибинний голос Симоненка губиться в крижаних завалах і гложне в холодній пустелі.

А між тим Василь Симоненко абсолютно доступний за формою кожній грамотній людині і глибоко хвилюючий змістом. Він постійно говорить про те, що тривожить людей, про що й вони говорять, але — без тієї громадської висоти, ясності розуму і пристрасті слова.

Кожен його вірш нагадуватиме нам і тим, що будуть після нас, елементарні істини, без яких не можна змістовно жити —

Ти знаєш, що ти людина...

А все ж таки на Симоненкову простоту треба поглянути очима його самого. У нас часто простим називають

вають лінивий загальник, заримований тавтологізм, наперед зрозумілий навіть тому, хто не звик думати. З такою «простотою» Симоненко боровся ще в університеті, як бореться гострий молодий розум з фальшивою імітацією мислення. Якось він згадував одну студентську витівку проти ледачої простоти. Серед студентів виникла суперечка з приводу Блока. Проти Блока виступав поет-графоман, який не розумів «складної поезії». Василь поставив викладачеві літератури на лекції таке питання : « Чи може бути поетом людина, яка не сприймає Блока? » Викладач сказав : « Мабуть, ні », а ледача простота не стільки засоромилась, скільки розсердилась.

Публікації в «Літературній газеті» перших віршів Драча і Вінграновського Симоненко сприйняв як подію у власному житті, як початок відродження поезії. Під час нової кампанії в галузі літератури можна було б припустити, що Симоненка протиставлятимуть «формалістам». Сам він теж побоювався цього і саме тоді виступав так, що наглядачі над поезією воліли б вже краще чистий формалізм.

Взагалі вірш Симоненка тяжів до ускладненості, оскільки його думка шукала своєї форми і простору.

В білій стерильній тиші лікарні голос Василя заламувався, але погляд його ні разу не вертався назад, а продовжував пориватись до незвіданого. Здавалось, все життя зосередилось тільки в гарячому блиску болісно великих очей. «Поет мусить час до часу проривати кола, в яких опинився, — роздумує він вголос над згасанням одного знайомого поета. — Здається, був у нього талант, свіжість і навіть чесність думки, але закрутився в одному своєму колі і омертвів. Там про нього і забули. Поет мусить вириватись з цього кола на іншу орбіту... За ніч я спалював пачку сигарет — досі викашлюю...»

Дорогою ціною дався йому прорив. Але за свою коротку і вбогу юність він зумів назавжди утвердити

свою неповторність. Свою важку, але цілком усвідомлену дорогу до правди. Про це ми розмовляли після одного його виступу — чесного до зухвалости.

Це — життя. Наші прадіди запорожці вимірювали його, не роздрібнюючи. Вони клали життя для життя, не дозуючи крові. Той, хто виходить на поле честі, виносить все життя.

То яке ж моральне право маєм ми гратись в правду, гратись в слова, як паяц на арені цирку грається в серйозність. Симоненко гидував духовними карликами і паяцями. Він просто йшов на повен зріст, він красиво йшов, як його « перехожий » — і дивився перед себе мужніми очима мужицького сина.

Стежка його має чарівну силу виправляти горбаті душі.

ВСТУПНЕ СЛОВО ІВАНА ДЗЮБИ
НА ВЕЧОРІ В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА, 12. ГРУДНЯ 1964 РОКУ
(КИЇВ, КЛУБ ІНСТИТУТУ НАФТИ І ГАЗУ)

Сьогоднішній вечір проходить під знаком нашої вірності пам'яті Василя Симоненка та тим зобов'язанням, які з цієї пам'яті випливають. Рік тому, коли Василь помер, в нього були друзі і прихильні читачі, але менше, ніж хотілося б. Сьогодні їх у сто разів більше, ніж було тоді. Треба зробити, щоб їх стало ще в стократ більше. І так буде. Бо Симоненко віддав себе справі, яка « не вмре, не загине », за якою майбутнє, — хоч би що там плянували щедринські градоначальники.

Але це не станеться само собою. Потрібні наші зусилля, наша робота, наша боротьба. І тут найближчий зразок для нас — Василь Симоненко.

Василь Симоненко став поетом не тоді, коли написав свої перші, чи й не перші вірші, а тоді, коли на повен голос заговорив про найбільші болі свого народу. Так він опинився в центрі важливих процесів, що схопили нашу молоду літературу, твердо став серед тієї групи літературної молоді, що відроджує Шевченкове начало, його велике звертання до мертвих, і живих, і ненароджених земляків своїх: продовжене Франковим « Народе мій, замучений, розбитий... », продовжене Лесею Українкою, так гостро і по-новому голошене в 20-ті роки і так трагічно обірване в роки 30-ті.

Тепер, на наших очах те, що так послідовно й люто вирубувалося і топталось — тепер « знову оживає і сміється знову ». « Не вмре душа наша », в ній — і Василева частка. Ось у чому причина його успіху та його зростаючої слави. Своїм побратимам по перу Василь Симоненко заповів вірність отій великій Шевченківській традиції нашої літератури.

Але мені сьогодні хотілося б сказати і про інше. Є обов'язок літератури перед читачем, але є і обов'язок читача перед літературою. Про це останнє ми не завжди думаємо. Український читач має величезні гріхи перед українською літературою, від Шевченка починаючи. І зараз ми охоче пред'являємо своїй літературі найбільші претензії, не задумуючись над тим, чи створили ми їй найелементарніші умови для існування. Дехто хотів би, щоб за нього все зробили поети, щоб поети йому й Україну на блюдечку піднесли. Надто багато в нас того, що можна назвати «споживацьким патріотизмом». Багато страху, який походить з індивідуалізму, з браку почуття своєї взаємозв'язаності з безліччю однодумців, почуття своєї причетності до загальної справи. Тоді людина покладає сенс свого існування в собі самому і починає дорожити собою більше, ніж тою метою, тою ідеєю, заради якої живе, відчуває себе «смертним», а не частиною безсмертної справи.

Хай буде не страх, а радість. Хай кожен на своєму місці зробить усе, що можна. Хай не гадає, що за нього це зробить хтось інший. Це найбільше, що може сказати кожен з нас собі у річницю смерті Василя Симоненка.

Колись давно з нагоди однієї трагічної втрати Микола Чернявський гірко писав :

Нещасна, бідна Україно!
Лежить прокляття на тобі :
Усе, що світлого є, гине,
Живучі тільки є раби.

Наш обов'язок перед пам'яттю Василя Симоненка — зробити так, щоб, коли помирає світла людина, залишилися після неї не «живучі раби», а живі душі, здатні до боротьби.

ВИСТУП ІВАНА ДЗЮБИ НА ВЕЧОРІ,
ПРИСВЯЧЕНОМУ 30-ЛІТТЮ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА,
В РЕСПУБЛІКАНСЬКОМУ БУДИНКУ ЛІТЕРАТОРІВ,
16 СІЧНЯ 1965 РОКУ

Грудень і січень пройшли для нас під знаком Василя Симоненка. До першої річниці з дня його смерті вийшла посмертна збірка «Земне тяжіння». На жаль, до неї увійшли не всі кращі поезії Василя Симоненка, хоч вони поширені в списках, — а ті, що увійшли, не завжди надруковані так, як вони вийшли з-під пера автора. Однак і в такому вигляді збірка дає неабиякий матеріал для широкої розмови про проблематику нашого суспільного життя і нашої літератури. Особливо, якщо творчість Василя Симоненка брати не як поодиноке, ізольоване явище, а в зв'язку з усією сучасною молоддю поезією.

Це останнє я підкреслюю не випадково. Можна наперед передбачити, що будуть зроблені різноманітні спроби відірвати Василя Симоненка від усього процесу творення нових цінностей, що впродовж кількох років відбувається в молодій українській літературі, і протиставити його решті молодих поетів, щоб «побивати» їх ним. Адже це в наших традиціях: померлими бити живих. Хіба ті, хто цькував Довженка за життя, після його смерті не стали використовувати його авторитетом посилити захитаний «авторитет» лакувальництва?

От і тепер ми почули недавно від одного високопоставленого критика, що Василь Симоненко — «єдиний зрілий поет серед молодих». Ясно, чому він «єдиний зрілий» для цього бонзи: тому, що він мертвий і не може відповісти тому чоловікові так, як він заслужив, — на цю «безответственность» той чоловік розраховує. Але шановний бонза помиляється: хай прочитає вірші Симоненка, там про нього багато сказано, сказано в самісіньку печінку. А з свого боку

нагадаємо, що ті молоді поети, яких критик вважає «недозрілими», були прикладом і натхненням для Василя Симоненка, як він тепер є прикладом і натхненням для них і для всіх нас.

Ні, не відірвати творчість Василя від живого, радісного процесу творення нової української літератури. Тільки в зв'язку з цим процесом вона повністю зрозуміла і в свою чергу дає величезний матеріал для характеристики цього процесу.

Тут не місце й не час докладно говорити про всі ті проблеми, які з цього випливають. Я тільки хотів би коротко зупинитися на трьох моментах, які мені здаються особливо повчальними в тому «уроці», який усім нам дав Василь Симоненко.

Перш и й. Василь Симоненко починав з плитких сентенцій, а прийшов до філософсько-політичного думання, до творення ідей, до поезії як арени самостійного мислення. Від газетярського моралізування він ішов до високої публіцистичності, до політичної лірики Шевченківського зразку. Від звичайних силогізмів він ішов до сердечної повноти й чуттєвої краси. І цей шлях дуже повчальний, а водночас він показує, як багато втрачено сил і можливостей в нашій літературі. Адже більшість молодих поетів починали і починають не з гіршого рівня, як починав Василь Симоненко, і «стихійного таланту» в них було певно не менше. Отже, багато хто з них міг би стати таким, яким став Симоненко, — але стають такими одиниці. Решта йде не в гору, а вниз — скільки вже на наших очах здрібніло, збаналізувалося й занепало талантів! В чому ж справа? Причин, очевидно, багато, але тут назвемо дві.

Коли людина говорить на повний голос — голос її міцніє. А коли привчає себе говорити напівпошепки — цей шепіт стає її «нормальним» голосом. Василь Симоненко мужньо говорив правду, і правда його самого робила все більшим і більшим. Поетові потрібен простір «прикладання сил» для того, щоб його сили

множилися. А хто собі той простір звужує, хто своїх сил не вживає, не напружує до краю і постійно, — того м'язи непомітно слабшають, того сили меншають, той мізернішає. Є в медицині таке поняття: «ледаче серце». У багатьох наших поетів — ледачі душі, ледача совість.

І друге. Василь Симоненко був людиною немилосердно критичною і вічно собою незадоволеною по високому рахунку, а не дріб'язково. В нього було надто високе уявлення про літературу, надто високі ідеали й критерії, щоб він міг задовольнитися тим, що робив. Вийшла перша його книжка, всі її хвалили, всі захоплювалися, а Василь говорив про неї хіба що іронічно. Він уже не любив її, бо переріс її. Сьогодні він стояв вище, ніж учора, а завтра ставав вище, як сьогодні. Ось дорогоцінна здатність постійного умудрення, зростання, самовдосконалення, оця жадоба знань, жорстока дисципліна самонавчання, — це один з добрих уроків Василя Симоненка усім нам. Адже, без перебільшення кажучи, дев'яноста відсоткам українських літераторів цих якостей бракує, через що вони не йдуть угору, а сповзають донизу.

Друг и й. Ніяка не таємниця, що Василь Симоненко — перш за все поет національної ідеї. Всякий, хто прочитає книжку, побачить, що саме ця ідея складає домінанту його поезії. Правда, Леонід Миколайович Новиченко, який сьогодні тут у президії сидить, запевняє, що поняття «національна ідея», «національна свідомість» зараз неправомірні, несучасні і немарксистські. Я б порадив йому сказати про це китайським комуністам, або італійським комуністам, або англійським комуністам, або польським комуністам, — або, зрештою, російським комуністам. Або хай скаже це Карлу Марксу, в якого про ці національні справи, «національні почуття», «національний сором» є, особливо в листуванні, такі речі, що як процитувати зараз і не попередити, чиї то слова, — то багатьох треба буде

водою відливати. Очевидно, національна ідея є й буде, сьогодні вона для нас актуальна і означає ідею про повноту суверенного, державного і культурного існування української соціалістичної нації, про повноту і суверенність її національного внеску в загальну справу миру, демократії та соціалізму. Ця ідея лежить в основі поезії Василя Симоненка, нею вона надихана.

Але я говорю це ось чому. Примат національної ідеї дуже часто несе в собі загрозу повного збайдужіння до інших ідей; у деякого вона вбиває інтерес до інших проблем людського духу. Бували поети, бували цілі літератури, які ставали одноманітними й монотонними через те, що змушені були історичними обставинами цілком віддаватися національній ідеї, — і вони багато чим поступалися перед літературами, що не мали такої потреби в приматі національної ідеї. Але є історичні прецеденти протилежного порядку, коли національна ідея не витісняє, а втягує, не пригнічує, а збуджує, не вбиває, а каталізує безмежжя інших загальнолюдських ідей. і саме заглиблення в національну ідею, відданість їй веде разом і в найпотемніші глибини інших соціальних і духовних проблем. Приклади цього ми бачимо в Шевченка, Франка, Лесі Українки; це ми бачимо в Шандора Петефі, Шіллера.

Але, якщо говорити про українську літературу, далеко не в усіх поетів це було й є.

Симоненко належав до числа тих, хто гостро відчував зв'язок національної ідеї з усіма загальнолюдськими цінностями, з поняттями людської гідності, честі й совісті, з поняттями особистої та соціальної етики й справедливості. Власне, саме ці поняття гідності, совісті і справедливості і привели його до національної ідеї, до нового усвідомлення України.

Колись Достоєвський питався: «Согласились бы вы построить мировую гармонию на одной-единственной слезе одного-единственного невинного ребенка?»

Так і ми питаємо: «Чи може бути світова гармонія», чи може бути вселюдське суспільство, чи може бути загальнолюдська справедливість, — для досягнення яких потрібна якась, хоча б найменша, несправедливість щодо будь-якої, однієї хоча б, нації, — в даному разі щодо української нації? Ні, такого суспільства й такої «гармонії», заснованих на таких підвалинах, — бути не може. Ось чому національне питання тисячами найтонших ниток зв'язане з найсокровеннішими питаннями людської совісті. Ось чому, при високому його розумінні, воно може наснажити поета найбільшим загальнолюдським змістом і пафосом самопосягати.

До цього дійшов і Василь Симоненко, що засвідчують його опубліковані і неопубліковані твори.

Нарешті, третій момент. Маю на увазі той моральний урок, урок громадянської етики, який дав Василь Симоненко.

Бувають епохи, коли вирішальні битви відбуваються на площині соціальної моралі, громадянської поведінки, коли навіть елементарна людська гідність, опираючись брутальному тискові, може стати важкою бунтівничою, революційною силою. До таких епох, на мою думку, великою мірою належить і наша доба.

Історично склалося так, що значна частина наших проблем полягає у невідповідності слова й дії, теорії й практики, проектів і реальності, у занепаді суспільної моралі й виродженні громадського життя. І, відповідно, значна частина наших завдань зводиться до усунення цих невідповідностей і до утвердження високої громадянської активності, до піднесення національно-політичного життя. І тут на перешкоді стоїть величезна й тупа сила інертності, збайдужіння й громадянської деморалізації, народжених добою Сталіна і живлених сьогодні, з одного боку, безпробудним офіційним фарисейством, а з другого боку тим мелодраматичним скепсисом мудруючого раба, який хоче сам себе обдурити і вдає, буцімто так захоплений грою в пара-

докси, що й не помічає ярма на шії; тим скепсисом, котрий при всіх своїх модерних і вічно змінних пікантних одежинах зводиться до старої премудрості інтелектуала-вужа : « Летай или ползай — конец известнен : все в землю ляжем, все прахом будем ».

Ось чому, може, ніщо інше не має зараз такого значення, як висота громадянської поведінки. І нічого іншого люди так не ждуть, як живого прикладу героїчної громадянської поведінки. Людям потрібен цей приклад не тому, що вони без нього не можуть скласти уявлення про істинне громадянське діяння, а тому, що їм потрібна певність, що і сьогодні таке героїчне діяння можливе, і сьогодні воно не безплідне, і сьогодні, як і завжди, — « безумство храбрых — вот мудрость жизни ». І сьогодні, а може сьогодні, як ніколи — можна і треба боротися.

Ось у цьому і полягає головний урок Василя Симоненка. Особиста принциповість, безкомпромісність і спокійна мужність сполучалися в нього з високим і зобов'язуючим громадянським чуттям; людська гідність і самоповага, людська честь і совість були в його розумінні головною підставою соціального життя, а в його творчості відбилася становлення серед української молоді нового самопочуття, де крізь нашарування минулої доби цупко проростає вічна зелень і юнь людської гідності, людської розкутості і незалежності, незборимого і невичерпного людського « духу, що тіло рве до бою », що кличе стояти за свій народ і в цьому покладати смисл людського життя.

Такий урок дав нам Василь Симоненко і своєю творчістю, і всією своєю морально-громадянською істотою. Тепер постає питання : чи зможемо ми той урок засвоїти?

І ось у цьому смислі мене особисто тривожить і засмучує не що інше, як наша « одностайна » любов до нього, Василя Симоненка.

Виходить так, що Симоненка сьогодні люблять

усі. Любить його « посполита публіка » і люблять са-новні чини. Любить редагована, як стінгазета районного відділу міліції, « Літературна Україна ». І любить доктор філологічних наук, академік АН УРСР, секретар правління Спілки письменників СРСР Леонід Миколайович Новиченко, який нещодавно прилюдно заявив, що він прочитав книжку Симоненка і вона його потрясла. І всі ми разом дуже любимо Василя Симоненка. Настільки, що в засліпленні любові (а, може, й по своїй скромності) дехто й не помічає, що йому б ніби й не варто любити, що йому було не по дорозі з Василем за його життя, не по дорозі й після його смерті. І хочеться попросити їх : будьте великодушні, не любіть Симоненка! Але вони не такі безсербреніки, щоб не любити. Вони хитрі, вони любитимуть, бо знають : ненавистю можна вбити тільки живого, а от любов'ю можна вбити і померлого. Але ми все таки повинні їх переконати, що не в їхньому інтересі любити Симоненка, що він і з того світу ще не раз таке втне, що доведеться їм довго від нього відхрещуватися.

Бо в той час, як вони підписували сміливі громадянські листи до газет з протестом проти вирубування ялинок під Новий рік, — Василя Симоненка турбувало вирубування зовсім інших дерев. А ще більше його турбував такий феномен, коли дерева ніхто й не рубав, — біля нього ходили спеціально приставлені кваліфіковані садівники, на його плекання відпускалися кошти з обтяжених і без того державних бюджетів, — а воно все одно сохло. Люди проходили повз нього, дивувалися і говорили : « Мабуть, таке плохе дерево, що само сохне » А філософи роз'яснювали : « Ні, дерево не погане, рівноправне, але такий уже закон історії ». А в цей час подалі від людського ока, під землею, вирубувалося тому дереву коріння з використанням усієї сучасної землерийної техніки.

В той час, як вони були великими реалістами,

добре знали, яке діло виграшне, а яке невіграшне, куди дозволено котитися славнозвісному колесові історії, а куди не дозволено (і те колесо уявлялося їм на зразок коловорота в шахті, що його розкручують осліпці від ходіння по колу коні, а безпосередній погонич — це вже персональний уповноважений самої історії, що батогом переповідає її скрижалі), — в цей час у їхню добу торгашевської тверезості Василь Симоненко був безнадійним Дон Кіхотом, кажучи словами Лесі Українки, відмовлявся визнавати так звану «історичну прірву» за «прірву реальну» і вимагав зовсім неможливого: «Хай мовчать Америки й Росії, коли я з тобою говорю», а з ким він говорив — звісно, — і все це ой як неможливе й безнадійне з точки зору вченого й премудрого поросяти, що добре знається на законах історії і добросовісно всмоктало політичну мудрість з механізованого корита. А як іронічно і благородно воно хрюкне, почувши, скажімо, таке:

Народ мій е! Народ мій вічно буде!
Ніхто не перекреслить мій народ.
Пощезнуть всі перевертні й приблуди
І орди завойовників-заброд.
Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій е! В його волячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде.

Незвичні ці слова для начальства, незвичні і для похлибих патріотів.

В той час, коли вони запевняли, що найсвятіша громадянська віра — це віра в щедрінських градоначальників, а найбільша громадянська мужність — це стояти перед ними навитяжку, Василь Симоненко писав інакше:

Тремтіть, убивці! Думайте, лакузи!
Життя не наліза на ваш копил...

В той час, як вони славословили і розряджувалися романами з приводу кожного чергового «заходу», що мусів ось-ось ошчасливити колгоспне селянство, але чомусь незабаром виявлявся склеротичним, — Василь Симоненко в цей час написав свого «Злодія» та «Некролог кукурудзяному качанові, що згинув на заготпункті».

Є в нас категорія поетів, що хизується своїм сільським походженням і на цій підставі вважають себе великими «мужицькими демократами». Вони ставлять собі в обов'язок «возвеличувати» «простих трудівників» усякими хитромудрими словесами: той назве бідолашного колгоспника Прометеєм, той Гераклом охристити, а той нарахує в своєму селі дюжину Антеїв. І при цьому вони дуже горді з свого благородства: от, мовляв, як уміємо воздати шану народів. А те, що ті Прометеї та Антеї діставали жалюгідні копійки за працю, не мали права на пенсію, а паспортів і досі не мають, — це народолобів не бентежило. І не думали вони про те, чи потрібна народів їхня дорогооплачувана краснобайська «шана», чи, може, щось інше народів потрібне. Інакше розумів це Василь Симоненко, коли писав свою «Думу про щастя».

В той час, як один добрий чоловік у Кремлі офіційно розділив усю радянську творчу інтелігенцію на «чистих» та «нечистих», і на виконання цього зловісного жарту літературні яничари кинулися уточняти списки: кого в рай, а кого в пекло, — Василь Симоненко пише вірш «Покара» — про щастя бути вигнаним з раю.

І так, хоч би скільки продовжував це порівняння, побачимо, що не тільки дві паралельні прямі ніколи не перетинаються, але й пряма й крива так само ніколи не перетнуться. Це, звичайно, не означає, що крива не зможе ніколи стати прямою. Це не означає, що хтось має право любити Симоненка, а хтось цього права не має. Ні. Але ж Василь Симоненко — не опер-

ний тенор, якому з однаковим азартом і однаково « без
последствий » для своєї поведінки можуть аплодувати
всі, від філософа до казнокрада. Василь Симоненко —
поет цілком певної ідеї, і той, хто заявляє про свою
любов до нього, тим самим бере на себе і цілком певні
зобов'язання. Цілком пристойно не визнавати його.
Але не пристойно, щоб сьогодні проливати сльози над
Симоненком, а завтра, щоб ті самі сльози з тих самих
очей капали на тяжко вимучений донос у « Літера-
турну Україну » на Ліну Костенко. Не пристойно
сьогодні говорити про те, що тебе « потрясла » книжка
Симоненка, а завтра, втім, як і вчора, винюхувати і
цькувати Симоненкові начала в українській літерату-
рі і свою суб'єктивну переляканість видавати за об'єк-
тивний закон природи і вимагати її від інших, а своє
становище, свій авторитет і свої знання використовувати
не для підтримки чесного напрямку в літературі,
а для того, щоб накинути флер інтелектуальності і
теоретичної безкорисливості на свої вельми корисливі
функції літературного конвоїра.

Одне слово, таким людям треба сказати: лете
сльози над Симоненком, запевняєте, що любите його,
— так учіться в нього бути людьми, а не тими доно-
щиками й фарисеями, про яких сказав Шевченко:

О, роде суетний, проклятий,
Коли ти видохнеш!?

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ « ЛІТЕРАТУРНИЙ УКРАЇНІ »

(за рукописом автора із збереженням всіх особливостей
оригіналу, навіть помилок)

Шановна редакціє!

Маю настійну потребу висловити уголос те, що
мене бентежить і що болить. Приводом до цього стали
тенденційно вибрані місця з щоденника В. Симоненка,
озаглавлені « Окрайці думок », чиеюсь недоброчич-
ливою рукою розмножені і передані за кордон. Збен-
тежили вони мене не тому, що там згадується мое
прізвище, а тому, що сумніви й роздуми людини,
довірені паперові, комусь вигідно видавати за одкро-
влення, здатні вплинути на нестійкі уми й вітряні го-
лови.

Щоденникові записи В. Симоненка я інакше не
розцінюю, як плід моральної й духовної кризи поета,
спричиненої обставинами, про які я нижче скажу.

З В. Симоненком зв'язувала мене (нерозбірливо —
« УВ ») дружба: на ґрунті якої було те спільне, що так
об'єднувало, і те, що різнило. І я і Василь росли без
батьків: мого вбили куркулі, Василів — ошукав матір.
Свого, не баченого в житті, батька я любив і люблю
синівською любов'ю. Василь, навпаки, живого батька
не хотів бачити й знати. Василь закінчив університет.
Я закінчив літвуз, де разом зі мною навчались пред-
ставники сорока семи національностей і народностей,
я виніс глибоке відчуття братнього єднання народів і
їх культур. З столиці мене потягло на рідну Черка-
щину, щоб неспішно й надовго віддатися творчим
задумам. Василь приїхав сюди за призначенням, і зга-
дуючи галасливі столичні викрики, був пригнічений
периферійною тишею.

Ми познайомилися й дружилися в перші дні його
приїзду в Черкаси. Він був розумний і дотепний спів-
бесідник. Згадуючи студентські юнацькі витівки й

галасливі столичні виступи, сміявся з своєї наївності, коли легкі і дрібні успіхи запаморочували голову. Не заздрив, іронізував з тих ровесників, хто видавав скоростілі метелики. Не знаходив за потрібне глузувати з тих, кому ціною будь якої, бодай і скандальної слави, кортіло дорватися до Парнаса. Здорова й творча атмосфера, життя й робота в Черкаській редакції, позначились на Симоненковій поезії. Саме тут написані ним « Жорна », « Дід умер », « Ні, не вмерла Україна », « Симфонія прощання », « Прокляття » і всі кращі речі, що визначили обличчя його першої збірки « Тиша й грім ». Після виходу книжки, Симоненко частіше і частіше робить, за його висловом, « кавалерійські наскоки » на Львів, Одесу, Кривий Ріг. В той час на арені з'явилися Вінграновський і Драч. Вони заявляли про себе крикливо і претенціозно. Він дещо розповідав про них черкасьцям : « Молода плеяда », « Ця плеяда поетів і критиків ».

Не можна було не помітити, як з кожним приїздом з « кавалерійських наскоків » В. Симоненко мінявся до не впізнання.

Звідкись з'явилась манірність, позерство у судженні і хто з ним не погоджувався, наділяв кличкою пігмей. Це було не органічне, а наносне. І Василь сам собі дорікав за це в щоденнику « ...соромно згадувати свою вчорашню поведінку. Я вів себе, як покидьок, навіть ображав людей ». А ось знову роблять наскоки на Черкаси його київські друзі. Василь виступає з ними перед студентами, і читає не для них, а для вузької групи цінителів поезії, які потім поплескують його по плечу. На одну з поданих йому записок відповів, скрегочучи зубами : « Який пігмей міг це написати? »

Із щоденникових записів Симоненка не трудно побачити ту платформу, на якій сходилися поети « молоді плеяди ». Усім їм хотілося бути великими, хоча й прибіднялися : « Ми своїми кволими думками угноїмо ґрунт, на якому виросте гігант, прийдешній

Тарас, або Франко. Жду його, як віруючий прищестя Христа. Вірю, що мені пощастить почути радісну Осанну на честь його приходу. Хай тільки він не зневажає нас, маленьких чорноробів поезії. Він виросте з нас ». Щоб стати новоявленим Месією, треба щось грандіозне звершити чимось потрясти світ. Знайти ту точку опори, щось відкрити проти чогось боротись і щось захищати. І ось точка опори знайдена.

« Я виступаю проти нової релігії, проти лицемірів, які не без успіху намагаються перетворити марксизм у релігію ». Логіка мислення « нового месії » приводить до твердження з започиненого з старого і заіржавілого арсеналу буржуазної пропаганди : « Ніяке вчення не сміє монополізувати духовне життя людства ». Нема потреби тут захищати марксизм. Він захистив і утвердив себе практично, вікового історичного й суспільного розвитку людства. Хочеться показати, як забавка у великого може привести, привела людину на прикладі Симоненка.

Але простежимо, як забавка у великого приводить до морального й фізичного (отой черв'як, що як шашель точить деревину з середини) виснаження. Все прожите й зроблене ним до цього, здається, йому дрібним і мізерним. Хочеться бунтувати. Всі навколо нього лицедії, брехуни, обивателі. У віршовані рядки замість думки і почуттів вриваються роздратовані окрики. « Прокляття вам, плюгаві лицедії, в яких би ви не шлялися чинах ». Хочеться бунтувати. А проти кого, проти чого? В години просвітління він сам розуміє, що повторен... Думки про « вбитих вір і надій » переходять із вірша в вірш, хоч думка не своя, а вичитана в « правді і кривді » Стельмаха.

Відірваність од народного життя, од насущних проблем стає все вужчим колом інтересів цінителів « бунтарської поезії ». Хочеться бунтувати. Але проти кого, проти чого?

« Не знаю, чи з кожним так буває » розмовляє сам

з собою поет... Думка прагне потрясінь, а розум боїться їх ».

Про які випробування й потрясіння йдеться? Звичайно, не про ті, на які зважуються покорителі космосу, чи борці за велику народну справу. Безперспективність, зневіра пагубно позначилися на моральному й фізичному стані поета. « Мабуть почалося мое згасання », — записував він 22 липня 1963 р. — « Дивна річ, я не хочу смерті, але й особливої жадібності до життя немає ». В Черкасах він не знаходить одностудійців, « духовної рідні » і відчуває себе самотній, як Крузо на дикому острові. І тут же признається собі : « здається став я писати гірше, ніж рік тому. Зледачили мозок і серце ».

Невмолима хвороба взяла своє над морально виснаженим організмом.

Шанувальники Симоненкового таланту знають його не таким яким він постав із щоденникових записів, книги « Тиша і грім », « Земне тяжіння », веселі й повчальні казки для дітей, майстерно витончені новели знайшли і знаходять все нових і нових читачів. Справжніх поетових друзів. Все цінне, що створив Симоненко за коротке своє життя по праву увійшло в українську літературу й збережеться надовго.

Не хотілося б торкатися його « окрайців думок », бо сам поет виніс в епіграф : « читати без дозволу чужі щоденники — Еверест підлості ». Але знайшлися « друзі », забрали всі рукописи в поетових рідних і без їх дозволу пустили гуляти їх по руках і фотокопіях і передруках, дали поживу нашим закордонним недругам, на всякий лад смакувати ними, цитувати й як їм заманеться.

Це підлість.

Це вершина підлості, якщо не сказати

більше.
Микола Негода

в квітні 1965 р.

НЕДРУКОВАНІ ПОЕЗІЇ, ПРИСВЯЧЕНІ ВАСИЛЕВІ СИМОНЕНКОВІ

Іван Драч

ВАСИЛЕВІ СИМОНЕНКОВІ

Як тобі ведеться там, Василю?
Під землею, під ріллею — там...
По якому цвинтарному стилю
Нам ростити крила телеграм?

Та й на думи стільки того попиту,
На задуми стільки того попиту,
Аж погіркли молоді меди,
Смерте, чорну руку одведи!

Що тобі там чути під землею,
Вухами припавши — на цей світ...
Що тобі од нашого елею
Юних ювілейних гірколіт?

Та й на брови впали зорі чорні,
Та й зчорнили думи в ілюзорні,
Та й зчорнили золоті меди,
Смерте, чорну руку одведи!

Син мужицький. Золоте коріння.
Одчайдушна блискавка брови,
Спалах — і холуйське павутиння
Запалив пожегом голови.

На пожежі — стільки тих пожежників,
Стільки обережних обережників,
Стільки безголосої води,
Смерте, чорну руку одведи!

Пахне сонцем наше грішне небо,
В сонці — твоє полум'я руде.
Всі ми прийдем на той світ, до тебе,
Тільки Україна хай не йде!

Хай на думи завжди стільки попиту,
Завжди стільки тупоту і потопту,
Та не згіркнуть молоді меди,
Вічно пахнуть золоті меди,
Смерте, чорну руку одведи!

Микола Холодний

ВАСИЛЕВІ СИМОНЕНКОВІ

Я все віддав вам.
Із мого жолудя
збунтуються колись
дубові факели...
А що в мені?
В мені лиш сльози-груддя,
які всміяли в мене ви
і вплакали.
На вашому жалі
мое останнє ложе гойдається —
моя труна, —
наллята болями й калиною.
Під нього підливав я воду, може,
коли було ялиною.
А може, коли ніс я серце вдовам,
щоби засклити вікна в їхніх хатах,
воно до мене напросилось їздовим?
А може, миготіло поп'ятах?

Ви в небо українське
вмурували гроб.
Хай буде так. Але не копіруйте пір'я :
планета я, болід чи шмат сузір'я,
чи тіло, що не стало тим, чим стать могло б?
Вдивлятимуся в землю,
зв'язану трудом і карами.
І кам'янітиму в тривозі,
коли до мене будете летіти ікарами,
згоряючи напівдорозі.

СИМОНЕНКОВІ

Знаєте, є така радість,
Є таке дивне щастя :
Днини ясної ради
Соколом з неба впасти.

...Неба скуйовджене марево
Висне на сірих антенах,
Білим розпатланим левом
Львів стрепенувся у темені.

Замок поник головою,
Сивіють клени, мов люди,
Тужать над містом гобої
Довгим цвинтарним прелюдом.

...Там, де Дніпро кобзарює,
Там, де могили високі,
В сінях Онисі старої
Впав блискавицею сокіл.

Шлях у поета — довгий,
Шлях не легкий у поета :
Терни, Дантеси, вдови,
Сонце і... грань постамента.

Є ще в поета радість,
Є ще в поета щастя —
Днини ясної ради
Соколом з неба впасти.

...Стало для нього потребою
Сонце роздати людям.

Падав з глибокого неба
З краплею сонця у грудях.

Падав дзвінким метеором,
Сонце спікало груди.
Є і поети хворі,
Аджеж поети — люди.

Аджеж поети люблять,
Аджеж поети мріють,
Очі поетів голублять
Сильних синів у мріях.

Вміють поети радіти,
Люблять холодні вина,
Знають красу Афродіти,
Слухають Робертіно...

Є проте інша радість,
Є проте інше щастя —
Днини ясної ради
Соколом з неба впасти.

...Там, де Дніпро кобзарює,
Там, де могили високі,
В сінях Онисі старої
Впав блискавицею сокіл.

Є ж така дивна радість,
Є ж таке дивне щастя, —
Днини ясної ради
Соколом з неба впасти.

ХРОНІКА

КИЇВ

Незаконно звільнено з роботи викладача креслення і малювання київської школи номер 97 *Олександра Сергієнка*.

Напередодні суду над Валентином Морозом у Івано-Франківську О. Сергієнко захворів і не прийшов на роботу. Того ж дня до нього додому з'явилася делегація вчителів. Не повіривши, що їхній колега в поліклініці, вони й туди пішли шукати Сергієнка. Після одужання директор школи (української) викликав Сергієнка на розмову і цікавився, «как его далеко у него зашло, что он должен бил ехать на какой-то суд». Причину візити вчителів він пояснив відверто: «Товарищі вамі інтересовались, і педколектів должен бил убедіться, действітельно лі ви болеете». Директор спочатку вирішив, аби врятувати Сергієнка від згубних впливів, збільшити йому навантаження, додавши уроків фізики. Але це не вдалося зробити, бо Сергієнко не мав відповідної освіти.

7. грудня 1970 року О. Сергієнко виступив на похороні Алли Горської. Другого ж дня директор запропонував О. Сергієнкові звільнитися «за власним бажанням», бо йому вже набридло, що Сергієнком «постоянно интересуются товарищі», а йому хочеться мати в школі спокій. Подати таку заяву Сергієнко відмовився.

27 грудня він з дозволу директора (оскільки уроків у нього не було і ніяких інших заходів у школі наступного дня не намічалось) поїхав до родичів. Коли ж повернувся на роботу, його зустрів наказ про звільнення... за прогул 28 грудня. Про свій дозвіл директор нічого «не пам'ятав». Зараз Олександр Сергієнко безробітний.

**
*

Зазнає переслідувань з боку КДБ і мати О. Сергієнка — пенсіонерка *Оксана Мешко* (відбула 10 років у сталінських таборах, реабілітована). Вона відома своєю громадською активністю, протестами проти репресій, зокрема проти арешту В. Мороза.

Останнім часом О. Мешко все частіше зауважувала, що за нею слідкують в магазині, в кав'ярні, в тролейбусі. Особи, що її супроводжували, намагалися спеціально потрапляти їй на очі (коли вона, наприклад, затримувалася в черзі, то «провожатий» обов'язково кілька разів нетерпляче зазірав через вікно або двері).

Коли виявилось, що О. Мешко не проявляє ніяких ознак страху, дії щодо неї дещо змінилися.

Після однієї з репетицій хору «Гомін», що працює від республіканського Хорового товариства у клубі «Харчовик» О. Мешко затримали працівник КДБ і нібито працівник РК КПУ і запропонували піти на розмову до директора клубу. Майже силоміць затягнули її до кабінету, почали допитувати, що вона тут робить, хто за фахом, де працює, де мешкає. Після цього директорка клубу пояснила, що їй «не нравітся поведеніє» О. Мешко, яка нібито «переманіваєт членов других самодеятельных коллективов в етот свой хор «Гомін», що, до речі, не відповідає дійсності.

Директорка заявила керівникові хору Леопольдові

Яценкові, що вона не допустить більше О. Мешко до клубу як « вороже настроєну людину ». В результаті О. Мешко змушена була залишити хор.

**
*

Широкою популярністю користується в Києві самодіяльний хор « Гомін » (керівник — кандидат мистецтвознавства *Леопольд Яценко*, викинутий 1968 року із Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР за підписання заяви протесту проти порушень соціалістичної законності). У репертуарі колективу давні українські народні пісні, здебільшого обрядові. Учасниками хору є робітники, службовці, студенти, аспіранти.

Від часу самочинного заснування хору йому робилися постійні перешкоди (відсутність приміщення для репетицій, заборона виступати з веснянками на вулицях і в парках і т. ін.).

Коли ж хор, переборовши труднощі, утвердився, почалася індивідуальна обробка його учасників. Аспірантів викликають для розмов на кафедри, нових співаків допитують, хто загітував їх до цього хору, від кого вони про нього дізналися. У результаті дехто залишив хор, боячись поплатитися працею чи навчанням, дехто ходить на репетиції з острахом.

**
*

У жовтні 1970 року критика і перекладача *Івана Світличного* викликали до начальника райвідділення міліції і ультимативно запропонували негайно влаштуватися на роботу, погрожуючи притягненням до відповідальності за « тунеядство ».

Як відомо, *І. Світличний* закінчив аспірантуру при Інституті літератури АН УРСР, наприкінці 50-х — на початку 60-х років часто виступав як літературний критик. Репресивні заходи щодо нього застосовувалися ще на початку 60-х років, (увільнення від праці в журналі « Дніпро » тощо). На початку 1964 року *І. Світличний* був звільнений з Інституту філософії АН УРСР за виступ на верочі пам'яті *В. Симоненка* в Київському медінституті 20 грудня 1963 р. 12 липня 1965 року він був звільнений з посади зав. редакції мови і словників видавництва « Наукова думка » за вказівкою академіка *І. Білодіда*, наукову неспроможність якого *І. Світличний* розкрив у статті « Гармонія і алгебра » (« Дніпро », № 3 за 1965 р.).

На початку вересня 1965 року *І. Світличний* був заарештований разом з великою групою української інтелігенції. Звільнений з-під слідства 30 квітня 1966 року внаслідок активних протестів громадськості на Україні і за кордоном. Відтоді роботи за фахом підшукати не міг, займався літературною працею дома. 1970 року у видавництві « Дніпро » вийшли « Пісні » *Беранже*, більшість яких перекладена *І. Світличним*.

Вдруге *І. Світличного* викликали з аналогічними погрозами тоді, коли в Івано-Франківську судили *В. Мороза*. *І. Світличний* довів, що він має видавничі договори, одержує гонорар і не « тунеядствує » — і йому дали покищо спокій.

**
*

У жовтні 1970 року під загрозою звільнення опинився літературний критик і публіцист *Євген Сверстюк*.

Є. Сверстюк був викинутий у 1965 році з наукової роботи в Інституті педагогіки за гострий виступ перед

вчителями з Волині. Влаштувався відповідальним секретарем «Українського ботанічного журналу» і працює там понад п'ять років.

Тепер Є. Сверстюкові було заявлено, що він працює не за фахом і запропоновано шукати собі іншу роботу. Кілька разів встановлювалися терміни, і хоч Є. Сверстюк ще не звільнений, але така загроза постійно над ним висить.

Ні для кого не є сумнівом, що спроби репресивних заходів щодо Є. Сверстюка та І. Світличного викликані тільки їхньою громадською діяльністю.

**
*

Щороку більшає в Києві кількість щедрівників на Новий рік. З 1971 року вітали киян понад двадцять «ватаг» щедрівників.

Але навіть у цьому безневинному обряді, мабуть через його український характер і українську мову, продовжують бачити «крамолу».

У Дарниці на ватагу «Гук», що складалася із студентів Київського політехнічного інституту, напав з міліцією голова Дніпровського райвиконкому м. Києва. Особливо дратував його чомусь «козак Мамай», якого несли щедрівники. «Окружить и забрать, арестовать хулиганов», давав він вказівку міліції. Студенти із свого боку вимагали від міліції арештувати п'яного чиновника.

На вокзалі особи в цивільному затримали іншу групу щедрівників, завели в кімнату міліції, перевірили папшпорти і категорично заборонили щедрувати на вокзалі.

На закритих партійних зборах Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР розглядали справу наукового працівника Інституту *Тама-*

ри Гірник, яка їздила щедрувати із хором «Гомін». Т. Гірник давно вивчає народні обряди, вона є членом комісії при Президії Верховної Ради УРСР по впровадженню нових обрядів. Бажаючи спостерегти на місці, як відбувається тепер щедрування, вона домовилася із хором «Гомін», який навіть офіційно найняв автобус. Після цього Т. Гірник виступала із статтею про щедрівки в газеті «Літературна Україна».

Обговорення «справи» Т. Гірник в Інституті закінчилося винесенням їй усної догани за участь у щедруванні.

**
*

У тому ж Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР адміністративні репресії застосовано до наукового працівника, прізвище якого потребує уточнення. Зветься — *Василь Микитович*, працює у відділі фольклору. Він написав кілька праць із фольклористики і дав на перегляд своїй начальниці. Та вирішила, що праці написані з ворожих позицій, автора відсторонили від наукової праці і перевели на низькооплачувану посаду бібліографа. Під час розгляду його «справи» допитувалися, під чий впливом він знаходиться, на що науковець відповів: Костомарова, Драгоманова...

**
*

Вчинено розправу над бандуристом оркестру українських народних інструментів *Василем Литвином*. За недовгий час існування цей оркестр набув популярності. Велика заслуга в цьому братів-бандуристів із Кіровоградщини Василя та Миколи Литвинів, виступи яких глядачі завжди приймали з величезним підне-

сенням, що стихійно переростало в патріотичні демонстрації.

Злякавшись цього піднесення, за особистою вказівкою заступника Голови Ради Міністрів УРСР П. Тронька братам Литвинам заборонили виступати із сольовими номерами, проти них почалися репресії. Їх не забезпечили ні житлом, ні пропискою, хоч вони зараховані до оркестру в результаті конкурсу і мали на це право. Дружину В. Литвина Антоніну Гармаш звільнили із видавництва «Молодь», де вона працювала редактором, під тим приводом, що вона не має київської прописки. Василеві Литвинові вдалося придбати напіврозвалену халубу за 70 кlm. від Києва, де він і поселив дружину з двома малими дітьми, а сам жив у гуртожитку. Дружина влаштувалася працювати листоношею.

Художній керівник оркестри Орлов між тим дав зрозуміти братам Литвинам, що при першій нагоді він їх з оркестру викине. У січні у Василя Литвина захворіли діти, і він кілька днів не був на репетиціях. Про хворобу дітей він подав довідку. Однак Орлов ультимативно вимагав від В. Литвина подати заяву про звільнення за власним бажанням, бо інакше він буде звільнений за прогул. В. Литвин змушений був подати таку заяву — і з кінця січня 1971 року він безробітний.

Крім дуже високої виконавчої майстерности, брати Литвини самі написали кілька пісень. Найвідоміша — « Там у степу, схрестилися дороги » на слова Василя Симоненка.

**

З ініціативи КДБ заборонено створення в Києві Українського камерного естрадного оркестру, що мав функціонувати при Українському хоровому товаристві. Організація оркестру була доручена молодому компо-

зиторіві *Вадимові Смогителю*, який перед тим керував естрадним колективом при ресторані «Полтава». Два місяці ентузіасти підготовляли у вільний від роботи і навчання час репертуар. Нарешті їх прослухала Комісія Хорового товариства на чолі із головою товариства композитором Козаком. Колективові була дана найвища оцінка, було заявлено, що найближчими днями оркестр буде офіційно затверджений. Запропонували тільки змінити назву на... Камерний оркестр російської, української та білоруської пісні і внести відповідні корективи у репертуар. В. Смогитель, щоб зберегти колектив, змушений був погодитися на таку дивну пропозицію.

Однак наступного дня солістці оркестру потелефонували, що з нею хоче зустрітися в справі оркестру представник міністерства, який чекає її біля входу в театр ім. Івана Франка. Біля театру до дівчини підійшов самовпевнений пециений чоловік, який назвав себе Аркадієм Петровичем, показав посвідчення КДБ і запропонував «погворити». Він допитувався, що вони за оркестр створюють, чи не носить він націоналістичного характеру. Казав, що В. Смогитель — людина неблагонадійна і т. п.

Солістка розповіла про цю розмову В. Смогителєві, а той обурився і пішов у Хорове товариство допитувати, хто у нас все-таки керує мистецтвом — КДБ чи мистецькі організації. У результаті оркестр заборонено. В. Смогитель, який перед тим розрахувався на попередній роботі, залишився безробітним.

**

Черговий раз зазнала репресій філолог *Лідія Орел*, що останнім часом учителювала в 49-ій київській школі. Л. Орел — прекрасний педагог і педагогічний

колектив давав її роботі високу оцінку. Так було, доки директор не одержав від відповідних органів інформації. Він викликав Л. Орел на бесіду і почав допитуватися, на які це співи вона ходить, де збираються непевні особи, якими керує якась людина, що ніде не працює (мався на увазі хор «Гомін», яким керує чоловік Лідії Орел, Леопольд Яценко, брутально викинутий 1969 року з Інституту мистецтвознавства). Директор поставив умову: «Або співи, або школа». Л. Орел заявила, що на репетиції ходити буде, з колядниками на Новий рік піде, — на початку 1971 була змушена звільнитися з роботи.

**
*

Про обшук на роботі в кандидата філологічних наук, старшого наукового працівника Інституту літератури АН УРСР, члена Спілки письменників УРСР, *Віктора Іванисенка*, повідомлялося у попередньому випуску. Гадалося, що справа закінчиться на викиненні з партії і проробці на зборах. Однак, за чиеюсь вказівкою, після тривалої перерви, знову повернулися до тієї ж справи. В. Іванисенка переведено на низько оплачувану посаду лаборанта, хоч фактично він виконує ту саму роботу. Захист докторської дисертації, яку він підготував, унеможливлено. Нарешті, на засіданні правління Київської обласної письменницької організації, *Віктора Іванисенка* виключено із Спілки письменників (це виключення повинна ще затвердити Президія СПУ).

На засіданні правління, в *Іванисенка* вимагали каяття і допитувалися, де він узяв самвидавівські видання, які були в нього вилучені. На це *Іванисенко* висловив здивування, що письменницька організація взялася за допити, які в нас проводять інші органи. Особливо гостро нападав на *Іванисенка* член правління

Київської письменницької організації, проф. *Арсен Іщук*... Проти виключення В. Іванисенка із СПУ головували письменники *Борис Олійник*, *Григорій (чи Анастолій?) Коваль* і *Дмитро Міщенко*.

Хоч *Віктор Іванисенко* ще остаточно із СПУ не виключений, у книзі «Письменники Радянської України, бібліографічний довідник» («Радянський письменник», Київ, 1970 р.) було з усього тиражу видерто сторінки 163-164 і 529-530 і вклено інші — вже без згадки про *Іванисенка*.

**

30 листопада 1970 року заборонено вечір молоді української радянської поезії в Київському політехнічному інституті, який мав провести актор Львівського академічного театру ім. М. Заньковецької, *Святослав Максимчук*.

У жовтні 1970 року С. Максимчук виступив із двома великими концертами у Києві — в філармонії та в республіканському Будинку архітектора. Концерти пройшли з великим успіхом, у пресі, зокрема в газеті «Молода гвардія», з'явилися схвальні відгуки.

На цих концертах був студент 2-го курсу механіко-машинобудівного факультету КПІ *Віктор Дюмін* — відмінник навчання, член комсомольського бюро факультету, росіянин за національністю. Йому дуже сподобалися виступи Максимчука, і він з газетою «Молода гвардія» в руках звернувся до факультетного комсомольського бюро з пропозицією запросити Максимчука на свій курс для проведення вечора поезії. Бюро підтримало Дюміна і дало офіційний запит в бюро пропаганди республіканського Будинку літераторів, яке й запросило С. Максимчука на 30 листопада виступити в КПІ.

30 листопада були вивішені оголошення про те, що в актовому залі відбудеться вечір молодшої української поезії. А о 14 годині партком інституту створив спеціальну комісію, яка позирала всі афіші. Дюміна викликали у партком і заявили, що ніякого вечора української поезії в інституті не буде. Чітких аргументів не приводили. То казали, що у Максимчука програма націоналістична, то, навпаки, раптом заявляли, що якісь «націоналісти забросают тухлыми яйцями» актора. Дюмін відповів, що програма Максимчука затверджена, що він з нею виступав від філармонії з платним концертом і ніяких ексцесів там не було. Тоді в парткомі заговорили, що курсові не може бути наданий актовий зал, що треба буде взяти на цей вечір дозвіл у парткомі (хоча на такі ж вечори російської поезії ніхто ніколи не бере ніяких дозволів і проводять їх в актовій залі).

Вечір таки був заборонений. Актівий зал замкнули, а біля дверей поставили дві шеренги дружинників, які мали фіксувати, хто саме прийде на вечір української поезії.

Нагадуємо, що в Київському політехнічному інституті жодна лекція не читається українською мовою. Ректором інституту є завзятий русифікатор *Плигунов Сергій Іванович*.

Після згаданої історії Дюміна та інших студентів допитували, чи часто вони ходять на українські вечори і чого вони туди ходять.

**
*

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

У попередньому випуску коротко повідомлялося про пропагандистську кампанію у Дніпропетровську після суду Сокульського та ін. у січні 1970 року. Зараз

є можливість подати точніші і повніші дані на основі статті О. Цуканова у обласній газеті «Зоря» за 31 липня 1970 року і усних повідомлень.

На підприємствах і установах Дніпропетровська і області були організовані збори для засудження «злочинців», «буржуазних націоналістів» Сокульського і Кульчинського. При цьому текст «Листа творчої молоді» ніде не зачитувався, а про «злочин» говорили на підставі інформацій секретарів парторганізацій. Так, наприклад, в автоколоні 21-90 про «хижі наміри націоналістів» інформував секретар партбюро М. Щуреноков, який сам «Листа творчої молоді» не читав.

Позиція засуджених переключувалася, зміст «Листа...» фальшувався: нібито в ньому містилися заклики до відриву України від Союзу, пропагувалася ворожнеча до російського народу тощо (текст «Листа творчої Молоді м. Дніпропетровська» див. у першому випуску «Вісника»).

У автоколоні 21-90 обговорювали «ідейно шкідливу поведінку» шофера цієї автоколони *Олександра Кузьменка*, свідка по справі Сокульського. На суді Кузьменко тримав себе незалежно, говорив про підсудних: «Це чесні люди», «Я з їх уст не чув нічого поганого, ніякої крамоли. Якби всі люди були такі, як Сокульський, у нас був би комунізм» (наводимо ці слова за статтею Цуканова). Не чуючи за собою ніякої вини, він і на зборах спочатку тримався гідно. Про це з обуренням пише в газеті Цуканов: «Вийшовши до сцени, він театралью схрестив руки на грудях і зухвало поглядав у зал, мовляв, що від мене хочуть, в чому звинувачують». Але його знайшли за що звинуватити: і за те, що знався із Сокульським, і ще за якісь вчинки в часі війни, коли Кузьменкові було 16 (!) років. До речі, свого часу Кузьменко був реабілітований, але сьогодні вчорашні реабілітації вже перестають бути дійсними. Кузьменкові у вину ставили навіть те, що він збирав матеріали для вшанування

Шевченка і Леніна. Мовляв, не сміє він цього робити своїми «брудними руками». Кузьменкові недвозначно заявили, що його чекає тюрма (в газетній статті теж написано, що Кузьменко повинен був бути на суді не свідком, а підсудним) і примусили покаятися.

У другому випуску «Вісника» було подано відкритий лист до дніпропетровських газет київського лікаря *Миколи Плахтонюка*. Ось як відповів на цей лист Ф. Цуканов у «Зорі»: «Недавно редакційна пошта принесла лист із Києва. Якийсь Плахтонюк, лікар за фахом, виступає в ролі добровільного адвоката Сокульського і компанії. Не знаю, чи поділиться Кузьменко з ним своїм враженням від зборів, чи розповість про почутий ним голос народу (вони ж таки друзі), але ми, з свого боку, пропонуємо цю статтю як нашу відповідь на здавлений крик відчаю націоналіста...».

**
*

ДОНЕЦЬК

Наприкінці 1970 року ще тривало слідство у справі заарештованого влітку викладача медінституту, кандидата медичних наук *Івана Сука*. Звинувачено його за нереалізовану спробу зібрати матеріали і написати працю з національного питання, зокрема, про становище на Україні. Для фабрикації звинувачення і шантажу заарештованого використовують його дружину — студентку медінституту.

За останніми даними І. Сук у в'язниці збожеволів.

**
*

ІВАНО-ФРАНКІВЩИНА

Тривають переслідування художника *Панаса Заливахи*, який повернувся у серпні 1970 року із 5-річного ув'язнення в Мордовії. Уже повідомлялося про встановлення над Заливахою гласного нагляду із забороною виходити з дому від 11 години вечора до 8 години ранку, відмітками у міліції раз на два тижні, перевітками вдома і т. п.

На початку грудня 1970 року П. Заливаха поїхав до Києва на похорон художниці Алли Горської, з якою був у дружніх стосунках. Про поїздку попередив заявою міліцію. Однак, після повернення його покарали. Тепер він не має права виходити з дому від 8 години вечора до 8 години ранку, повинен відмічатися у міліції щотижня, міліція з'являється для перевірки в будь-який час дня і ночі.

**
*

Зводиться порахунки із дружиною засудженого Валентина Мороза, Раїсою Мороз. Вона вже п'ять років бездоганно працює у Івано-Франківському педінституті, де викладає німецьку мову. Після суду над Морозом, Р. Мороз недвозначно дали зрозуміти, що працює в інституті вона останній рік. На весну оголошується конкурс на заміщення посади, яку займає Р. Мороз.

Родина Морозів будували собі квартиру кооперативним способом. Рішенням загальних зборів кооперативу їм було дозволено мати трикімнатну квартиру, вони вплатили необхідну суму і були поселені. Зараз за вказівкою КДБ у Р. Мороз вимагають виселитися з її квартири в однокімнатну. Голова кооперативу не приховує на зборах, що це робиться за те, що чоловік Р. Мороз засуджений за «політику».

**
*

Про обшук 4 травня 1970 року по справі В. Мороза у священника села Космач на Гуцульщині *Василя Романюка* повідомлялося у попередніх випусках. Після суду над В. Морозом Романюкові повернено тільки кілька релігійних книжок. Решта — конфісковані Івано-Франківськими кагебістами як заборонені. До заборонених потрапили: ряд релігійних книжок, в тому числі видані ще наприкінці минулого і на початку нашого століття, драматична поема Лесі Українки «Бояриня» (фотокопія із радянського видання 20-х років), книжка М. Возняка «Історія української літератури» т. 2, віки XVI-XVIII, 1921 р., «Історія України» М. Аркаса 1909 року видання, підшивки газети «Неділя» за 1934-36 рр., книжка «Всесвітня історія», календарі, колядки, вірші Лепкого тощо. Забрано також листування, різні нотатки, конспекти релігійного характеру (В. Романюк вчиться в духовній семінарії в Москві). На запитання В. Романюка: невже можна вважати антирадянською «Історію України» Аркаса, видану 1909 року і дозволену навіть царською цензурою, капітан КДБ Пригорницький відповів: «Вона хоч і не антирадянська прямо, але може привести до антирадянського думання».

**
*

Виступаючи у м. Косові Івано-Франківської області перед учителями, якийсь партійний лектор назвав І. Дзюбу, І. Світличного, В. Чорновола та ін. «шизофреніками». Такими ж «психічно ненормальними» людьми, на його думку, є генерал Григоренко, історик П. Якір і академік А. Сахаров... Про В. Мороза було сказано, що він встиг наробити в Космачі біди, але його все ж вчасно знешкоджено.

**
*

ЛЬВІВЩИНА

У Галичині триває переслідування залишків греко-католицької церкви. Подаємо два уточнених факти (решті бракує конкретности — прізвищ, назв місцевості тощо).

У Самборі, коли греко-католицький священник Осип Роман, проводив у приватному будинку богослужбу, якраз під час читання «Апостола» в хату ввірвалося 5 осіб на чолі з заст. голови міськради Тесленком. Вони розігнали присутніх, декого (молодших) поштрафували на 10 крб. кожного.

Масовий виступ населення у зв'язку з релігійним гонінням стався кілька місяців у селі Пиняни Самбірського району. У цьому селі немає священника, але закрити церкву і перетворити її в склад люди не дозволяють. На якість релігійне свято вони закликали для богослужби трьох греко-католицьких священників. Відправивши службу в церкві, священники пішли до однієї господині на обід. Саме туди і наскочила міліція, яку хтось поінформував, що в селі «діють» греко-католики. Однак люди виставили міліцію за двері. Тоді міліціонери і голова колгоспу Олач подзвонили у недалеко розміщену військову частину і повідомили, що в селі з'явилися ворожі шпигуни.

Підняті по тривозі солдати вскочили в село і оточили вказану міліцією хату. Тим часом, пообідавши, два священники вже пішли звідти, а третій, побачивши, що хата оточена військом і міліцією та боячись побоїв (про побиття греко-католицьких священників див. у першому випуску), закрився в коморі. Коли солдати, вибивши вікна, почали добиратися в комору, священник витягнув хреста і почав їх благословляти. Солдати збентежилися. Почулися репліки «Да ето же поп! Какой же ето шпiон?»

Зібралися розлучені безчинством селяни, все пояснили солдатам і при їхній мовчазній згоді визволили

священника. При цьому вони перекинули машину голови колгоспу, а лейтенанта, який командував солдатами, замкнули в стайню. Солдати розійшлися по хатах випивати й закушувати з нагоди свята.

Через кілька тижнів за фальшивими показами однієї особи двох чи трьох жінок було засуджено за « організацію громадських безпорядків ». Одній жінці дали 4 роки таборів, а одній (чи двом) два роки.

Посилилися виступи в пресі проти греко-католицької церкви і навіть проти колишніх греко-католиків, що перейшли на православ'я. Характерна з цього огляду стаття В. Костенка « Нащадок отця Сойки » (львівська обласна газета « Вільна Україна » за 3. XI. 70 р.) про нинішнього настоятеля Преображенської церкви у Львові *Петра Козицького*. Автор статті не знайшов ніяких гріхів у теперішній діяльності Козицького, крім того, що він « дурить голови релігійним чадом » (що В. Костенко міг би написати про будь-якого священника) та ще, що в церкві, буцімто для наживи продаються свічки (це теж робиться скрізь). Головні ж нападки на Козицького посипалися за його минуле, за те, що він був греко-католиком, редагував тижневик « Мета » — видання митрополита греко-католицької церкви Андрея Шептицького. До речі, за це свого часу Козицький відбув тривале покарання.

Особливо насторожують нападки на синів Козицького як очевидний рецидив сталінщини, коли батьки відповідали за « злочин » дітей, а діти — за батьків. Вся їхня « вина » полягає в тому, що, бажаючи здобути вищу освіту, вони не оголосили при вступі, що їхній батько — священник. За це В. Костенко пропонує повикидати їх з роботи.

Не вдовольнившись статтею В. Костенка, газета наприкінці січня 1971 року подала цілу добірку відгуків на статтю В. Костенка під назвою « Підступні дії Фарисея ». Там, зокрема, можна прочитати таке :

« Хіба можна уніятові, який про людське око

« справославився », бути настоятелем у церкві, біля якої загинув Г. Костельник »; або :

« Сини Козицького стали викладачами, навчають синів робітників і селян. А чого вони можуть навчити, маючи такого вихователя, як їхній батько?... Не мають вони морального права бути вихователями наших синів і дочок, що навчаються у вузі, вони не заслужили його ».

Найближчим часом, очевидно, слід чекати репресій проти Козицького та його синів.

**
*

Колишній політв'язень *Іван Гель*, який виступав на похороні Алли Горської у Києві, після повернення з похорону дістав на роботі сувору догану за « прогул ». Спочатку йому дозволили поїхати на похорон, але після сигналу з КДБ І. Геля покарано. Працює він техніком Самбірського управління експлуатації осушних систем і гірських рік на Львівщині.

**
*

Покарано доганою за поїздку на суд Валентина Мороза у Івано-Франківськ інженера ґрунтознавчої лабораторії Львівського університету *Атени Волицьку*. Для стеження за нею — з ким розмовляє по телефону, хто до неї приходить — закріплено її співробітницю.

**
*

За вказівкою секретаря Львівського обкому партії Подольчака знято з посади директора природничого музею АН УРСР науковця *Малиновського*. Причина :

Малиновський працював при німцях. Але йдеться не про якийсь злочинне співробітництво з окупантами, а про звичайну працю для прожиття. Малиновський відомий як серйозний науковець, що, не рахуючися із вказівками партійних органів, відсівав із музею науково неспроможних кар'єристів.

**
**

Як уже повідомлялося, після повернення з ув'язнення журналіст Вячеслав Чорновіл довгий час не міг здобути ніякої роботи, йому не хотіли дати навіть посади бібліотекаря (див. про це заяву Чорновола у випуску першому). Восени 1969 року він влаштувався на метеорологічну станцію в Закарпатті, але, одержавши інформацію від КДБ, його звітти через п'ять місяців незаконно викинули. Влітку 1970 року В. Чорновіл працював землекопом у археологічній експедиції на Одещині, а восени влаштувався вагарем на залізничній станції у Львові з оплатою 60 крб. на місяць.

Але й ця «посада» чомусь не влаштувала кагебістів. Через місяць, якраз перед судом В. Мороза, на станцію з'явився кагебіст на прізвище Світличний, скликав керівників станції і розповів, що Чорновіл — ворог, який мусив би сидіти 25 років, але викрутився і просидів тільки 1,5 року. Він дорікав, чому його взяли на роботу, не помітивши відмітки в паспорті про судимість, розпитував, хто до Чорновола приходив, хто йому дзвонить по телефону. Переляканий начальник станції виявив готовність негайно звільнити Чорновола з роботи. На це кагебіст відповів: «Не поспішайте, ми скажемо, коли це треба буде зробити».

**
**

Брутальна розправа вчинена у 1970 році над Галиною Дудикевич та її родиною.

Галина Дудикевич розлучилася із чоловіком, який є син відомого Богдана Дудикевича, колишнього москвофіла, потім — члена КПЗУ, ще потім — радянського партійного працівника. Вже довгий час він є директором філіалу музею В. І. Леніна у Львові.

Дудикевичі вирішили помститися на молодій жінці і відібрати від неї сина. За радянськими законами позбавлення материнства допускається тільки у надзвичайних випадках, буває таке дуже рідко. Але, чуючи за собою підтримку КДБ і вищих партійних чиновників, Дудикевичі не зупинилися перед злочинном. Вони намовили опікунську раду Ленінського, а потім Залізничного районів міста (опікунські ради складаються з кількох пенсіонерів, колишніх партійних працівників), які «провели обстеження» і цілком голосливо звинуватили Галину Дудикевич в «аморальності», а також у тому, що вона є членом, і навіть ватажком «підпільної націоналістичної організації». Цей останній висновок було зроблено на основі того, що до Дудикевичів, коли вони ще жили разом, кілька разів зайшли друзі і вели розмову про поезію та ін. Крім того, колишній чоловік Галини викрав у неї поему Чубая «Вертеп», яка фігурувала на суді єдиним доказом «контрреволюційної» діяльності Г. Дудикевич.

Саме на таких «висновках» пенсіонерів і побудував свій вирок Залізничний райсуд Львова. Справа була настільки незаконна, що деякі судді відмовилися її вести, і за справу взявся голова Залізничного райсуду Хорунжикевич, якого совість не муляла. Свідками перед опікунською радою на суді виступали високопоставлені особи, що мешкали в обкомівському будинку поруч із Дудикевичами: дружина депутата Садова, донька героя Радянського Союзу Стеблевська, тецца

начальника обласного КДБ Полудня, військовик, член КПРС Музика та ін.

За намовою Юрія Дудикевича брехливі покази про « націоналістичну діяльність » Г. Дудикевич давала студентка Дрогобицького педінституту Євгенія Хо-манчук.

На суді виявилось, що протоколи опікунської ради фальшовані, що свідки плутаються у завчених показах. Незадоволення таким судом висловлював не лише адвокат, але й прокурор. Все ж суд вирішив відібрати у Г. Дудикевич дитину і виніс окрему ухвалу про її політичну неблагонадійність, яку передав у КДБ для « вжиття заходів ». Рішення районного суду затвердив обласний суд (там вела справу суддя Смірнова).

Не бажаючи віддавати дитину, Г. Дудикевич відвезла її до знайомих у Ленінград, а сама звернулася у всесоюзні юридичні інстанції. Там поспівчували, що « на Україні твориться произвол », пообіцяли допомогти, але до цього часу нічого не зробили.

Тим часом, як тільки Г. Дудикевич привезла дитину додому, Ю. Дудикевич організував групу молодиків, які вломилися в квартиру батька Галі, зв'язали і побили її батька та викрали дитину. Ніякої управи на злочинців, які мають високих опікунів, Г. Дудикевич знайти не може.

Влітку 1970 року по « справі » Г. Дудикевич на допити в КДБ викликали поета Г. Чубая. Розпитували про те, чи знайомий Чубай з Г. Дудикевич, чи давав їй свою поему. Поему « Вертеп » при цьому називали антирадянською.

**
*

Викинута із Львівського університету студентка 2-го курсу українського відділення філологічного факультету *Галина Савронь*, молода поетеса.

Протягом 1970 року Г. Савронь декілька разів викликали на « співбесіди » в КДБ і пропонували перервати знайомство із М. Осадчим, В. Чорноволом, Г. Чубаєм та ін. « неблагонадійними », погрожували виключенням з університету і навіть арештом. Залякали батьків Г. Савронь, які встановили над дівчиною домашній терор, аж до побиття включно, вимагаючи написати в КДБ покайну заяву і погодитися на співробітництво з кагебістами.

На зимовій сесії поставили Г. Савронь негативну оцінку з історії партії. До дальших екзаменів декан *Гонтар* студентку не допустив і водночас подав ректорові рапорт, що вона на ці екзамени не з'являється. На основі цього брехливого рапорту, не побажавши взяти до уваги пояснення Г. Савронь, ректор *Максимович* відчислив її з університету. У розмові з Г. Савронь, її батьками та поетом Р. Братунем, який клопотався за молоду поетесу, декан недвозначно заявив, що справжня причина виключення — зовсім не неуспішність, а погляди і знайомства студентки.

**
*

В день суду над В. Морозом львівського художника *Олега Мінька* викликали в автоінспекцію як власника машини, а звідти відвезли в КДБ на допити. Допитували Мінька двічі чи тричі. Головна тема допитів — зустрічі з іноземцями. О. Мінько — дуже оригінальний і талановитий художник, якого у нас зовсім не виставляють як формаліста. Знаючи про його хист, до нього додому справді заходило кілька діячів української культури з-за кордону, дивилися його твори і давали їм дуже високу оцінку (див., наприклад, виступ поетеси Віри Вовк, вміщений у попередньому випуску « Вісника »). Кагебісти застерігали

О. Мінька, щоб він не смів більше зустрічатися з іноземцями, погрожували звільненням з роботи (О. Мінько працює художнім керівником у художньо-виробничій майстерні Спілки художників). Особливо грубо розмовляв із О. Міньком начальник оперативного відділу КДБ Горбань, відомий тим, що ще при Сталіні започаткував свою кар'єру биттям заарештованих і пізніше реабілітованих студентів університету.

**
*

Ось уже понад три роки після повернення з ув'язнення зазнає переслідувань письменник і журналіст *Михайло Осадчий*. Спочатку йому не дозволяли жити із сім'єю у львівській квартирі, по ночах його «ловила» вдома міліція, на кілька днів він був навіть заарештований за «порушення паспортного режиму». Останніми місяцями його переслідують за підписання заяв протесту проти «камерної» справи С. Караванського та проти арешту В. Мороза. М. Осадчого викликали в обком КПУ, де з ним розмовляли грубо і погрожували.

У серпні 1970 року не була зарахована до Львівського поліграфічного інституту сестра дружини Осадчого, яка добре склала екзамени і набрала достатню кількість балів. Її пояснили, що її не зараховано через те, що її сестра має такого чоловіка, а також тому, що перший чоловік її матері (не її батько) був бандерівцем... Ректор інституту не підкорився вказівці міністерства про зарахування дівчини. Коли Осадчий написав про ці неподобства заяву в обком партії, його викликали туди і сказали, що його заява написана в душі радіопередач Бі-бі-сі, погрожували новим арештом.

Коли М. Осадчий їхав автобусом до родичів дружини в село, до нього приставили кагебіста, який спочатку заводив різні провокації, «антирадянські»

розмови, а потім, прямо в автобусі, випивши пів пляшки вина, признався Осадчому, хто він такий і для чого посланий, каюся перед людьми, що виконує таку собачу роботу. Коли Осадчий повертався наступного дня із села, кагебіст, очевидно прохмелившись і пошкодувавши за свою відвертість, нацькував на Осадчого міліцію. М. Осадчого насильно витягнули у м. Радехові з автобуса і, хоч не мали якихось претенсій, протримали якийсь час у районній міліції, погрожуючи покаранням не відомо за що.

**
*

Незаконно викинутий із редакції газети «Вільна Україна», органу Львівського ОК КПУ та облвиконкому журналіст *Роман Янушевський*. Він — член КПРС, багато років працював у газеті. Причиною викинення була зарисовка про художника-реставратора Львівського музею українського мистецтва Петра Лінинського, який доклав дуже багато зусиль до реставрації унікальних українських ікон. Як виявляється, в молодості П. Лінинський брав участь в оунівському русі, за що відбував покарання. І хоч Лінинський вже багато років самовіддано працює для українського мистецтва (крім реставрації, відомі також його власні керамічні твори), Р. Янушевського звинуватили, що він написав кілька теплих слів про «ворога» і звільнили з роботи. Р. Янушевський, вважаючи своє звільнення незаконним, подав до суду. Тоді його викликав редактор «Вільної України» Ступницький і заявив: «Ти ще смієш на мене скаржитися? Та ти знаєш, хто ти, а хто я? Ти — г...о, а я — член бюро обкому партії!»

Відомо, що при розгляді в редакції персональної справи Р. Янушевського, той же Ступницький і працівник ідеологічного відділу обкому партії примушу-

вали Р. Янушевського стати на коліна (у прямому розумінні) і просити «пробачення у партії» за свій вчинок...

**
*

У грудні 1970 року за вказівкою партійних органів була закрита на другий день після відкриття виставка «Українське малярство XIV-XVIII ст.». На виставці було представлено українські ікони, значна частина яких відреставрована згаданим вже П. Лінинським. На відкриття цієї виставки зібралось як ніколи багато людей, які захоплювалися унікальними витворами народного генія.

Несподівану заборону вистави пояснюють по-різному. Дехто, згадуючи посилену популяризацію останнім часом російського середньовічного іконопису, вважає, що виставку заборонили, аби українська ікона не затьмарила бідніших набутоків «старшого брата», інші гадають, що партійних керівників налякало піднесення глядачів, як лякає їх будь-яке піднесення з приводу українських мистецьких досягнень, яке неминуче набуває політичного забарвлення в зв'язку із становищем України. При нагоді згадують, що на виставці була експонована лише незначна частина іконописного багатства України, яке в іншій країні з гордістю показували б цілому світові. Тільки у Львові сотні прекрасних старовинних ікон знаходяться, нереставровані, під замком, у Вірменському соборі, у несприятливих температурних умовах, без нагляду і належної охорони. Останніми роками були вже спроби викрасти або підпалити ікони.

**
*

У Львівському політехнічному інституті КДБ розкрило дві нелегальні групи. До складу цих груп входила російська та єврейська молодь — діти військових чинів, партійних, радянських, господарських керівників. Якоїсь чіткої програми групи ніби не мали. Тут було і наслідування західних «хіппі», і пропаганда порнографії та сексуальності (гасло «геть сором!»), і глузування над ладом, над партією і комсомолом, і навіть пропаганда фашизму. Вийшло кілька машинописних альманахів, для зібрань і гулянь наймали дім в дачній місцевості за містом, мали зв'язок з подібними організаціями в інших містах.

Заарештований нібито тільки «президент» однієї групи Єресько (за іншими даними — три особи). Інших учасників або повиключали з інституту, або дали їм догани і попередили. На факультетах інституту з цього приводу проводилися збори. В пресі жодної згадки не було.

Хоч ані українців у складі груп, ані чогось українського в їхній діяльності не було (навпаки, все це глибоко антинаціональне), поширюються чутки про «націоналістів». В одному з районів Львівщини про «підступні дії буржуазних націоналістів у політехнічному інституті» уже говорилося офіційно з трибуни.

**
*

1 листопада, як і на Зелені свята, за усталеним протягом багатьох років звичаєм у Галичині влаштовують на цвинтарях пам'ять померлих. У ці дні кладуть також квіти і світять свічки на могилах січових стрільців, які згинули у боротьбі з Польщею у 1918-1919 роках, на братських могилах жертв масового знищення енкаведистами в'язнів по тюрмах у перші дні війни у червні 1941 року та ін. Особливо

багато людей буває 1 листопада на Янівському цвинтарі у Львові біля могил січових стрільців. На центральну символічну могилу кладуть квіти і вінки з патріотичними написами, люди співають релігійних і стрілецьких пісень тощо.

Хоч розганяти людей зі цвинтаря влада ще не осмілюється, однак спеціально послані особи фіксують, хто буває присутній на цвинтарі, інколи навіть фотографують людей. Відомі випадки репресій за вшанування пам'яті загиблих. Так 1967 року внаслідок доносу був усунутий від відповідальної наукової роботи з політехнічного інституту здібний науковець *Плетінко* тільки за те, що кілька хвилин побув між стрілецькими могилами і поклав квіти. При обговоренні його вчинку науковець казав, що не бачить нічого злого у вшануванні пам'яті людей, які боролися проти польських окупантів.

1 листопада 1970 року до хреста на центральній могилі стрілецького цвинтаря хтось приклеїв банкноту — 100 крб. грошей УНР з великим тризубом у центрі банкноти (виконання відомого художника Ю. Нарбути). Через якийсь час до хреста підскочив розлютований чоловік із «спостерігачів». Зірвавши банкноту, зіжмакавши і викинувши її, він виліз ногами на могилу і закричав до присутніх: «Що, тризуба захотіли? Самостійної України захотіли? Не буде вам тризуба! Не буде вам вашої України! Ану розходьтеся, розходьтеся!» і т. п. Але ніхто не пішов. Навпаки, люди, які стояли далі, подумавши, що хтось виголошує промову на честь стрільців, наблизилися. «Промовець» змушений був піти ні з чим.

**
**

РОВЕНЩИНА

Село Белятичі (Білятичі?) Сарнинського району. Є точні дані, що тут у січні 1970 року кілька разів підряд були розкидані по селі та розклеєні в людних місцях листівки. Зокрема, у клубі села поширено написані від руки листівки і підписані «Комітет "Воля"».

У листівках коротко повідомлялося про фактичну нерівноправність радянських народів в економічному і політичному житті, про шалену русифікацію України. «Комітет» закликав населення пригадати змагання за волю і незалежність, шанувати пам'ять односельчан і земляків, які в тих змаганнях склали голови, і в ім'я їх чинити опір русифікації.

Незабаром було заарештовано трьох школярів (учні 6–8 класів), які були поміщені в Сарнинський готель, де КДБ вело допити. Допити велися жорстоко. Згодом школярів відпустили. Один з них після цього збожеволів.

У квітні 1970 року заарештовано учителя фізкультури Белятицької восьмирічної школи (він же студент-заочник Ровенського педінституту). Слідство ведеться досі потайки від громадськості.

Влітку 1970 року був заарештований інспектор з фізкультури Сарнинського райВНО, якого у вересні-жовтні таємно засуджено на 10 років таборів суворого режиму.

Є відомості, що і після цих арештів листівки подібного змісту з'являлися в сільському клубі.

За вказівкою Сарнинського райкому партії і за його сценарієм художня самодіяльність села Белятич виступила 6 листопада із музично-літературною композицією, яка мала показати історію СРСР за 53 роки і дружбу народів. Пісні та вірші були тільки російські і виконувалися тільки російською мовою. А 7 листопада у селі відбулася примусова святкова демонстрація. Очевидці розповідають: Було холодно. Селяни йшли

в куфайках і керзових чоботях. Усі були сумні, похмурі, згорблені. Із прапором, мовчки, з опущеними головами «святкова» колона простувала від школи до клубу...

У селі по нинішній день панує атмосфера шантажу і залякування. Тривають допити.

**

*

ТЕРНОПІЛЬЩИНА

Минулого року у Тернополі заарештовано і засуджено за політичними звинуваченнями групу осіб, зокрема, з арматурного заводу. Прізвища невідомі, називають тільки інженера *Ярослава Скибу*.

**

*

На Тернопільщині у листопаді 1970 року КДБ заарештувало молодого поета *Горбала* та художника з Борщівського району *Івана Балана*. Відомо, що по цій справі обшуки і допити проводилися також у Чернівцях, де живе і працює один із заарештованих. Про суть звинувачення та дальшу долю заарештованих невідомо.

**

*

ЧЕРКАСИ

Викинуто з роботи в редакції молодіжної газети «Молодь Черкащини» письменника *Василя Захарченка*, автора кількох книжок прози, члена СПУ. В. За-

харченка обшукували і допитували як свідка по справі І. Сука. Рятуючися від цькування, він змушений був залишити Донецьк і переїхати до Черкас. Але переслідування тривали. Коли В. Захарченко за відрядженням Спілки письменників поїхав у Донбас для виступів перед робітниками, його поїздка була перервана за вказівкою з Донецького обкому партії. Мовляв, шахтарі обурені, що він виступає на «непонятому им українском языке». Повернувшись з відрядження, не стримавшись, сказав щось різке приставленому до нього кагебістові, за що наступного дня був звільнений з роботи.

Про brutальне вилучення кагебістами у Захарченка письменницького архіву див. заяву В. Стуса у попередньому випуску.

**

*

ЧЕРНІВЦІ

Викинено з університету студента 2-го курсу філологічного факультету *Ярослава Павуляка*.

Я. Павуляк десь дістав «Щоденник» Василя Симоненка і читав його студентам у гуртожитку. 11 січня в університеті був офіційний вечір В. Симоненка. Виступаючи з доповіддю, викладач університету Добрянський обурювався, що закордоном тенденційно підібрали уривки із Симоненкового щоденника і використовують їх для пропаганди. Слова попросив Я. Павуляк. Він сказав, що найкращий спосіб позбавити буржуазну пропаганду хліба — видати «Щоденник» Симоненка у нас без будь-яких скорочень. Я. Павуляк при цьому заявив, що читав цей «Щоденник» і розповів про його зміст.

В університеті відразу почалися допити. Студентів

допитували, кому Павуляк читав щоденник, чи був то машинопис, а чи видана у Мюнхені книжка. Погрожували тим, хто слухав Павуляка у гуртожитку і не доніс. Самого Павуляка полякали тюрмою і викинули з університету.

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТВ'ЯЗНІ В ТЮРМАХ І ТАБОРАХ

Як стало відомо, політв'язні-українці в Мордовії з одностайним обуренням зустріли арешт В. Мороза через 9 місяців після звільнення і нелюдське 14-річне засудження за написання публіцистичних статей. Відомо, що політв'язень Михайло Горинь (табір номер 19) оголосив на знак протесту проти судилища над Морозом кількадечну голодівку.

У Самвидаві поширюється вірш Святослава Караванського, написаний у Володимирській в'язниці уже після повторного суду над ним.

Святослав Караванський

Вічні безсмертні шляхетні пориви!
Що ви є на світі? Накликання? Чари?
Перший змах крил у польоті за хмари?
Чистого серця до правди змагання?
Думки народження? Прокид кохання?
Спілка, братерство краси та відваги?
Спалах свідомости? Вибух наснаги?
Радість пригоди? Жагучість бажання?

Чи неповторність природних мотивів —
Гуркіт громів довгожданної зливи?
Що ви і нащо нестямні пориви?
Нащо серця ви ворушите й душі?
Нащо бентежите юність тривожну?
Стелите міфами даль бездорожню?
Старість обачну зриваєте з ліжка?
Тихих неволите йти у опришки?
Дужих вчите боронити слабого?
Щепите лють і зневагу до злого?
І на неорану кличете ниву
Тих, хто прибувся у гавань щасливу?
Нащо? Де глузд ваш, шляхетні пориви?
З вами бійці не бояться могили —
Десь і в найслабшого трояться сили,
З вами у чорну годину і скруту
Легше зустріти останню минуту...
Поки живу я — живіте зо мною!
Кличте! Будіте! Зривайте до бою
З чадом смертельним розлуки німої!
Думці, душі не давайте спокою!
Юністю дихайте! Марте весною!
Будьте зі мною!

1970 р.

Володимирська в'язниця

СПИСОК ПОЛІТВ'ЯЗНІВ-УКРАЇНЦІВ

(Продовження)

38. *Левкович Василь* — член ОУН, командир V військової округи УПА «Буг». Заарештований у 1946 чи 1947 році, засуджений на 25 років ув'язнення. Вік — приблизно — 50 років. Знаходиться в Мордовії.

39. *Польовий Омелян* — давній член ОУН, політв'язень з польських часів, потім офіцер в Українському легіоні у 1941 році, командир I військової округи УПА «Лисоня» (Тернопільщина). Заарештований у 1946 році. Відбув дуже тривале слідство. Був засуджений, здається, до кари смерті, заміненої на 25 років ув'язнення. Перебував на Колимі, в Тайшеті, зараз в Мордовії.

40. *Пришляк Григорій* — давній член ОУН, надрайоновий провідник служби безпеки. Заарештований приблизно 1948 року. Учасник табірних рухів опору в 40-50 роках (активний). Віком біля 60 років. Був у Тайшеті, Казахстані, тепер у Мордовії. Термін — 25 років.

41. *Пришляк Євген* — член ОУН, в момент арешту районний провідник СБ. Заарештований 1952 чи 1953 року. Засуджений на 25 років. До 1962 року перебував по в'язницях, потім — в Мордовських таборах. Вік — біля 60 років. Зараз у 17-му таборі (Мордовія).

42. *Пірус Василь* — колишній есбіст, заарештований 1948 року, засуджений на 25 років ув'язнення. Відбував покарання на Колимі, у Тайшеті, тепер — у Мордовії. Має 50 років.

43. *Левицький Микола* — член ОУН, у другій

половині 50-х років був закинений з-за кордону. Заарештований і засуджений на 25 років 1957 року. 1922 року народження. Знаходиться в 17-му таборі.

44. *Солодкий Віктор* — член ОУН, заарештований 1948 року, засуджений на 25 років. У 50-ті роки — один з організаторів табірних рухів опору. Був одним з ініціаторів і керівників масової голодівки у Тайшеті на початку 1956 року, в якій взяло участь понад 400 осіб, вимагаючи перегляду справ і покращання побуту. Як один з організаторів голодівки дістав тоді ще один 25-річний термін (судили тоді 5 осіб, троє одержали по 25 років, двоє — по 10). Перебував у Тайшеті, по тюрмах (Одеса, Ізмаїл, Тобольськ). Зараз у Мордовії. Вік — приблизно 45 років.

45. *Підгородецький Василь* — колишній розвідник СБ, заарештований 1953 року, засуджений на 25 років. 1956 року за організацію масової голодівки протесту в Тайшеті дістав ще один 25-річний термін разом з В. Солодким та ін. 1925 року народження. Зараз у Мордовії (табір 19).

46. *Ониськів Микола* — колишній підпільник ОУН. Заарештований у другій половині 40-х років, засуджений на 25 років ув'язнення. Перебував на Колимі, у Тайшеті, зараз — у Мордовії. Віком приблизно 50 років.

47. *Дубина Григор* — учасник оунівського руху, заарештований наприкінці 1940-х років і засуджений на 25 років ув'язнення. Перебував у Тайшеті, зараз — у Мордовії. Віком приблизно 45 років.

48. *Пальчак Степан* — засуджений у 1961 році на 10 років ув'язнення тільки за те, що підтримував зв'язок з кількома учасниками оунівського руху, що

до 1961 року переховувалися у схроні на Тернопільщині. Серед них була його сестра Марія Пальчак, єдина вціліла з групи, яка була засуджена до розстрілу із заміною до 15 років ув'язнення. Перебуває в Мордовії.

49. *Чугай Олександр* — учасник оунівського підпілля. Заарештований 1948 чи 1949 року і засуджений на 25 років ув'язнення. Був у Тайшеті, тепер у Мордовії. Віком приблизно 45 років.

50. *Островський Володимир* — заарештований вдруге приблизно 1958 року через деякий час після звільнення. Засуджений повторно на 15 років ув'язнення. Вік — понад 35 років.

51. *Синяк Дмитро* — районний провідник СБ, з Гуцульщини. Заарештований 1946 (?) року, засуджений ОСО до кари смерті, яка замінена 25 роками ув'язнення.

52. *Верхоляк Дмитро* — підпільник ОУН, фельдшер. Заарештований 1948 року, засуджений до смерті, потім замінено на 25 років ув'язнення. Перебуває в Мордовії. 1926 року народження.

53. *Романів Микола* — колишній комуніст, який потім перейшов до оунівського руху, простий селянин. Був у підпіллі районним господарчим на Гуцульщині. Заарештований приблизно 1952 року, засуджений на 25 років ув'язнення. Перебуває в Мордовії.

54. *Гунда* — років тридцяти. Засуджений за «антирадянську пропаганду й агітацію» (за іншими даними — за «зраду батьківщини») у 1956 році (мабуть у 1966 р. — ?). Термін великий, потребує уточнення. Родом з Гуцульщини.

55. *Шевченко Іван* — років 60-ти, засуджений вдруге 1959 року на 15 років, пробувши якийсь час на волі. Перший раз його судили за участь в поліції, але в таборах він порвав з поліцаями ієднався з учасниками оунівського руху. Брав активну участь у всіх табірних рухах 40-х-50-х років. Вдруге засуджений вже нібито за «націоналістичну агітацію». Перебуває в Мордовії.

56. *Луцик Михайло* — районний провідник юнацтва, з Бойківщини (Сколівський район, Львівської обл.). Вперше заарештований 1945 чи 1946 року, звільнений по комісії 1956 року. Знову заарештований 1959 чи 1960 року і засуджений на 15 років. Був у Володимирі, зараз в Мордовії.

57. *Ільчук Іван* — учасник підпілля, з Волині. 1925 року народження, заарештований 1948 року, засуджений на 25 років. Зараз у 17-му таборі (Мордовія).

58. *Слободянюк Микола* — приблизно 1903 року народження, з Житомирської обл., сидить з 1947 чи 1948 року за участь в поліції, але в таборах прилучився до учасників оунівського руху, брав з ними активну участь в табірних виступах протесту. Термін — 25 років.

(Далі буде)

ДОПОВНЕННЯ ТА ВИПРАВЛЕННЯ

1. У третьому випуску в статті «До історії одного наклепу» було пропущено прізвище лектора ЦК КПУ з Києва, який весною 1970 року в Івано-Франківську поширював брехні про ряд громадськи активних осіб та про лист української громадськості 1968 року про порушення соціалістичної законності. Встановлено, що його прізвище — *Борцов*.

2. Начальник відділу кримінального розшуку Івано-Франківської обласної міліції, який грубо ображав П. Заливаху і називав себе сталінцем, — не росіянин, як помилково вказувалося в попередньому випуску, а зросійщений українець. Прізвище його — *Мороз*, звання — капітан.

РОЗМОВА З ЧИТАЧЕМ

Була пропозиція давати більше художніх творів, зокрема поезії, бо такі твори поширені у Самвидаві не менше, ніж публіцистика. Пропонувалося, наприклад, представити київську групу поетів-символістів як нового явища в українській поезії (В. Кордун, М. Воробйов, В. Рубан та ін.). Принципових заперечень проти такої пропозиції немає. Але велика кількість оперативного матеріалу все примушує відкладати друкування таких творів «на потім». Збільшувати ж обсяг і періодичність «Вісника» вважаємо при існуючих умовах мало можливим і недоцільним. Надалі намагатимемося збільшити інформацію про появу у Самвидаві таких творів.

**

*

Як і можна було сподіватися, почулися окремі застереження проти вміщення у третьому випуску розділу «Про поета Миколу Холодного». Мовляв, чи варто сміття з хати виносити. «Сміття з хати» почав виносити сам Холодний, активно поширюючи свої «відкриті листи» і «голоси з провінції». А «Вісник» зобов'язаний відображати всі процеси, що відбуваються серед української громадськості, зокрема об'єктивно інформувати про всі новини Самвидаву.

**
*

Так само безпідставний закид, що «Вісник» тенденційно не подає статті В. Мороза «Серед снігів», як такої, що спрямована проти І. Дзюби, а також полемічної статті В. Чорновола «Як і що обстоює Б. Стенчук», у вступній частині якої бачать критику позицій В. Мороза. Помістити всі твори Мороза відразу було неможливо. «Серед снігів» та згадана стаття Чорновола будуть подані у ближчих випусках.

**
*

Було зауважено, що клішований чи мальований заголовок, менший формат паперу, обкладинки підвищили б інтерес до видання. «Український Вісник» тиражується і поширюється стихійно, тож цілком можливо, що десь він має і обкладинки, і мальовані заголовки. «Вісник» волів би розміститися у редакції на Хрещатику під 10-м номером і друкуватися на ротатійних машинах. Але коли настане така можливість, зникне необхідність у виданні такого типу. Раді будемо такого дочекатися...

**
*

Крім нечисленних часткових зауважень, досі не чути було з-поміж української громадськості жодного заперечення проти «Вісника» та його напрямку в принципі. Це додає певности, що «Вісник» виконує взятий на себе обов'язок.

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

- Айнштайн, 105
Амальрик, 44, 56
Антоненко-Давидович Б., 35,
37, 38, 43, 44
Антонів О., 43
Аркас М., 158
- Бажалук, 34
Балан І., 172
Баранов, 18, 35, 38
Бачиленко І., 34
Бекон Р., 47
Беранже, 147
Білодід І., 147
Блок, 121
Боб'юк В., 35, 37
Бойченко, 12
Борцов, 181
Братунь Р., 165
Бруно, 105
- Вайдеков, 13
Верхоляк Д., 179
Вілсон, 102
Вінграновський М., 104, 112,
119, 121, 136
Вовк В., 165
Возняк Д., 33
Возняк Марія, 33
Возняк Михайло, 43, 158
Волицька А., 43, 161
Ворона, 13
Воробйов М., 181
- Гагарін, 113
Галкін, 34
- Галілей, 105
Гармаш А., 150
Геврич Я., 14, 15, 16, 17, 55
Гель І., 21, 28, 43, 161
Гітлер, 93
Гірник Т., 149
Глух, 42, 54
Говдя П., 14
Голда, 35
Гонгар, 165
Гончар І., 18
Горбаль, 172
Горбань, 166
Горинь Б., 110
Горинь М., 175
Горинь О., 32, 43
Городько, 34, 39
Горська А. О., 11, 12, 13, 14,
15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22,
23, 24, 25, 26, 28, 29, 30, 31,
43, 72, 108, 144, 157, 161
Григоренко, 158
Грищенко А., 35
Гулик С., 42, 43
Гунда, 179
- Данте, 46
Девіс А., 56, 57
Довженко, 24
Дзюба І., 18, 35, 37, 38, 43,
44, 54, 55, 56, 72, 74, 112,
123, 125, 158, 182
Дзюбан, 14
Дмитерко, 107
Долгіх, 35
Достоевський, 128

- Драбата В. П., 43, 50
 Драгоманів, 149
 Драч І., 72, 112, 121, 136, 139
 Дубина Г., 178
 Дудикевич В., 163
 Дудикевич Г., 163, 164
 Дудикевич Ю., 164
 Дюмін, 153, 154
- Ересько, 169
 Есенін, 117
- Задорожний Г., 57, 58, 59
 Заливаха П., 11, 12, 16, 17, 33, 43, 157, 181
 Зарецький В., 19, 20
 Захарченко В., 172
 Зубченко Г., 108
- Іванисенко В., 152, 153
 Іщук А., 153
- Іжакевич Г., 35
- Калинець І., 32, 43, 48, 66
 Кампанелла, 46
 Кандиба І., 59
 Караванська Н., 32, 43
 Караванський С., 166, 175
 Качмар-Савка М., 43
 Кендзьор Я., 43
 Коваль Г. або А., 153
 Коваль, 15, 16
 Коган, 35, 39, 54
 Козицький П., 160, 161
 Коломієць, 104
 Кондуфор, 73
 Кордун В., 181
 Костельник Г., 161
 Костенко В., 160
 Костенко Л., 18, 112, 134
 Костомаров, 149
 Коцюбинська М., 43, 72
 Кузнецова Є., 14
 Кузьменко О., 155, 156
 Куліш М., 25
 Кульчинський, 155
 Куницька Г., 43
- Левицький М., 177
 Левкович В., 177
- Лемик Л., 43
 Лепкий, 158
 Ленін, 17, 156
 Лінинський П., 167, 168
 Литвин В., 149, 150
 Литвин М., 149, 150
- Максимович, 165
 Максимчук С., 153, 154
 Малиновський, 161, 162
 Маркс К., 127
 Мартиненко О., 14, 16
 Микитович В., 149
 Мешко О. Я., 33, 43, 48, 49, 145, 146
 Мінько О., 33, 165, 166
 Міщенко Д., 153
 Мороз В. Я., 18, 20, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 59, 60, 63, 65, 66, 70, 144, 145, 147, 157, 158, 161, 162, 165, 166, 175, 182
 Мороз Р., 157
 Мороз, 181
 Музика, 164
- Нарбут Ю., 170
 Негода М., 72, 73, 109, 138
 Некрасов В., 18
 Новиченко Л. М., 127, 131
- Оглоблин, 109
 Озерний М., 35
 Олач, 159
 Олійник Б., 153
 Онишків М., 178
 Орел Л., 151, 152
 Орлов, 150
 Осадчий М., 32, 165, 166, 167
 Островський В., 179
 Отроценко С., 13
- Павуляк Я., 173, 174
 Пальчак М., 179
 Пальчак С., 178
 Панфилов, 12
 Параскевич, 35
 Перепадя А., 73
 Петефі Ш., 128
- Петрович А., 151
 Підгородецький В., 178
 Пірус В., 177
 Плахтонюк М., 32, 43, 54, 55, 156
 Плигунов С. І., 154
 Плетінко, 170
 Подольчак, 161
 Полудень, 164
 Польовий О., 177
 Полторацький О., 18
 Попович, 113
 Пригорницький, 35, 158
 Пришляк Г., 177
 Пришляк Е., 177
 П'янов, 104
- Рибак, 16
 Роман О., 159
 Романів М., 179
 Романов В., 57
 Романюк В., 43, 158
 Рубан В., 181
 Русин І., 14
- Савронь Г., 43, 46, 164, 165
 Садова, 163
 Сарян, 103
 Сахаров А., 57, 158
 Сверстюк Є., 18, 19, 20, 23, 56, 72, 116, 147, 148
 Світличний І., 32, 72, 73, 74, 111, 146, 147, 148, 158
 Світличний, 162
 Світлична Н., 19
 Севрук Г., 11, 18
 Семикіна Л., 11, 12, 13, 18
 Сергієнко О., 20, 21, 22, 32, 43, 144, 145
 Симоненко В., 28, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 87, 93, 94, 95, 97, 102, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 141, 142, 147, 150, 173
 Симоненко О. В., 115
 Симоненко Л. П., 115
 Синиця, 13
 Синяк Д., 179
- Синявський, 35
 Скиба Я., 172
 Слободянюк М., 180
 Смірнова, 164
 Смогитель В., 151
 Сокульський, 154, 155
 Солодкий В., 178
 Сталін, 49, 103, 129, 166
 Стасів-Калинець І., 32, 43, 48
 Стеблевська, 163
 Стельмах, 137
 Стельмах Б., 142
 Ступницький, 167
 Стус В., 20, 31, 173
 Сук І., 156, 173
- Тесленко, 159
 Тельнюк С., 109
 Толстой Л., 103
 Тронько П. В., 150
- Українка Л., 128, 132, 158
- Франко І., 20, 78, 103, 128, 137
 Франко З. Т., 20, 43, 45, 55
 Фридман, 12
- Хаталин, 12
 Холодний М., 75, 141, 182
 Хоманчук Є., 164
 Хорунжикевич, 163
- Цуканов О., 155
 Цуканов Ф., 156
- Чепік М., 13
 Чернявський М., 124
 Чубай Г., 32, 43, 70, 163, 164, 165
 Чугай О., 179
 Чорновіл В., 17, 35, 37, 38, 43, 44, 56, 72, 158, 162, 165, 182
- Шабатура С., 32, 43
 Шаталін В., 12, 13
 Шашкевич, 78
 Шевченко І., 180
 Шевченко Т. Г., 11, 12, 13, 14, 46, 86, 87, 103, 107, 123, 124, 128, 134, 137, 156

Шеко, 16
Шептицький А., 160
Шіллер, 128
Шостакович, 103
Шульгін, 17
Щербань Г., 72, 73, 115

Щуренков М., 155
Юкиш М., 33
Якір П., 158
Янушевський Р., 167, 168
Яценко Л., 146, 152

З М І С Т

	Стор.
Від Видавництва	5
Завдання « Українського Вісника »	9
Трагічна смерть А. Горської	11
Із запису « обговорення » справи про Шевченківський вітраж у Київському університеті ім. Т. Г. Шевченка	12
Скарга А. О. Горської	15
Виступи на похоронах А. Горської :	
О. Сергієнко — « Слово від друзів »	22
Є. Сверстюк — « На могилу А. Горської »	23
І. Гель — « Виступ на похороні А. Горської »	28
В. Стус — « Пам'яті А. Горської » (вірш)	31
Ганебне судилище в Івано-Франківську	32
Листи в справі В. Мороза :	
Б. Антоненка-Давидовича, І. Дзюби, В. Чорновола	42
О. Горинь	45
І. Стасів-Калинець, І. Калинця	46
О. Мешко	48
С. Гулик	51
В. Романюка	52

Валентин Мороз — вибір віршів із збірки	
« Прелюд » :	
Україна	60
Тятива	60
Спізнений лет	61
Прелюд	61
Луцьк	62
Валентин Мороз « Перший день »	63
I. Калинець — вибір віршів присвячених В. Морозові :	
До Валентина Мороза	66
Вступ до циклу « Кам'яний вітряк »	66
Тренос	67
Г. Чубай « Космач — 1970 » (вірш)	70
До днів Василя Симоненка :	
Головні офіційно замовчані події, пов'язані з іменем В. Симоненка, після його смерті	71
Заборонені й спотворені твори В. Симоненка :	
Некролог кукурудзяному качанові	76
Брама	77
Український лев	78
Балада про зайшого чоловіка	79
Що кому на роду написано	81
Я тікаю від себе	83
Понесли мене на крилах	84
Суд	85
Хор старійшини з поеми « Фікція »	86
Курдському братові	87
Однорукий лісник (оповідання)	88
Жах	94
Задивляюся у твої зіниці	96
Є тисячі доріг	98
Дума про щастя	99
Окрайці думок (щоденник)	102

Виступи на вечорах пам'яті В. Симоненка :	
I. Світличного	111
Є. Сверстюка	116
I. Дзюби 12 грудня 1964 р.	123
I. Дзюби 16 січня 1965 р.	125
М. Негода — « Відкритий лист « Літературній Україні »	135
Недруковані поезії присвячені В. Симоненкові :	
I. Драч — « Василеві Симоненкові »	139
М. Холодний — « Василеві Симоненкові »	141
Б. Стельмах — « Симоненкові »	142
Хроніка :	
Київ	144
Дніпропетровськ	154
Донецьк	156
Івано-Франківщина	157
Львівщина	159
Ровенщина	171
Тернопільщина	172
Черкаси	172
Чернівці	173
Українські політ'язні в тюрмах і таборах	175
С. Караванський — « Вічні безсмертні шляхетні пориви » (вірш)	175
Список політ'язнів-українців	177
Доповнення та виправлення	181
✓ Розмова з читачем	181
Іменний покажчик	185

F.I.U.F. 3, rue du Sabot, 75 — PARIS 6°

УКРАЇНСЬКЕ ВІДАВНИЦТВО ім. В. СИМОНЕНКА

СМОЛОСКИП

УКРАЇНСЬКЕ ВІДАВНИЦТВО ім. В. СИМОНЕНКА

СМОЛОСКИП